

Tên ta, Ursula.

Mỗi khi nhắc tới cái tên này đám hải tộc luôn dùng một loại ngữ khí vừa khiếp sợ lại vừa khinh bỉ, mặc dù chúng có thể chỉ là lũ cá tôm với bộ não không lớn hơn hạt đậu bao nhiêu.

“Mày nói là Ursula?!!!”

“Đúng, thật là đáng sợ!!!”

Đương nhiên còn có tiếng hét.

“A!!!!”

“Mụ ta có bộ tóc đen giống hệt như một đàn rắn!”

“Còn có tám cái chân bạch tuộc không ngừng ngoe nguẩy nữa. Nếu bị mấy cái chân này bắt được thì mày sẽ không bao giờ còn có cơ hội về nhà nữa!”

“Nơi mụ ta sống là khu vực chết chóc của biển. Ở đó không có ánh sáng, chỉ có những linh hồn đau thương, những bài ca đưa đám để chia buồn với những tính mạng mất đi”.

“Tuyệt vọng, đau buồn và chết chóc! Đó là thế giới riêng mang lại sức mạnh cho Ursula. Đừng nhắc đến cái tên đó nữa, yên lặng nào! Mày nghe đi, mụ ta lại bắt đầu hát bài hát ma quái để chờ đợi tể phạm thuần khiết tiếp theo dưới rãnh biển tối tăm kia!!!”

Đương nhiên, những đoạn đối thoại trên đều là Bảo Bảo và Bối Bối ra ngoài chơi nghe thấy về thuật lại với ta.

Bảo Bảo và Bối Bối là thú cưng của ta, bạn bè của ta, người nhà của ta. Chúng là hai con cá chình màu đen, cũng là đối tượng duy nhất có thể nói chuyện với ta trong suốt kiếp sống lưu đày lâu dài của ta.

Nếu như hai ba trăm năm trước nghe thấy lũ ngu xuẩn nọ dám chửi rửa ta như vậy ta nhất định sẽ giận dữ, có lẽ còn có thể đập phá tan hoang căn phòng của mình. Có điều bây giờ ta lại có thể bình tĩnh như đang nghe một chuyện cười.

“Được rồi, Bảo Bảo, Bối Bối. Đừng có bơi vòng vòng nữa”. Ta đưa tay ngăn Bảo Bảo và Bối Bối lại. Chúng đang bắt chước dáng vẻ sợ hãi khi nhắc đến tên ta của đám hải tộc ngu xuẩn thấp hèn đó một cách rất sống động.

“Đừng tưởng rằng làm như vậy đã có thể di chuyển sự chú ý của ta, khiến ta không truy cứu chuyện các ngươi trốn ra ngoài chơi trong lúc ta ngủ nữa. Ta vẫn nhớ đây, ta phải nói mấy lần nữa hả? Nếu như gặp phải mấy con quái vật lợi hại có thể phát hiện hơi thở trên người các ngươi thì các ngươi sẽ bị người ta ninh canh hết!”

“Cái gì? Ngươi hỏi nấu là gì à? Đó là một loại phương thức nấu ăn của

loài người. Mà này, ta nói rồi, đừng cố di chuyển sức chú ý của ta!”

“Tò mò? Tò mò cái quái gì? Người chỉ muốn né tránh hình phạt mà thôi. Đừng tưởng rằng ta không biết, Bảo Bảo ạ”.

“Tóm lại, hình phạt của các ngươi là: Đi, đi kéo hai chiếc thuyền xuống cho ta, xem có thứ gì mới lạ không!”

Vẫy tay biển Bảo Bảo và Bối Bối thành hai nữ yêu Siren, có nửa người trên của phụ nữ loài người xinh đẹp, thân hình kỳ lạ của loài chim và cả tiếng ca trí mạng đủ để khiến các thủy thủ lái thuyền lao vào đá ngầm, cuối cùng biến mất trong vòng tay biển cả, trở thành vật suru tầm của ta.

Bối Bối ngoan ngoãn bơi lên trên mặt biển, Bảo Bảo lẻ mề bơi phía sau, vừa bơi còn vừa cần nhân: Biển thành hình dạng này bơi khó thật. Hai khối thịt trước ngực sinh ra bao nhiêu là lực cản. Của chủ nhân lớn như vậy mà sao vẫn bơi được nhanh thế không biết. Đại loại nhắm nhí như vậy. Đến tận lúc bị ta dùng xúc tu quất vào mông nó mới thôi không làm bầm nữa, dang đôi cánh (vốn là hai cái vây) đuổi theo Bối Bối đằng trước.

Còn ta thì lười nhác ngồi trên chiếc ghế được làm từ một con trai khổng lồ, dùng ba trong số tám chiếc xúc tu điều chế ma dược giọng hát, thứ này được dùng cho Bảo Bảo và Bối Bối mỗi khi chúng biến thành Siren. Dù sao hai con cá chình cũng không thể phát ra tiếng ca tuyệt vời được, kể cả khi chúng đã có bề ngoài của Siren. Uống loại ma dược này vào chúng sẽ có thể phục chế giọng hát của ta trước kia, hát được những ca khúc hút hồn người khác, làm cho đám người ngu xuẩn nông cuồng dám thách thức uy nghiêm của biển cả kia phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Chuyện này là một chuyện rất thông thường trong những năm tháng dài đằng đằng của ta, và ta không hề biết trước được rằng mệnh lệnh bắt Bảo Bảo và Bối Bối đi mê hoặc tàu thuyền không khác gì mọi lần này của ta đã mang lại một cơ hội tốt đẹp đến mức nào.

Mà cơ hội này..... Ta đã chờ đợi từ lâu lắm rồi.

Lúc Bảo Bảo kéo Bối Bối đã khôi phục nguyên hình xiêu xiêu vẹo vẹo bơi về rãnh biển nơi ta sống, kéo theo cả một vệt máu tanh màu đỏ sau người, thì ta vừa bối rối lại vừa khiếp sợ.

Trên người Bảo Bảo và Bối Bối được ta biến thành Siren có ma lực của ta, dưới biển ít có sinh vật nào có thể thương tổn được chúng, trừ phi là hấn. Nhưng, sao có thể như vậy được???

Bảo Bảo kéo Bối Bối đã bị thương lên giường rồi buông mình xuống, thân thể mềm nhũn vô lực nhẹ nhàng dong đưa theo dòng nước. Còn miệng vết thương rất lớn trên người Bối Bối thì vẫn đang chảy máu.

Ta nhanh chóng cầm máu cho Bối Bối, giúp nó uống thuốc bổ máu và chữa thương, sau đó tóm lấy Bảo Bảo đang lắc lư như rắn chết để xem xét. Nó lại không sao cả, chẳng qua là bị thoát lực mà thôi.

“Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao các người lại bị thương?” Ta lắc Bảo Bảo, muốn biết đến cùng là thế nào.

“Được rồi, được rồi. Xin lỗi đã bạo lực với người như vậy. Chẳng qua là ta sốt ruột quá mà thôi”. Ta vừa vuốt ve con cá chình đang cố kháng nghị đó vừa trấn an.

“Bây giờ có thể nói xem có chuyện gì chưa, thưa anh hùng Bảo Bảo vĩ đại?”

“Cái gì? Người nói các người bị một con bé người cá dùng quyền trượng biển khơi gọi sấm sét tới đánh bị thương à?”

Ta cảm thấy mái tóc màu đen như đám rong biển trên đầu ta cũng đang điên cuồng rung lên, giống như tâm tình của ta lúc này.

“Đúng - là - buồn - cười!!!” Cùng với tiếng hét giận dữ của ta, cả rãnh biển tuyệt cảnh đều chấn động theo cơn giận của ta.

“Tuyệt đối là cây quyền trượng đó!!! Chỉ có loại sức mạnh đó mới có thể phá vỡ phép thuật biến thân đánh các người trở lại nguyên hình!”

Ta đứng bật dậy, dùng tám cái xúc tu không ngừng đi đi lại lại trong phòng như một con thú bị nhốt - mặc dù trên thực tế ta chính là một con thú bị nhốt thật - cơn giận tích tụ trong lòng cuộn cuộn ngất trời đủ để khiến toàn bộ nước biển sôi trào.

“Chờ đã, người nói con bé người cá kia đội vương miện ngọc trai, hơn nữa dường như đã quan sát chiếc thuyền đó nhiều ngày rồi à? Nó chỉ khoảng vừa mới lớn thôi đúng không?”

“Có phải nó có một mái tóc vàng với cái đuôi màu bạc không? Được rồi, đương nhiên ta biết ta đẹp hơn nó! Bây giờ không phải lúc nịnh bợ! Trả lời câu hỏi của ta đi!”

“Rất tốt, nếu như ta đoán không nhầm thì đó chính là con gái út của hắc Công - chúa út người cá”. Ta cần rằng, gần hai chữ công chúa qua kẽ răng. Hừ, chỉ dựa vào huyết thống thấp kém này mà cũng dám xưng là công chúa? Ngay cả cây quyền trượng và ngôi vị của cha nó cũng là trộm cắp mà có được!!

Một cái xúc tu thô bạo tóm Bảo Bảo lên (con cá chình này còn đang lải nhải về việc con bé người cá kia đáng ghét đến mức nào), một cái xúc tu khác lục lợi trong ngăn tủ tìm lọ thuốc nước khô phục thể lực hiệu quả nhanh, lại dùng cái thứ ba mở nắp lọ. Không thể không nói, có tám cái chân nhiều lúc cũng tiện thật. Ta banh miệng nó ra, dốc toàn bộ lọ thuốc vào miệng nó, ừng ực, ừng ực...

Sau đó ta ném cái lọ không về phía sau, ném Bảo Bảo đang lăn lộn vì mùi vị đáng sợ của thuốc nước ra ngoài cửa.

“Đi, lên nhìn kĩ xem nó đang làm gì, nhất cử nhất động đều cần nhớ kỹ! Còn nữa, các người vẫn đánh chìm được chiếc thuyền đó chứ? Kéo nó lại đây, tốt nhất mang hết mọi thứ trên thuyền về”.

Lại nhìn thấy một đồng sinh vật đáy biển xấu xí hình thù kỳ quái ngoài cửa, đều do mùi máu tươi chảy ra từ trên người Bối Bối hấp dẫn đến, lửa giận trong lòng ta càng bốc cao - một lũ ngu ngốc!!

Ta phát tay bắn một tia sét tới làm chúng bị giật thất điên bát đảo, nhờ vậy chúng mới hoang mang tản đi.

Nhìn đám sinh vật xấu xí kia, ta khép mắt lại, trong cơn giận dữ cảm thấy một tia xót xa. Thôi đi, Ursula. Bây giờ người cũng ti tiện không khác gì những tính mạng đó, sự kiêu ngạo của người cũng bị người ta đạp xuống đất như vậy mà thôi!!

Bao lâu rồi? Lâu đến mức chính người cũng không nhớ được nữa. Bốn trăm năm? Hay là năm trăm năm? Bị người ta nhốt ở đây như một con quái vật dơ bẩn thấp kém! Ở cái vực sâu tối tăm này!

Mà thằng khốn vô sỉ kia dám giả danh cha người quản lý biển cả bao la, vương miện ngọc trai thì đội trên đầu con gái hắc. Mà đó, vốn là sự kiêu ngạo thuộc về người!

Một tay ta nhè nhẹ vuốt ve Bối Bối đang nằm bên cạnh, tay kia vừa cầm chai rượu nho tìm được trên chiếc thuyền Bảo Bảo kéo về vừa uống, đồng thời dùng ba cái xúc tu lật lật đồ đạc trên thuyền.

Nghe Bảo Bảo kể lại, con bé người cá kia đã cứu một nam giới loài người, sau đó kéo hẳn lên bờ cát, hát một bài tình ca rất hay (sau khi nói ra tình từ này, Bảo Bảo căng thẳng dùng đuôi che miệng, một lát sau thấy ta không tức giận mới tiếp tục nói) để đánh thức người đó.

Ta dùng một chân vỗ vỗ nó, “Bảo Bảo, làm tốt lắm!”

“Người khen nó hát hay là không sai, đó vốn là âm thanh của chủ nhân người mà”. Ta hơi siết tay, chiếc ly lập tức vỡ thành mảnh vụn. Rượu vang màu đỏ vốn nhờ phép thuật mà nằm yên trong ly lập tức tan vào trong nước biển.

Dù sao cũng là thứ của chính mình, nhìn thấy bị người khác chiếm mất, kiểu gì trong lòng cũng sẽ không thoải mái, đúng không?

Vương miện ngọc trai, tiếng ca tuyệt vời nhất trên đời!

Đó là biểu tượng của con gái biển cả.

Bây giờ lại ở trên người con bé người cá kia, một con bé ngu xuẩn!! Chắc từ lúc sinh ra nó đã dương dương tự đắc vì được khen ngợi là có âm thanh của tự nhiên? Ha ha, rất nhanh, rất nhanh, ta sẽ thu hồi tất cả mọi thứ vốn thuộc về ta, toàn bộ!

Lúc này là mở đầu của một cơ hội tốt. Bởi vì ta ngửi được mùi tình ý đang nảy mầm, thứ tình cảm nguy hiểm dễ dàng biến một người thành kẻ ngốc.

Nhìn này! Ta phát hiện ra thứ tốt rồi! Dùng chân kéo một tấm gương, một đồng trang phục của phụ nữ loài người và cả một bức tượng ra. Tượng của một người đàn ông đẹp trai đến cực điểm. Ta áp sát vào nhìn hàng chữ khắc dưới chân tượng: Vương tử điện hạ Eric Alexander Austar. Chúc mừng sinh nhật vương tử điện hạ.

Bảo Bảo ở bên cạnh xúc động bơi vòng vòng, nói ngoại hình nhân loại con bé người cá cứu kia giống bức tượng này như đúc.

A, xem ra tên loài người này còn là một vương tử. Cứu được vương tử điện hạ của loài người cơ đấy! Ta đi vòng quanh bức tượng đó, đánh giá kĩ càng, nếu như không có gì bất ngờ thì đây là bức tượng được tạc theo đúng ngoại hình của hẳn hiện giờ.

Cực kì anh tuấn, thân hình cao ráo, thần thái khỏe mạnh, nụ cười mê người, đôi mắt sâu sắc. Nếu như không đoán sai thì người này sẽ còn có phong độ đường hoàng và giáo dục hoàn mỹ, dù sao cũng một vương tử mà.

Một người đàn ông như vậy thì con bé người cá bị hấp dẫn cũng là đương nhiên. Sức hấp dẫn của vị vương tử điện hạ này không hề kém người mấy trăm năm trước nó chút nào.

Đối với một thiếu nữ luôn khát vọng tình yêu đẹp đẽ thì đây đúng là đối tượng trong mộng, một trái cây ngọt ngào và hấp dẫn biết bao! Chẳng lẽ nó có thể chỉ nhìn mà không ăn sao?

“Mang toàn bộ mấy thứ này đến nơi con bé người cá kia có thể nhìn thấy, tìm cách để nó phát hiện được!” Ta ra lệnh cho Bảo Bảo.

“Người nói ta bắt công? Nói Bối Bối chuyện gì cũng không cần làm mà hôm nay người lại phải chạy hai chuyến rất mệt? Nhớ rõ là Bối Bối đang bị thương đấy! Hay là người cũng muốn bị thương? Ta có thể giúp người, hơn nữa sau đó ta đảm bảo người có thể nằm trên giường mà không phải làm gì hết!” Ta nhe răng dọa con cá chình không biết tốt xấu này.

Nhìn vẻ tủi thân của Bảo Bảo ta lại không nhịn được bật cười, “Được rồi, đừng có giả bộ nữa. Xong việc ta sẽ làm phép cho người giúp người có thể tìm được tất cả những con tôm hùm xung quanh đây!”

Đạt được mục đích, Bảo Bảo lập tức phấn chấn lên.

“Còn nữa, phải chú ý an toàn”.

Bảo Bảo nhận lệnh vội đi, ta thì âm thầm tính toán. Vài thứ kia có lẽ đã đủ để dụ dỗ cho mầm tình của con bé người cá nảy nở. Nó nhất định sẽ tò mò với thế giới trên đất liền.

Mà muốn lên đất liền, trong toàn bộ đại dương chỉ có ta mới có biện pháp, ngay cả cha nó cũng không làm được.

Bây giờ, chỉ cần kiên nhẫn đợi cá cắn câu.

Những ngày tiếp theo, ta chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi đi chậm đến thế. Cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù, điều này làm máu ta sôi trào.

“Người nói ma bạch tuộc không có máu? Đồ khốn! Ta đương nhiên không phải ma bạch tuộc! Ta chính là Ursula, con gái của Poseidon thực sự!!” Ta vùng chân quất tên Bảo Bảo dám nói ta là ma bạch tuộc ra thật xa.

Đúng vậy, ta vốn là con gái của biển cả. Con gái của thần biển thực sự!

Đội vương miện ngọc trai lên trên mái tóc quấn màu đen vừa dài vừa dày, ta có thể hát lên những ca khúc động lòng người nhất. Vì nó, tất cả mọi tàu thuyền đi qua đều lạc hướng, vô số thủy thủ tới tấp nhảy xuống biển chỉ vì muốn vĩnh viễn được ở bên chủ nhân của tiếng ca.

Ta biết chính mình năng mưa bất chợt, buồn vui bất thường, vừa hay thay đổi lại vừa buông thả. Nhưng cha ta vẫn chỉ vừa cười ha ha vừa khẽ vuốt mái tóc đen đẹp đẽ như rong biển của ta, nói rằng đây mới là con gái của biển cả.

Đương nhiên ta biết tính cách của cha cũng như vậy. Tính cách của ta được di truyền từ cha, còn mẹ ta là một người dịu dàng hiền thực.

Vì vậy ta vẫn luôn kiêu ngạo, muốn gì làm nấy.

Chẳng hạn như nghe thấy có một người phụ nữ loài người cuồng vọng cho rằng con gái mình còn xinh đẹp hơn cả tiên nữ dưới biển, đây chẳng phải là trực tiếp động chạm đến ta và mẹ ta? Vì vậy ta, vốn kiêu ngạo và tự phụ, liền tìm gặp con gái của người phụ nữ đó, nghe nói còn là một công chúa, tại sao mấy con bé đáng ghét đó, chẳng hạn như con bé người cá kia, đều thích gọi chính mình là công chúa? Thân phận ta tôn quý nhưng ta chưa từng nói mình là công chúa của biển cả bao giờ, đúng là một cái danh hiệu ngu xuẩn hết sức!

Lạc đề rồi!

Tóm lại là ta bắt con gái bà ta đi, đặt ở trên một tảng đá lớn để làm mồi cho lũ quái vật biển, để cho nó sợ hãi run rẩy chờ đợi cái chết đến gần. Xem ngoại hình tự nhận là đẹp hơn tiên nữ dưới biển kia có thể cứu được mạng người từ miệng quái vật hay không!

Mặc dù sau đó con bé kia được người khác cứu thật, nhưng ta cũng không quan tâm. Ta không quan tâm đến kết quả, ta chỉ để ý đến việc tôn nghiêm của ta không thể để cho đám người ngu xuẩn đó chà đạp.

Từ nhỏ đến khi ta lớn, cha ta vẫn hi vọng ta có thể kết hôn với bạn thanh mai trúc mã của ta, Hel, con trai Diêm vương Hades. Hel trầm lặng và kiệm lời, hắn chỉ biết lẳng lặng nhìn ta mỗi lúc ta tức giận đập phá lung tung, điều này làm cho ta càng tức giận.

Nhưng kỳ thực ta không ghét Hel. Hấn dạy ta rất nhiều phép thuật của âm phủ. Bây giờ nhớ lại, có lẽ hắn thực sự nghiêm túc muốn lấy ta, để ta trở thành hoàng hậu tương lai của âm phủ.

Nhưng khi đó ta không hiểu. Cho dù lúc muốn tìm một chỗ dựa ta vẫn tới tìm Hel, cuộn mình rúc vào trong lòng hắn, mặc dù bộ ngực hắn rộng rãi và ấm áp, không lạnh như băng như người chết, nhưng hắn chưa từng an ủi hay dỗ dành ta, chứ đừng nói tới những lời yêu thương.

Hắn chỉ biết dùng đôi mắt màu đen nhìn ta, ta chỉ nhìn thấy hai hình bóng nho nhỏ của mình bị khóa trong đôi mắt đen như mực đó.

Có lẽ là bởi vì tính hắn vốn trầm lặng, có lẽ là nghĩ đến sự yên tĩnh ngàn năm như một ngày của âm phủ, vì vậy ta luôn cảm thấy nôn nóng. Ta không thể khẳng định một người hoạt bát quậy phá như mình có thể chịu đựng được những thứ này hay không. Tính mạng của thần tộc là vô biên vô hạn!! Hơn nữa ta vẫn nhìn không thấu Hel, nhìn không thấu hắn, không biết đến cùng hắn muốn ta thế nào.

Vì thế, ta lên bờ, lên thế giới trên mặt đất thoải mái chơi đùa, dụ dỗ nam giới loài người, bọn họ dễ dàng quỳ gối dưới váy ta, trở thành thần dân bị ta nô dịch. Hel nhìn thấy nhưng lại không tỏ ra ghen tỵ chút nào, hắn chỉ lặng lẽ theo ta, đến khi ta uống say lại bế ta trở lại đáy biển.

Khi đó, tại chỗ sâu nhất trong lòng ta có một khát vọng, khát vọng có người có thể khiến ta bùng cháy. Hiển nhiên Hel không phải người này, mặc dù hắn luôn bảo vệ ta, vừa đáng tin cậy lại vừa chín chắn.

Cho nên ta vẫn do dự về chuyện kết hôn với Hel. Dù vậy, nếu như không có biến số thì có lẽ cuối cùng ta vẫn sẽ chấp nhận sắp xếp của cha...

Cho đến khi gặp người nọ...

Khi hắn xuất hiện lần đầu tiên, nhìn ta bằng cặp mắt màu xám nhạt lấp lánh ánh sáng kia, tiếng ca của ta dừng lại, ta chỉ cảm thấy khi đó toàn bộ thế giới trở nên tĩnh lặng.

Ta cảm thấy đó chính là người trong mộng của ta, một người có thể làm cho ta không còn dùng tiếng ca mê hoặc tàu thuyền, từ đây chỉ mong được ca hát cho một mình hắn nghe, chỉ vì một mình hắn.

Tình cảm điên cuồng trời dậy trong lòng, ta đã say đắm Ceto, đúng vậy, hắn gọi là Ceto. Ta thích cặp mắt màu xám nhạt lấp lánh ánh sáng thần bí kia, thích nụ cười dịu dàng mê say của hắn. Khi những ngón tay thanh nhã mà trắng muốt của hắn xuyên qua mái tóc đen của ta, ta chỉ cảm thấy không có thời khắc nào vui vẻ hơn lúc này.

Hắn cũng có một giọng hát rất tuyệt. Không lãng lơ, mượt mà và sâu lắng

như ta, tiếng ca của hắn thanh thoát và trong vắt, mang theo sự mỏng manh làm làm người khác xót xa. Khi ta cùng hắn hợp ca, tất cả hải tộc nghe thấy đều nói rằng lúc đó họ chỉ muốn chết đi một cách thỏa mãn.

Bảo Bảo đột nhiên xông tới bơi quanh, cắt ngang hồi ức của ta. Nó nói con bé người cá đó đã đến, còn vài hải lý nữa là tới rãnh biển tuyệt cảnh.

Ta gác lại những kí ức này, tập trung tinh thần chuẩn bị cho vở kịch sắp trình diễn, một vở kịch liên quan đến việc ta có thể rời khỏi cái nơi đáng chết này hay không.

—

Trong thần thoại Hy Lạp, Poseidon là vị thần của biển cả, ngựa và “người rung chuyển trái đất”, của những trận động đất. Những vị thần biển Rodon trong thần thoại Illyria, Nethuns trong thần thoại Etrusca, và Neptune trong thần thoại La Mã đều tương tự như Poseidon. Poseidon còn có nhiều người thân như Zeus, Hera, và các con của mình.

Tiếng Việt còn dịch Poseidon và Neptune là Hải Vương thần.

Với vẻ đẹp rực rỡ của một vị thần hùng mạnh cai trị biển cả, Poseidon có một cung điện tráng lệ nguy nga dưới đáy biển sâu. Mỗi khi Thần Poseidon trầm lặng, uy nghi ngồi trên chiếc xe do những con bạch mã dũng mãnh kéo chạy trên mặt biển mênh mông, khi đó thì sóng biển dạt sang hai bên nhường đường cho thần, xung quanh có những con cá heo nhào lộn đón mừng và từng đàn cá tung tăng bám theo cỗ xe thần thánh. Khi Poseidon khua chiếc đinh ba xuống mặt nước thì biển cả dậy sóng, bão tố kinh hoàng, gây nên những cơn địa chấn rung chuyển mặt đất. Nhưng khi thần chĩa đinh ba lên đầu các ngọn sóng thì chúng ngoan ngoãn dịu đi. Bão tố ngừng thổi và mặt biển trở nên êm dịu hiền hoà như cũ. Chính tay Poseidon chặt ngang các lục địa tạo thành những eo biển, cửa sông. Thần cũng tự tay phát ra các mạch nước nguồn, làm nổi lên những hải đảo. Cũng chính Poseidon đã giữ gìn cho các lục địa khỏi sụp đổ.

Poseidon là con của Titan Cronus và Rhea.

Trong thần thoại Hy Lạp, Hades (vị thần vô hình), chủ nhân của địa phủ, là con trai trưởng của Titan Cronus và Rhea. Vì lo sợ bị lật đổ, Cronus đã nuốt sống tất cả những đứa con của mình vào bụng. Zeus, vị thần cuối cùng, may mắn thoát khỏi số phận đó, khi trưởng thành, đã thành công trong việc giải thoát những người anh chị của mình, và cùng họ lật đổ Cronus và kết thúc sự thống trị của các Titan. Trong cuộc chiến đó, 3 Cyclop con trai của Uranus được các vị thần giải thoát khỏi Tartarus đã dâng cho Zeus lưỡi tầm sét, cho Poseidon lưỡi giáo ba chĩa, và cho Hades mũ tàng hình. Đêm trước

trận đánh, Hades đội mũ tàng hình, xâm nhập vào căn cứ của các Titan, và phá hủy hết tất cả vũ khí của họ. Sau chiến thắng, Hades cùng với 2 em gái của mình là Demeter, Hera và 2 em trai cùng một người chị gái là Hestia, Zeus và Poseidon trở thành 6 vị thần đầu tiên thống trị trên đỉnh Olympus. Hades, Poseidon và Zeus rút thăm để phân chia lãnh địa cai quản: Zeus giữ lấy bầu trời, Poseidon nhận lấy biển khơi, và Hades cai quản địa phủ, nơi linh hồn người chết tìm đến, và tất cả lãnh địa bên dưới mặt đất.

Vì là thần cai quản địa phủ, nơi phán xét linh hồn người chết, Hades thường bị nhầm lẫn với thần chết. Mặc dù quan niệm đương đại vẫn gắn liền cái chết với sự xấu xa, độc ác, Hades trong thần thoại lại là người có khuynh hướng nhân hậu. Ông thường được miêu tả rất tự tại, điềm tĩnh, chứ không độc ác. Là người đứng giữa sự sống và cái chết, Hades thực chất là vị thần gìn giữ sự cân bằng của tạo hóa.

Tên của nơi Hades cai quản cũng được gọi là Hades, đó là Địa ngục, hay âm phủ, địa phủ, được chia thành 3 vùng: vườn địa đàng Elysian (Elysium) dành cho linh hồn người tốt và anh hùng, vườn Asphodel dành cho người thường, và địa ngục Tartarus nơi giam giữ, và trừng phạt những linh hồn tội lỗi, độc ác và phản trắc.

Trên đường đến địa phủ, người chết phải dùng một đồng tiền (mà thân nhân đặt vào miệng họ) để nhờ người lái đò tên là Charon giúp vượt sông Acheron. Trong tác phẩm Aenid, Virgil kể về linh hồn của những kẻ ăn mày và những kẻ cô độc, vì không được chôn cất tử tế, phải dạt lại bên bờ sông, không có tiền để đi đò sang sông. Bờ bên kia sông được canh giữ bởi con chó ngao ba đầu Cerberus. Vượt qua Cerberus, linh hồn người chết tiến vào địa phủ để được phán xét.

“Hello! Xin hỏi có ai ở đây không?” Âm thanh ngập ngừng và khiếp sợ của con bé người cá vang lên bên ngoài rãnh biển, vẫn là tần suất quen thuộc đó. Không sai, chính là âm thanh tuyệt vời của ta trước kia.

Ta cố gắng kiềm chế sự nóng vội - đã không thể tỏ ra ta chờ đợi đã lâu, lại không thể thật sự để nó bỏ cuộc. Loại không chế tế nhị đối với chờ đợi này chính là sự thương thức đối với lòng người.

Tiểu công chúa người cá, ta đã chuẩn bị cho ngươi miếng mồi ngọt ngào nhất. Cắn câu, cắn câu, cắn câu đi nào!

Đến lúc cảm thấy đã được rồi ta mới dặn dò Bối Bối ngoan ngoãn nghe lời đi dẫn nó vào, không để ý tới Bảo Bảo đang khóc lóc lẫn lộn bên cạnh. Dù sao đây cũng là một vở kịch cực kì quan trọng, ta không thể để loại không có đầu óc như Bảo Bảo hủy diệt cơ hội ta chờ đợi đã lâu này ngay từ khi vừa bắt đầu được.

“Nếu như ngươi không phục thì cứ đi trang điểm cho dễ thương một chút, đừng dọa khách của chúng ta”. Trong thời gian chờ đợi khách vào nhà ta thấp giọng nói với Bảo Bảo, mục đích là đuổi nó đi chỗ khác.

Tên đó vội vàng lui vào trong đồng bảo bối sưu tầm của nó để chọn lựa, chỉ còn lại cái đuôi vẫn ngoe nguẩy bên ngoài.

Rất cực, con bé người cá có lớp vảy đuôi màu bạc và mái tóc vàng - giống bà mẹ ngu xuẩn của nó như đúc - xuất hiện trong tầm mắt ta.

Ta vội vã qua lại giữa giá sách phép thuật và nôi thuốc đang sôi ùng ục, hai tay đảo nôi thuốc, mà tám cái chân cũng không nhàn rồi, vừa lật sách vừa lấy các loại dược liệu. Ta cố ý không chú ý đến nó, dùng một dáng vẻ bận rộn để đón chào đối tượng ta chờ đợi đã lâu này.

“Chào ngài, xin hỏi ngài có phải cô Ursula, phù thủy biển cả không?” Con bé người cá mở miệng, giọng nói áp úng nhưng vẫn mang theo vẻ tò mò.

Cô - Ursula - phù - thủy - biển - cả!!!

Đây là kiểu xưng hô ngu ngốc nào vậy?

Ta suýt nữa bóp nát cái muôi trên tay, trong lòng điên cuồng gào thét phải hắt nôi thuốc phép nóng bỏng trước mặt này lên cái đầu tự cho là lễ phép đó của nó.

“Đúng vậy. Ta chính là Ursula”. Ta nghe thấy giọng nói hơi cao ngạo của mình, không hề có hành động gì mang tính thương tổn đối với con bé người cá. Trong lòng tự khâm phục chính mình, xem ra kiếp sống lưu đày mấy trăm năm đã làm cho một con người kiêu ngạo không ai bì được như ta học được cách che giấu và nhẫn nại.

Nhưng ta sẽ không để danh hiệu của chính mình từ con gái biển cả biến

thành phù thủy biển cả. Biết không? Người mới là kẻ trộm cắp, con bé người cá ạ!

“Người là ai? Có chuyện gì không? Nên biết là nơi này của ta đã mấy trăm năm không có khách tới nhà rồi”. Ta tiếp tục hỏi nó. Vì một câu thăm dò ý đồ đến đây của nó này mà ta và Bảo Bảo đã tranh luận rất lâu.

Nó nói, ta nên nói với con bé người cá thế này: Cô có gì cần ta phục vụ không? Và lập tức bị ta vung chân đánh bay. Ta tuyệt đối không thể nói ra loại ngôn ngữ với tư thế người hầu này, nhưng Bảo Bảo lại nói ta như vậy sẽ dọa con bé người cá chạy mất.

Ha ha, có chạy mất không? Cứ để rồi xem!

“Tôi... Chào ngài, tôi là Loreley, cha tôi là Poseidon. Tôi tới đây là để thỉnh cầu sự trợ giúp khẩn cấp của ngài, chỉ có ngài với phép thuật thần kỳ mới có thể giúp tôi được”.

“Người muốn ta giúp đỡ thế nào? Sự giúp đỡ của ta không phải không cần trả giá đâu đấy!” Ta vẫn nghe thấy tiếng trả lời lạnh nhạt của mình, nhưng Bối Bối đã phát hiện được sự tức giận trong đó, dịu dàng bơi qua bơi lại bên người ta để vỗ về xoa dịu. Không sai, một thằng người cá mà dám giả danh cha ta, đúng là vô sỉ đến cực điểm!!

“Cần trả giá cái gì? Chỉ cần trong phạm vi năng lực của tôi thì tôi nhất định sẽ chấp nhận!” Con bé người cá hơi lắc lắc mái tóc màu vàng của nó, trong mắt tràn ngập khẩn cầu.

Đích xác là một tư thế rất mê người, ta hơi nghiêng đầu nhìn nó, khóe mắt lộ ra vẻ ngạo mạn và không cho là đúng.

Đáng tiếc, ta sẽ không mềm lòng.

Dường như sợ ta không tin, nó lại bảo đảm một lần nữa, “Thật sự, chỉ cần tôi có thể làm được. Tôi muốn có một đôi chân, xin hỏi tôi cần dùng thứ gì trao đổi?”

Nghe vậy, ta cười rồi. Ta cố gắng làm cho nụ cười này tỏ ra nhã nhặn thân thiết mà không phải lạnh lùng và thỏa mãn vì đạt được ý đồ.

“Đừng căng thẳng, Loreley. Chỉ là một đôi chân thôi mà, yêu cầu này nói đơn giản cũng rất đơn giản, chỉ cần xem người có sẵn sàng chịu trả giá hay không thôi. Ta với phụ thân người cũng coi như là người quen, ta sẽ ưu đãi người”.

“Thật sự có thể chứ? Cảm ơn ngài, ta muốn một đôi chân từ lâu rồi”, gần như nó sắp sửa bật khóc vì quá vui, trên mặt lộ vẻ cuồng nhiệt và vui sướng, ta rất quen với vẻ mặt này, giống như lúc ta yêu Ceto trước kia.

“Có điều người phải trả giá bằng giọng nói của mình. Hơn nữa, loại thuốc

phép có thể biến ra đôi chân cho người có tác dụng phụ, ta không biết người có thể chịu đựng được hay không”.

“Bằng...giọng nói của tôi??” Nó tỏ ra hơi chần chừ, xoa xoa cổ họng mình.

Ở này, lẽ nào người không biết mình có tiếng ca tuyệt vời là vì chiếc vương miện ngọc trai trên đầu người sao? Người nên sờ không phải là cổ họng! Chẳng lẽ người thật sự cho rằng mình sinh ra đã có sẵn âm thanh của tự nhiên đó hay sao? Đúng là một con cá ngu ngốc.

Không sao, nó đã không biết ý nghĩa của vương miện ngọc trai thì ta càng dễ thu hồi lại.

“Ha ha, đừng căng thẳng. Ta đã nói sẽ ưu đãi với người mà. Chúng ta trò chuyện một chút cho thoải mái nào. Vì sao người lại muốn có một đôi chân? Không, đừng vội trả lời, để ta đoán. Người, thích một loài người, một nam giới loài người xuất sắc, cực kì đẹp trai, thậm chí, còn là một vương tử??”

Nó hầu như tỏ ra sùng bái vì thấy ta liệu sự như thần, “Đúng, đúng vậy, không sai. Ngài nói đúng hoàn toàn. Quả nhiên ngài có phép thuật thần kỳ. Từ khi nhìn thấy anh ấy tôi đã biết chỉ có anh ấy mới là người trong mơ của tôi. Anh ấy thật là cao lớn, thật là đẹp trai. Hơn nữa cuộc sống trên mặt đất sẽ vô cùng mới lạ và thú vị...”

“Theo đuổi tình yêu tốt đẹp là điều nên được khuyến khích. Vậy thì, Loreley, nếu như khi người không thể nói chuyện mà vẫn có thể làm cho anh ta yêu người thì ta sẽ trả lại giọng nói cho người. Có điều ta còn muốn chiếc vương miện ngọc trai của người, để làm trao đổi, ta có thể cho người một đồng đồ trang sức và đá quý mà chỉ phụ nữ loài người mới có, làm cho người trở nên lấp lánh xinh đẹp ngay từ khi mới xuất hiện. Như thế nào? Điều kiện rất hậu đãi đúng không?”

Nghe thấy điều kiện mê người như thế, Loreley hầu như chuẩn bị lập tức đáp ứng.

“Đừng vội, còn có điều kiện. Nếu một khi anh ta yêu người khác thì người sẽ bị biến thành bọt nước. Hơn nữa tác dụng phụ của thuốc nước sẽ làm cho mỗi một bước người đi đều đau đớn như dao cắt. Như vậy người còn đồng ý trao đổi không?”

Hậu quả tà ác đáng sợ như vậy vẫn không hề ngăn cản được nó. Bé Loreley đã mù quáng vì tình yêu.

Nó ký tên lên trên khế ước. Khế ước phép thuật, không thể đổi ý hay huỷ bỏ.

Trên khế ước ghi rõ, Ursula sẽ nhận được vương miện ngọc trai, còn sau

khi Loreley nhận được tình yêu của vương tử sẽ có thể nhận lại được âm thanh của chính mình. Là âm thanh - của - chính - cô - ta.

Mà không phải âm thanh của tự nhiên có trong vương miện ngọc trai. Bởi vì đó là thứ thuộc về con gái biển cả, Ursula.

Loreley không chút do dự ký vào khế ước phép thuật, sau đó nâng lấy lọ thuốc có thể làm nó thực hiện ước mơ, theo đuổi tình yêu đó như nâng vật chí bảo.

Còn ta, nhờ sử dụng tiểu xảo với câu chữ trong khế ước, cộng thêm việc Loreley không biết đến sự quý giá của vương miện ngọc trai, nên ta đã lấy lại được vương miện thuộc về ta, không ai có thể cướp nó đi một lần nữa.

Nhưng ta đoán cho dù có biết thì Loreley cũng sẽ không để ý.

Bởi vì lúc rời khỏi, thân thể nó tỏa ra một vẻ đẹp kinh người, đó là ánh sáng do tình yêu mang tới.

Sau khi xác định nó đã ra khỏi rãnh biển tuyết cảnh ta mới không nhịn được cười to lên.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Có lẽ giờ khắc này ta thực sự phù hợp với danh hiệu phù thủy biển cả.

Niềm vui quá lớn làm ta không thể tự chủ được, cười đến mức khóe mắt cũng xuất hiện một chút nước mắt trong suốt, ta ôm bụng lăn lộn trên chiếc ghế lớn làm bằng vỏ trai của mình.

Bảo Bảo ngọc nghịch lúc này mới trang điểm xong, nó thất một cái nơ con bướm trên đầu mình, điều này làm cho thoát nhìn nó giống hệt một con thỏ ngu xuẩn. Phát hiện con bé người cá đã rời khỏi, biết ta cố ý lừa nó đi, nó tức giận đến mức lập tức xoay người không thèm để ý đến ta nữa. Có điều sau đó bị hấp dẫn bởi tiếng cười của ta, cho rằng ta đang cực kì vui vẻ nên lại tò mò quay lại hóng hớt.

Ta vẫn đang cười, úp mặt vào hai bàn tay, hai vai run run.

Bối Bối nhạy cảm phát hiện tâm tình ta không ổn định, nó vội vã lượn lơ bên người ta.

“Ta không sao, Bối Bối, ta không sao. Chỉ có điều, ngươi không cảm thấy con bé người cá kia thật sự rất ngu xuẩn à?”

Ta bước ra khỏi ghế ngồi, đi tới trước nồi thuốc. Trong nồi là thuốc nước hóa thân, loại thuốc nước con bé người cá kia vừa mang đi. Công dụng là có thể làm người cá biến thành hình dạng người bình thường.

Trầm mặc một lúc, sau đó ta cầm lấy lọ cường toan có thể phá hủy tất cả mọi dược phẩm đổ vào nồi thuốc vẫn còn gần đầy. Không cần nữa rồi, vĩnh viễn không còn cần đến loại dược phẩm này rồi.

Ta nghĩ rằng lúc này sắc mặt ta nhất định dữ tợn đáng sợ, nhưng thật sự không thể trách ta được.

Vì loại dược phẩm này từng là thứ ta tạo ra vì hấn. Đúng vậy, ta nghiên cứu chế tạo ra vì người yêu của ta, Ceto.

Ceto là một người cá.

Ceto cũng là cha của Loreley, là một tên trộm cắp.

Vì sao đến bây giờ ta vẫn không hề cố gắng cải tiến tác dụng phụ của loại thuốc nước này? Bởi vì không cần thiết. Lúc đầu Ceto uống thuốc này nhưng không cần đi lại trên mặt đất, mà chỉ để vui vẻ với ta trong tòa cung điện hoa lệ.

Đúng thế, nếu con bé người cá biết loại thuốc này ra đời là để cha nó có thể vui vẻ với ta thì vẻ mặt nó sẽ đặc sắc đến mức nào? Đúng là muốn nhìn một cái. Ha ha! Đó đúng là một khaongr kí ức mà bây giờ nhắc tới chỉ cảm thấy căm hận.

Còn nhớ lúc ta và Ceto cuồng nhiệt yêu thương, một lần ta và hắn đang mặn nồng thì thị nữ tới thông báo, nói là Hel tới tìm ta. Ta không nhìn được đuôi nó ra, lại không nghĩ rằng Hel đã nghe thấy tất cả. Sau đó thị nữ nói hắn chỉ lặng lẽ bỏ đi.

Chẳng lẽ vẫn chỉ yên lặng như cũ? Ta cau mày, quả nhiên mình vẫn không hiểu được Hel.

Thị nữ đưa cho ta một viên đá màu đen lấp lánh, nói rằng đó là viên đá quý khảm trên giày hắn bị rơi ra khi hắn không cẩn thận vướng vào cửa cung điện.

Nhớ tới bước chân dứt khoát và chắc chắn của Hel, nhớ hình ảnh chiếc áo choàng phật phật phía sau hắn, ta mím môi, không tưởng tượng ra được lần thế nào hắn lại có thể va vào cửa điện mà để rơi viên đá quý được.

Nhưng đây cũng không phải chuyện quan trọng. Người yêu của ta đang ở trong lòng ta, không có thứ gì quan trọng hơn điều này.

Hai ngày sau Hel tới gặp cha ta xin từ hôn. Cha ta tức giận phát điên, lần đầu tiên ông không thể khoan dung cho sự buông thả của ta, “Một thằng Merman thấp hèn như thế này mà con lại chọn nó làm bạn đời của mình được à?”

Ta nghe thấy câu trả lời vô cùng kiên định của chính mình, “Vâng, thưa cha. Con yêu Ceto”. Đứng bên người ta, ánh mắt còn khiến người ta say lòng hơn mọi loại rượu ngon của Ceto bao trùm lấy bóng dáng ta.

Người yêu ta ở bên người ta, ta không có gì phải sợ, không phải sao?

Cuối cùng cha vẫn không lay chuyển được ta, dù sao ta cũng là đứa con gái được ông nuông chiều từ nhỏ. Ông nổi giận đùng đùng ném Trái Tim Biển Cả, tượng trưng cho quyền lực quản lý biển cả, có mang sức mạnh của thần biển cho ta. Sau đó ông cầm lấy cây đinh ba bảo bối của mình, đánh xe ngựa về cung điện trên núi Olympus rồi chìm vào giấc ngủ say. Đó là ông

muốn khuất mắt trông coi.

Luôn luôn dịu dàng, mẹ dùng ánh mắt trách cứ ta với vẻ không đồng ý, nhưng bà vẫn không nói gì cả, chỉ cùng cha trở lại nơi ở của các vị thần đó.

Từ bây giờ, khắp biển rộng không ai có thể cai quản ta. Ta biến Trái Tim Biển Cả thành một cây quyền trượng lấp lánh chói mắt, điểm nhẹ lên vai Ceto - bờ vai hần không rộng rãi như Hel nhưng lại là nơi tốt nhất để ta dựa vào - ta nói, “Ta trao cho anh vinh quang ngang hàng với ta, trong khắp biển rộng này, hỡi người yêu của ta”.

Đôi mắt màu xám dịu dàng của Ceto còn tĩnh lặng hơn cả mặt biển. Lời tâm tình hần thì thâm bên tai ta có thể khiến những nhà thơ tài hoa nhất xấu hổ mà chết.

Nhưng nếu ta nghiêm túc nhìn kỹ hần thì có lẽ đã có thể phát hiện dưới màu xám lấp lánh ánh sáng đó có che giấu dục vọng và dã tâm. Đáng tiếc ta không làm vậy.

Khi đó, ta ngu xuẩn giống như Loreley, con bé người cá kia. Vì tình yêu, ta bắt chấp tất cả.

Lại không ngờ rằng sau đó thứ chờ đợi ta chính là sự phản bội thâm, sự phản bội đã hung ác chà đạp tôn nghiêm đứa con gái của biển cao ngạo là ta, làm cho ta trở nên ti tiện và thấp hèn dưới lớp bùn đen.

Ta - tuyệt - đối - không - thể - tha - thứ...

Ta nhìn hình ảnh hiện ra trong tấm gương.

Con bé người cá Loreley trần truồng hôn mê trên bờ cát được vương tử Eric, người trong lòng nó cứu về. Hắn dịu dàng và lịch thiệp cởi áo choàng che đậy thân thể cho nó, bế nó lên tuần mã chạy về tòa thành hùng vĩ nơi hắn sống.

Hắn lệnh cho các thị nữ mặc một chiếc váy lụa Taff cao cấp nhất cho nó. Vạt váy trắng muốt khiến nó giống như một tiên nữ, một tiên nữ ngây thơ trong sáng nhất.

Hắn nhìn đến mức ngẩn người. Nó ngượng ngùng đỏ mặt. Ta nhìn lạnh nhạt.

Eric dẫn Loreley du ngoạn trong hoa viên, chèo chiếc thuyền nhỏ bập bênh trên hồ nước trong vắt, nghe các nhạc công đàn hát.

Bọn họ dùng những nhạc khúc động lòng người để ca ngợi sự anh tuấn vĩ đại của hắn và vẻ đẹp thuần khiết của nó. Ta lặng lẽ tự nói với mình, lẽ nào không biết duy mỹ như vậy kỳ thực là dễ vỡ nhất?

Hắn cười trên con tuần mã cũng xuất sắc như chủ nhân của mình, chờ nó lao đi qua rừng rậm, qua đồng hoang. Hắn cười hào phóng, nó cười không tiếng động, còn ta cười tà ác.

Ngựa phi nước đại, mái tóc nâu của hắn và mái tóc vàng của nó tung bay đan xen vào nhau. Trước tấm gương, mái tóc đen của ta cũng trôi nổi phía sau lưng, gần như sắp biến thành những con rắn vì quá hưng phấn.

Biết nó không thể nói chuyện, hắn thậm chí còn mời giáo viên tới dạy nó cách nói bằng tay. Chính hắn cũng bắt đầu học tập, để có thể giao tiếp với nó dễ dàng hơn. Dù sao Loreley cũng chưa bao giờ học chữ viết của loài người.

Bọn họ hầu như đã sắp yêu nhau. Hầu như. Vì sao lại dừng từ hầu như này?

Bởi vì, ta còn chưa ra tay, ha ha.

Đội vương miện ngọc trai lên đầu lần nữa - con gái thần biển, Ursula, bắt đầu tìm lại sự kiêu ngạo bị lớp bụi phủ kín của mình.

Đội vương miện ngọc trai, lấy lại được sức mạnh bị phong ấn, ta thoát mái hóa thân thành hình người hoàn toàn. Thân là con gái thần biển, kế thừa dòng máu của cha, từ trước tới nay ta chưa bao giờ cần đến thuốc nước hay ngoại lực mà vẫn có thể thay đổi thành hình thái của bất cứ sinh vật nào. Huống chi bản thể của thần tộc vốn chính là hình người, nhưng lại hoàn mỹ đến mức khó tin.

Thời gian trước bị ép phải dùng thân thể nửa người nửa bạch tuộc mấy trăm năm, còn không phải vì kẻ soán vị vô sỉ kia sao?

Hắn lừa gạt, dụ dỗ ta uống máu ma bạch tuộc đã bị nguyên rửa, sau khi phản bội ta còn cướp mất vương miện của ta, cưỡng chế phong ấn phép thuật của ta, lưu đày ta đến vực sâu tối tăm ở rãnh biển tuyệt cảnh này.

Lúc đầu ta nguyên rửa, ta mắng chửi, ta không dám tin. Móng tay ta để lại những vết cào điên cuồng trên vách đá ở rãnh biển.

Sau đó ta mềm yếu, ta khẩn cầu, ta cầu khẩn hắn sẽ hồi tâm chuyển ý. Khi đó trả lời ta là nhạc khúc du dương truyền đến từ phía cung điện xa xôi. Hắn cưới người yêu của hắn ở trong tộc người cá, một Mermaid có mái tóc vàng và cái đuôi với lớp vảy bạc.

Hắn mạo nhận chính mình là Poseidon, hắn có Trái Tim Biển Cả, chiếm đoạt sức mạnh của thần biển. Thậm chí hắn gọi vợ hắn là hoàng hậu biển cả.

Bọn chúng mà cũng xứng sao? Khi đó ta thật sự hối hận, hối hận vì sự buông thả của ta đã khiến ta rơi vào hoàn cảnh nhục nhã như vậy, khiến tên hủý tôn quý của cha mẹ ta bị lũ cuồng vọng làm dơ bẩn.

Hàng năm hàng tháng, ta dần dần biến tình yêu dành cho Ceto thành thứ chất độc tà ác nhất, ta cần hắn phải thừa nhận hậu quả vì dám mạo phạm ta. Rồi sẽ có một ngày sức mạnh của nữ thần báo thù Erynnyes trả lời sự kêu gọi của ta!

Ta học được kiên nhẫn, bữa ăn được chờ đợi trong kiên nhẫn thường thường là bữa ăn ngon nhất.

Trong gương, Eric dịu dàng nói với con bé người cá, ngày mai sẽ có một buổi vũ hội rất long trọng. Đến lúc đó hắn sẽ giới thiệu Loreley với cha mẹ và mọi người trước mặt tất cả khách tới dự. Hắn sẽ khiêu vũ suốt đêm với nó.

Loreley gật đầu ngượng ngùng và vui sướng. Nhưng ta biết dưới vạt váy trắng tinh rộng rãi của nó kia, trong đôi giày màu bạc tinh xảo kia, đôi chân được đánh đôi trong khế ước phép thuật đó không giờ phút nào là không đau đớn. Cùng với mỗi một bước chân, lúc nào nó cũng như đang đi trên lớp dung nham nóng cháy, nhưng nó vẫn vui vẻ chịu đựng.

Ta lạnh lùng nhìn hình ảnh trong gương như là xem một vở kịch trên sân khấu, chỉ có điều trên ghế khán giả chỉ có một người xem là ta.

Tặc tặc, loại ngọt ngào này thật sự làm người ta căm ghét.

Ta sẽ phá hủy tất cả. Để cho nước mắt của Loreley điểm xuyết cho con đường tái xuất của ta. Nước mắt người cá nạm trên bộ lễ phục hoa lệ ta mới chế ra này, nhất định nó sẽ trở thành bộ váy đẹp nhất. Có lẽ ngay cả nữ thần của tình yêu và sắc đẹp Aphrodite cũng phải ngưỡng mộ ta.

Ta biến ảo thành hình tượng mỗi khi lên bờ trước kia, kỳ thực gần như không khác gì gương mặt vốn có của ta, dù sao ta cũng khinh thường sử dụng

khuôn mặt người khác. Chỉ có điều ta cố ý tạo thêm một chút tí vết, dù sao loài người cũng không thể có ngoại hình hoàn mỹ như của thần. Còn có nước da màu mật ong, đây là sở thích của ta. Thường xuyên sống dưới đáy biển, ta không thể có một nước da màu mật ong được, vì vậy ta lại càng thích màu da này.

Mặc vào bộ lễ phục bằng lụa màu đen được cắt may cẩn thận, lộ ra những đường cong cơ thể và khe sâu hoàn mỹ trước ngực, ta biết hình tượng này có thể khiến cho đàn ông mê say. Vuốt mái tóc dài xoắn và dày như rong biển, chiếc vương miện ngọc trai trên mái tóc phát ra ánh sáng dịu dịu.

Ta phất tay biến Bảo Bảo và Bối Bối thành một thằng bé và một thị nữ. Chúng ngạc nhiên phát hiện thân thể mình đã biến thành loài người, tò mò giơ tay lên trước mắt quan sát.

“Đi thôi, đến phiên chúng ta lên sân khấu rồi”.

Vở kịch chỉ có một khán giả cô độc, há không cô quạnh? Ta mỉm cười, chuẩn bị hoá trang lên sân khấu.

=====

Trong thần thoại Hy Lạp, nữ thần Aphrodite là thần của tình yêu, sắc đẹp và sự sinh nở (cũng có thể là nữ thần của dục vọng); và cũng là thần hộ mệnh của thủy thủ. Tương đương của thần này trong thần thoại La Mã là Venus.

Theo sử thi Iliad của Homer thì Aphrodite là con gái của Zeus và Dione. Nhưng theo Thần phả của Hesiod thì Aphrodite sinh ra từ bọt biển (aphros = bọt sóng). Aphrodite trần truồng nổi lên trên những bọt sóng biển, cưỡi lên một vỏ sò; trước tiên nàng đến đảo Kythira nhưng khi thấy rằng đó chỉ là một đảo nhỏ nên nàng đến Peloponnese và cuối cùng ở tại Paphos, nơi này sẽ là nơi thờ phụng chính của nàng.

Khi ta xuất hiện trước cửa tòa thành nơi vương tử Eric đang ở thì vũ hội đã bắt đầu từ sớm.

Trước đó, mang hai đứa hâu một trai một gái lên bờ, đầu tiên ta bỏ chút thời gian tạo cho chính mình một thân phận: Công chúa Monica đến từ đất nước xa xôi.

Sau khi phép thuật đã khôi phục, đối với ta đây là một việc rất dễ dàng. Cái tên Monica thì là ta tùy tiện nghĩ ra, dù sao trước kia lên mặt đất chơi đùa ta chưa từng dùng cái tên giả cố định nào.

Mà nguyên nhân chủ yếu khiến ta đến muộn vẫn là do tên tham lam Bảo Bảo này! Trước nay chưa bao giờ lên bờ, nó lập tức bị vô số món ngon của loài người làm hoa mắt, thêm đến nỗi nhất định phải ăn đến phát ngán mới thôi.

Ta trợn mắt nhìn Bảo Bảo đã bị ta biến thành một cậu bé xinh xắn, nó ăn no căng bụng, giờ đang ngồi rên rỉ trong góc trên xe ngựa.

No quá rồi đúng không? Đáng đời!!

“Lát nữa sẽ có người đánh xe ngựa đi. Bối Bối, ngươi và Bảo Bảo theo người dẫn đường đi đến căn phòng họ bố trí đợi ta. Đề ý Bảo Bảo, đừng để nó gặp rắc rối. Có việc gì gọi ta, ta sẽ nghe thấy!” Tiện tay, ta truyền một chút ma lực cho hai tên nhóc này để đề phòng vạn nhất.

Dẫn dò xong, ta bước xuống chiếc xe ngựa xa hoa, đứng trước lối vào cửa cung điện.

Người trông cửa vô cùng cung kính tiến lên dẫn ta vào trong, đồng thời thăm dò thân phận của ta. Sau đó tìm thấy cái tên ta báo ra ở phía trên đầu trong danh sách khách mời rất dài đó.

Tiếng hô của thị vệ ngoài cửa vang lên đúng lúc bản nhạc trong đại sảnh cũng vừa kết thúc, vì vậy tất cả mọi người trong đại sảnh đều có thể nghe thấy tên và tước hiệu của ta, thậm chí tiếng hô còn vang vọng giữa mái vòm rộng lớn và chùm đèn pha lê đang rực sáng trên trần.

Ánh mắt mọi người tức thì tập trung vào cùng một điểm, trên người ta, lúc này đang đứng thẳng trước cửa. Kể cả vương tử Eric đang cầm tay Loreley cũng thế.

Loại cảm giác muôn người chú ý này đúng là quá tuyệt vời.

Ta biết vẻ ngoài của ta bây giờ có thể tạo thành ấn tượng mãnh liệt sâu sắc đến mức nào cho người khác: Lễ phục may bằng lụa diêm dúa đen như mực, tôn lên nước da màu mật ong, búi tóc cao vút điểm xuyết những viên ngọc trai trắng tinh, đôi giày khiêu vũ dưới chân và chiếc quạt gấp trên tay cùng màu sắc rất hợp với nhau.

Đặc biệt là lúc trước Loreley xuất hiện nhất định đã tạo thành ấn tượng rất mạnh với mọi người - cho dù là ta cũng không thể phủ nhận rằng nó đích xác cực kì xinh đẹp, là loại xinh đẹp tinh khiết chói lọi - mà vẻ đẹp của ta lại hoàn toàn đối lập với nó. Nhờ ấn tượng nó tạo ra vừa rồi, sự xuất hiện của ta lại càng trở nên thu hút gấp bội.

Loại dùng ưu điểm của người khác để tôn lên vẻ đẹp của chính mình này là một trong những sở thích quái ác nhất của ta trong những ngày tháng ngỗ ngược trước đây. Thời gian quá lâu rồi, giờ lại cảm nhận được dư vị xưa, đúng là làm người ta hoài niệm.

Tạo dáng đủ rồi, ta mới thanh thoi bước chậm vào sảnh, đi giữa vô số người mặc quần áo hoa lệ.

Mà các phu nhân quý tộc có địa vị thấp hơn thân phận công chúa nguy tạo của ta thì tới tập thi lễ - bọn họ tự nhiên nên làm như vậy, cho dù ta không phải công chúa điện hạ Monica gì đó thì cũng vẫn xứng đáng nhận lễ của họ.

Đi tới trước mặt cha mẹ vương tử Eric, chủ nhân dạ tiệc, ta lặng lẽ làm phép khiến bọn họ cho rằng ta đã thi lễ - dù như thế nào thì cũng đừng trông chờ ta gấp hai đầu gối cao quý của mình trước mặt nhân loại bình thường, kể cả đối phương là vua và hoàng hậu.

Theo nghi lễ, vương tử Eric buông tay Loreley - hôm nay vẫn mặc váy trắng, thanh khiết tươi tắn - tiến lên mời ta khiêu vũ.

Mặc dù vẻ mặt hần vẫn tỏ ra không muốn rời Loreley nhưng ta đọc được vẻ tò mò và kinh ngạc trong ánh mắt hần. Ta đã thấy quá nhiều ánh mắt như thế!

Lại đây, con mời của ta! Khi người cùng ta khiêu vũ xong một điệu thì người đã đặt một chân vào bẫy.

Một tay cầm quạt gấp che khuất đôi môi đỏ tươi, chỉ lộ ra đôi mắt màu lam, tay kia ta cao ngạo đưa tới trước mặt hần. Eric cầm tay ta, môi hần khẽ chạm vào mu bàn tay ta, như một cánh bướm dịu dàng.

Sau đó, hần dẫn ta bước vào sân khiêu vũ. Trong điệu nhạc vui tươi rộn rập hơn mấy điệu trước, ta khẽ thì thầm bên tai Eric.

Để nghe rõ ta nói gì, hần ôm ta càng gần hơn, đến mức ta gần như bị ôm vào lòng hần. Đương nhiên, hần vẫn chưa phát hiện lúc này tư thế mập mờ của chúng ta đã bán đứng tâm tư yếu ớt của hần.

Vạt váy màu đen của ta xoay tròn cuốn lấy đôi chân khỏe mạnh của Eric, giống như một mảnh màn đêm sâu nhất, làm cho hần sẽ vĩnh viễn ngủ say.

Sự cám dỗ như có như không. Vẻ đẹp thần bí. Vẻ ngang ngược và cao quý mâu thuẫn đan xen.

Vì vậy, một điệu lại một điệu.

Trong một lần xoay tròn, khóe mắt ta thoáng nhìn, thấy một góc váy màu trắng đau thương.

Đó là Loreley tóc vàng xinh đẹp. Nó đứng yên lặng trong một góc, như là bị thế giới bỏ quên.

Biết không? Con bé người cá! Ta sẽ khiến người người yêu vĩnh viễn chìm vào trong màu đen mê hoặc mà nguy hiểm này, không còn quay lại nhìn người lấy một lần.

Sau vũ hội, ta trở thành khách quý được chiêu đãi ân cần. Ta yêu cầu phòng lớn nhất, dễ chịu nhất, mà quan trọng nhất là phải ở vị trí lấy ánh sáng cực tốt.

Bị phong ấn mấy trăm năm trong rãnh biển tuyệt cảnh, ta phát hiện mình chợt trở nên khao khát ánh mặt trời, ta không muốn lại để mất thứ này một lần nữa.

Trong cuộc sống tối tăm nhất đó, nếu không có Bảo Bảo và Bối Bối làm bạn, nếu không phải mấy loại phép thuật của âm phủ Hel đã dạy ta vẫn có thể sử dụng, nếu không phải thỉnh thoảng còn có thể nhìn thế giới qua tấm gương phép thuật, hoặc là đánh chìm mấy chiếc thuyền cho vui thì ta nhất định sẽ phát điên vì bóng tối vĩnh hằng ở đó.

Huống hồ, ta đoán rằng việc ta thường phái Bảo Bảo và Bối Bối ra ngoài gây tai họa kỳ thực lại hợp với mong muốn của hắn. Hắn có thể mượn điều này để thể hiện sự nhân hậu của mình, tăng thêm sự kính trọng của loài người đối với hắn. Dù sao hắn cũng nói với loài người rằng đây đều là việc làm của phù thủy biển cả, còn hắn là người thống trị từ ái và bao dung. Hắn vui mừng vì có người đóng vai phản diện giúp hắn.

Hừ! Giả nhân giả nghĩa! Hắn mạo danh cha ta, còn tưởng rằng mình thật sự là người thống trị biển cả. Bản chất của biển rộng vốn đã không thể hoàn toàn thiện với loài người, nếu không biển sẽ không còn có tôn nghiêm và quyền uy. Hắn lại vọng tưởng xây dựng một hư danh khoan dung nhân nghĩa. Nếu cha ta tỉnh lại và biết rằng danh tiếng thâm sâu khó lường của mình bị hắn phá hủy thành như vậy thì không biết sẽ sinh ra cơn giận sấm sét như thế nào.

Nhưng trước đó hắn còn phải nhấm nháp loại rượu độc ta đánh đổi bằng oán hận tích tụ trong bao nhiêu năm tháng.

Dù thế nào ta cũng đã hoàn thành khúc nhạc dạo của báo thù, vở kịch hay đã được mở màn.

Ta đương nhiên sống ở phòng khách tốt nhất trong tòa thành này. Công chúa điện hạ Monica với phương thức lên sân khấu mạnh mẽ đã đánh bại tiểu thư Loreley thuần khiết thanh tú, trở thành người được sủng ái nhất tòa thành hùng vĩ này.

Đặc biệt là cha mẹ vương tử Eric, bọn họ tỏ ra thiết tha với ta đến mức khó tin.

Đương nhiên ta biết là vì sao, lúc đầu khi lựa chọn thân phận giả ta đã nghĩ đến điểm này. Ta khâm phục phán đoán chính xác của mình khi đó, ta thán phục sự tàn ác của chính mình.

Còn có cái gì có thể chèn ép tình yêu hơn hiện thực tàn khốc? Công chúa nước khác và cô gái câm không nơi nương tựa, ai nặng ai nhẹ?

Cho dù không có ưu thế thân phận và địa vị thì trước giờ ta cũng chưa từng bại trận trong những cuộc chiến tranh đoạt đàn ông, dù dẫu họ theo đuổi vốn chính là trò chơi ta quen thuộc nhất. Trừ mẹ Loreley từng khiến ta thảm bại, và ván này ta nhất định phải gỡ lại được.

Đương nhiên, nếu như sử dụng ma pháp hoặc thần lực khiến Eric yêu ta, lấy ta thì ta có thể lập tức nhìn thấy kết quả ta muốn. Nhưng như vậy thì quả thực quá không thú vị, đây chính là trò chơi ta chờ mong nhất sau khi giành lại được tự do, cho nên ta muốn chơi đùa chậm rãi.

Không giống như Loreley trong trắng tinh khiết, màu sắc trên người ta quá đậm, quá nồng. Tuy nhiên, thói hư tật xấu của đàn ông sẽ luôn khiến bọn họ háo hức theo đuổi loại hình thứ hai.

Eric bị phụ vương và mẫu hậu hấn yêu cầu phải chiêu đãi ta, đón tiếp ta, nhưng cho dù không bị ép thì trong lòng hấn cũng nhất định muốn làm vậy. Ta biết từ lâu mình đã khơi dậy được hứng thú và hiếu kỳ của hấn, hấn nhất định rất muốn theo đuổi ta, cho dù ở một mức độ nhất định Loreley vẫn có vị trí trong lòng hấn.

Trong khi ta đang cùng Eric vui vẻ đàm luận về văn học trong phòng sách trang nhã dễ chịu của hấn - Eric đích xác là một người hấp dẫn, ít nhất cũng là đỉnh cao trong số nam giới loài người, hấn có khả năng kiềm chế tình cảm thâm hậu so với độ tuổi của mình - thì Loreley tóc vàng bé nhỏ lặng im ngồi bên cạnh, nhìn ta và Eric trò chuyện vui vẻ.

Từ nhỏ nó đã sống dưới biển, chưa từng học văn tự của loài người, đương nhiên cũng chưa từng đọc sách vở của loài người. Mà hiện nay ngôn ngữ nhân loại mà nó biết nói lại không thể nào phát huy được công dụng. Nó chỉ có thể dùng đôi mắt màu xám nhạt rất đẹp - giống mắt cha nó như đúc - lẳng lẳng nhìn hết thấy.

Lúc này chợt có người gõ cửa phòng sách, rồi một bóng dáng khoác áo choàng tối màu cất bước vào phòng mạnh mẽ như bão táp cuộn sạch mọi thứ.

Nhìn thấy người vừa đến, Eric vui mừng đứng dậy, dang rộng tay đón hấn, “Hoan nghênh người anh em của ta đã trở về”.

Đối phương cũng dang rộng tay với hấn, hai người đàn ông cao lớn ôm chặt lấy nhau, đồng thời mạnh mẽ vỗ lưng đối phương để thể hiện sự vui vẻ trong lòng mình.

Tặc tặc, loại nghi thức chào hỏi giữa những người đàn ông này có lẽ ta vĩnh viễn không thể nào hiểu được.

Ta dùng quạt gấp che mặt, vì trên người kẻ vừa bước vào phòng đó có một loại mùi rỉ sắt nồng nặc, ta biết đó là mùi máu. Mùi máu lẫn với mùi bụi đất, cỏ tươi và mùi mồ hôi của nam giới xộc vào mũi ta, mạnh mẽ bá đạo như bước đi của người này.

Eric vui mừng giới thiệu người đến với ta và Loreley. Vì vậy sau khi thi lễ, hai bên liền khách sáo chào hỏi.

Người đến gọi là Meredith, là thư đồng và thị vệ số một cùng nhau lớn lên từ nhỏ của Eric. Nhưng hiển nhiên trong cảm nhận của vương tử, người đàn ông này không chỉ là một thư đồng kiêm người hầu, bởi vì vương tử tràn ngập tôn sùng xưng hô hắn là “Đệ nhất dũng sĩ vương quốc Austar”. Từ vẻ mặt Eric có thể thấy hắn thật tâm yêu thích thuộc hạ này.

Ta quan sát tướng mạo người đàn ông này, rất...

Hình dung thế này, nếu như nói khuôn mặt vương tử Eric là nhận được nụ hôn của nữ thần tình yêu và sắc đẹp Aphrodite, thì Meredith chính là người nhận được chúc phúc của thần lửa Hephaestus xấu xí, chồng của nữ thần Aphrodite.

Đương nhiên, cũng chưa đến mức nói là cực độ xấu xí buồn nôn. Nói khách quan, kỳ thực ngũ quan Meredith vuông vức góc cạnh, nhưng vết sẹo rất sâu ngang qua khuôn mặt, kéo dài từ má trái xuống tận bên phải cằm trên mặt hắn đã phá hủy tất cả. Cộng thêm hơi thở của hắn không thanh nhã như vương tử mà mang vẻ dã man, đứng bên cạnh vị vương tử với phong độ nhẹ nhàng này lại càng tỏ ra đáng sợ.

Con bé người cá sớm đã cúi đầu không dám nhìn tiếp. Ta đoán nó nhất định chưa từng thấy nhân vật nào nhìn dờ tợn như vậy, dù sao từ nhỏ nó đã sống trong thế giới đáy biển đẹp đẽ, trong cung điện xa hoa. Đối với nó, có lẽ đến chỗ ta xin thuốc, bơi tới rãnh biển tuyệt cảnh tối tăm buồn nôn đã là lần mạo hiểm nhất của mình.

Đề ý thấy ta vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt hắn, Meredith hơi cúi đầu.

Hắn nói, “Công chúa điện hạ tôn quý, tha thứ cho ta đã làm kinh động ngài vì khuôn mặt đáng sợ của mình”.

“Không, vết sẹo là huân chương vinh dự nhất của dũng sĩ. Bên dưới vết sẹo đó là chiến tích đáng kiêu ngạo gì?”

Vương tử Eric thì đặt tay trên vai Meredith, kể lại một lần ám sát nguy hiểm mình gặp phải khi còn bé với sự cảm kích xen lẫn tự hào. Là Meredith đã cứu hắn, cũng vì vậy để lại vết sẹo đó trên mặt.

Còn Meredith có ân cứu mạng với vương tử thì chỉ thấp giọng nói đó vốn

là chức trách của hắn.

Rồi hắn lại biểu thị với ta và Eric, sau khi trở về vừa rồi hắn đã gặp mặt quốc vương và vương hậu trước. Hai vị này đã giao cho hắn chức trách mới là phụ trách bảo vệ vị khách quan trọng của vương quốc Austar - đương nhiên là ta, công chúa điện hạ Monica.

Con bé người cá bên cạnh vẫn khờ dại nhìn tất cả mọi chuyện, không biết hàm ý của quốc vương và vương hậu đằng sau cử chỉ này.

Mà ta thì cảm quật gấp đắc ý che miệng. Ha ha, nhanh như vậy đã lấy hành động thực tế để thể hiện sự ủng hộ đối với ta rồi sao?

Danh hiệu công chúa ta cố ý tạo ra sẽ trở thành sự châm chọc lớn nhất đối với tình cảm tốt đẹp Loreley vẫn tha thiết ước mơ.

Trừ phái Meredith tới làm cận vệ cho ta, tới thời gian dùng cơm, quốc vương và vương hậu còn lấy thân phận chủ nhân tha thiết mời ta tới dự tiệc.

Lúc này, bên chiếc bàn dài trong phòng ăn xa hoa nhất vương cung, trừ ta, Eric, quốc vương và vương hậu cũng như mấy vị đại thần quý tộc, công tước phu nhân, còn có một vị khách đặc biệt - con bé người cá. Mọi người trong vương cung xung hô nó là tiểu thư Loreley.

Thân phận của nó có chút rắc rối, vì vương tử đã đích thân dẫn nó về vương cung, nó có một ngoại hình xinh đẹp, nhưng lại không có nơi nương tựa và không thể nói chuyện.

Lúc trước vương tử tỏ ra thân thiết với nó thì không ai dám nhìn nó với ánh mắt kì quái, nhưng hôm nay một lựa chọn có ưu thế vượt trội cho vị trí vương tử phi, lại được quốc vương và vương hậu âm thầm ủng hộ - chính là công chúa điện hạ Monica, người ta đóng vai – đã xuất hiện, vì vậy tình thế của con bé người cá lập tức trở nên khó khăn.

Ta hầu như có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thảo luận thì thầm của khách khứa và các quý tộc:

“Nghe nói ngay cả một cái tên cũng không có - cái tên Loreley này là nó chọn ra từ đồng thể chữ của giáo viên cung đình, vì vậy mọi người đều gọi cô ta là tiểu thư Loreley”.

“Thẻ chữ? Giáo viên?”

“Bà không biết sao? Vương tử điện hạ đã mời riêng giáo viên tới dạy chữ và ngôn ngữ tay cho cô ta mà!”

“Cái gì? Nghĩa là không chỉ không biết nói mà cô ta còn không biết cả chữ nữa?”

“Đúng thế, hì hì!”

“Đâu chỉ có thế, bà xem kìa, ngay cả dao nĩa mà cô ta cũng không biết dùng đấy”.

“Không biết là con bé quê mùa ở đâu đến, chẳng lẽ nó cho rằng chỉ dựa vào ngoại hình là đã đủ để bám lấy vương tử chắc? Đúng là nằm mơ!”

Âm thanh của họ không hề kín đáo, thậm chí còn như cố ý nói cho Loreley nghe vậy. Mà thân là đương sự, mặc dù Loreley không thể nói chuyện, cũng không biết chữ viết của loài người, nhưng nó nghe hiểu được.

Vì vậy những lời ong tiếng ve này có thể truyền vào tai nó, ta thấy khuôn mặt xinh đẹp của nó trở nên trắng xanh.

Có thể là vì khó chịu hay vì bối rối nên con dao ăn vốn đã không thành thạo trên tay nó liền cắt xuống mặt đĩa sứ trắng tinh phát ra một tiếng két chói tai, khiến ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào trên người nó.

Lúc này Loreley vừa co quắp vừa bất an, nó chỉ có thể cúi đầu không biết làm sao, dường như muốn che giấu chính mình trước ánh mắt mọi người.

Trong đôi mắt màu xám lấp lánh ánh sáng mê người kia, ta có thể nhìn thấy hơi nước mờ mịt.

Nhưng ta vẫn vừa bình thản ung dung thưởng thức yến tiệc vừa nhìn nó, giống như đang xem một màn biểu diễn.

Ha ha, đích xác là ta đang xem một màn biểu diễn, bởi vì sự có mặt của Loreley là điều ta đã tận lực yêu cầu.

Ta cố ý thể hiện sự nhiệt tình đối với Loreley, thân là chủ nhân, tự nhiên quốc vương và vương hậu sẽ không từ chối đề nghị của ta - mặc dù thân phận của nó không hề đủ để ngồi cùng bàn với quốc vương và vương hậu. Mà vương tử Eric nhã nhặn thì không hề biết rằng trường hợp này sẽ tạo thành áp lực cho con bé người cá, hắn chỉ cảm thấy ta là một công chúa vương thất vừa hào phóng, vừa hiểu ý người khác, hơn nữa còn rộng rãi nhiệt tình và có phẩm đức tốt đẹp. Hắn khen ngợi cử chỉ thân thiện này của ta, không hề biết rằng mục đích của ta là làm cho Loreley xấu mặt.

Quả nhiên không làm ta thất vọng.

Trong lúc ánh mắt mọi người tập trung vào Loreley với vẻ kinh ngạc và khinh bỉ thì vương tử điện hạ anh tuấn đã kịp thời đưa ra một đề tài mới, giải cứu Loreley khỏi hoàn cảnh ngượng ngùng này một cách rất có phong độ. Việc làm đầy quan tâm này của hắn được đáp trả bằng ánh mắt cảm kích của con bé người cá, nhưng lại làm cho quốc vương và vương hậu không vui.

Vì sao ta lại biết hai vị bề trên này không vui? Bởi vì thấy quốc vương hừ một tiếng, đặt dao nĩa xuống, đồng thời trong đĩa của hắn không còn chút đồ ăn nào.

Vì vậy mọi người đều chấm dứt bữa tiệc.

Chỉ có con bé người cá tóc vàng xinh đẹp, sau khi được vương tử giải cứu, vẫn lặng lẽ cúi đầu cầm dao nĩa đánh vật với đồ ăn trên đĩa, chân tay nó co cứng, rất sợ mọi người lại chú ý tới mình. Cũng vì vậy, nó không để ý được rằng mọi người đều đã dừng ăn, đến tận lúc thị nữ phía sau nó nhẹ nhàng vỗ vai thì nó mới ngẩng đầu phát hiện tình hình không phù hợp.

“Quả nhiên là đồ nhà quê! Ta cho rằng nó chưa bao giờ được ăn bữa nào ngon như vậy!”

“Đương nhiên có cơ hội thì phải ăn cho sướng mồm mới được!”

“Đúng là không lẽ độ!”

“Không biết là loại dã nhân này ở đâu ra mà tham ăn như thế?”

Sau khi quốc vương dừng ăn thì những người khác cũng không được ăn

tiếp. Xem ra trong lúc vô tình Loreley lại phạm phải một sai lầm lớn.

Tựa hồ chuyện này làm cho tâm tình quốc vương càng xấu đi, ông ta đứng dậy chuẩn bị rời bàn, mà vương hậu cũng đứng dậy theo chồng mình.

Mọi người tới tấp đứng dậy, mà phản ứng của Loreley lại chậm một chút. Hơn nữa lúc đứng dậy thân hình nó còn chao đảo ngả nghiêng. May mà thị nữ phía sau nó đỡ lại kịp nên mới không tạo thành sự thất lễ lớn hơn nữa.

Đương nhiên dáng vẻ vụng về của nó lại dẫn tới những ánh mắt chán ghét và tiếng rì rầm.

Nhưng có một nguyên nhân chỉ ta mới biết. Ta hạ thấp tầm mắt, nhìn xuống phía dưới chiếc bàn dài bày đầy thức ăn thịnh soạn, chiếc khăn trải bàn che khuất đôi chân nó.

Đau lắm, đúng không?

Một bữa tiệc tối đã tan rã trong không vui như vậy.

Đám người cung đình vốn có sở trường nịnh trên chèn dưới đường nhiên đổ hết tất cả tội lỗi cho Loreley, người không thể biện bạch được gì.

Sau bữa tiệc, các phu nhân quý tộc bắt đầu ngồi tán gẫu, không ai để ý tới Loreley. Mà người duy nhất có thể giúp đỡ nó là vương tử Eric đã bị kéo đến phòng khách dành riêng cho các nam sĩ để vừa chơi pocker vừa đàm luận vài chuyện đại sự quốc gia.

Ta nhìn thấy Loreley lặng lẽ rời khỏi nơi tràn ngập mùi son phấn và nước hoa này với bước đi hơi chênh vênh nhưng tư thế vẫn thanh tú nhã nhặn.

Thuận miệng lấy lí do thân thể không thoải mái để xua đám phu nhân bên người đi (đương nhiên để lấy lòng công chúa điện hạ Monica, nội dung câu chuyện của đám phụ nữ này không ngoài chỉ trích Loreley thấp kém, không xứng với vương tử Eric), sau khi lại nhận được vô số lời khen ngợi của họ rất cục ta cũng thoát thân được.

Phù, mặc dù ta rất thích được người khác chú ý nhưng lúc này cũng phải thở phào một tiếng.

Ra khỏi phòng, ta phát hiện không khí bên ngoài vô cùng tươi mát. Ta thả bước trong vườn hoa, những ngọn đèn đường bên cạnh đường mòn sớm đã được người làm vườn thắp lên, ánh sáng dịu dàng lấp lánh. Ta đi vào một lối đi có hàng rào gỗ cao vút hai bên, thấy phía cuối lối đi có một mái đình nghỉ chân với hàng cột đá và một đài phun nước không lớn bên cạnh.

Loreley đang xoay tròn vòng quanh đài phun nước với bước chân khéo léo, nhẹ nhàng khiêu vũ. Đẹp đẽ và đau thương. Yên tĩnh mà động lòng người. Trong điệu nhảy, mái tóc vàng và gương mặt thánh thiện của nó đã không còn bóng dáng của sự vụng về nao núng trong bữa tiệc mà chỉ lộ ra một vẻ thành kính, một sự tập trung toàn tâm toàn ý. Dường như nó đã đánh đổi tất cả ánh sáng của mình để nhận được sự tao nhã trong giờ khắc này.

Nhưng ta biết mỗi lần nhắc chân, mỗi lần chạm đất của nó đều là một lần đau như dao cắt.

Một tiên nữ khiêu vũ trên mũi đao!

Còn ta vừa nhìn cảnh này vừa lẳng lặng nép mình vào bóng tối của hàng rào.

Chưa khiêu vũ được bao lâu Loreley đã dừng lại, nó ngồi trên thành bằng đá cẩm thạch của đài phun nước, dùng những ngón tay trắng muốt vớt vớt nước, ánh mắt mơ màng, như đưa tâm trạng đến một nơi rất xa xôi.

Ta cố ý giẫm lên những chiếc lá rụng dưới chân khiến chúng vỡ tan dưới gót giày, bước chân như mèo, thân hình như một đám mây đen bị gió thổi tới.

Con bé người cá giật mình khi thấy ta đột nhiên xuất hiện, đôi mắt vô tội trợn to như một chú hươu con hoảng sợ. Nó ngồi cứng đờ bên đài phun nước, ngay cả bàn tay đang nghịch nước cũng quên không thu lại.

Ta đi tới trước mặt nó, cúi người xuống nhìn.

Trong ánh mắt rất giống cha nó đó, ta không nhìn thấy sự oán hận nên có khi người yêu bị cướp đi như mong muốn, điều này làm ta kinh ngạc, đồng thời cũng khiến ta trở nên giận dữ một cách khó hiểu.

Vì vậy, ta mở miệng, “Nhảy đẹp lắm, ta vừa nhìn thấy!”

Được người khác khen ngợi, trên mặt nó lộ rõ vẻ mừng rỡ, bởi vì trước đó nó đã gặp phải quá nhiều lời đồn nhảm nhí, quá nhiều chê bai.

Cho nên chỉ có một thiện ý nho nhỏ như vậy mà đã cảm kích thế? Ta cười lạnh trong lòng.

Nó mỉm cười ngượng ngùng nhìn ta, không ngờ rằng bản ý của ta là phải đập nát toàn bộ những gì tốt đẹp của nó.

“Có điều, người biết không, trong vương cung có nuôi một đám vũ nữ còn nhảy đẹp hơn thế. Mà chỉ cần quốc vương hoặc vương tử đồng ý thì những vũ nữ này hoàn toàn có thể trở thành tặng phẩm để tặng cho các bề tôi hoặc quý tộc. Thậm chí bọn chúng còn không bằng những con ngựa. Tuy nhiên, ngay cả loại thân phận đó người cũng không có, còn không bằng cả vũ nữ, vậy thì người là cái loại gì?”

Ta dùng bàn tay với những móng tay dài đỏ tươi nâng cái đầu đang cúi gằm vì lời nói cay nghiệt của ta lên, tay kia gấp chiếc quạt gấp lại trên chọc lướt qua gương mặt trắng muốt của nó. Trong viên mắt nó xuất hiện một giọt nước trong suốt, sự đau buồn thăm thẳm che khuất đôi mắt màu xám nhạt.

“Ta nghe nói, người trần truồng ngất xỉu trên bờ cát, được Eric cứu về? Người nghĩ xem, nếu khi đó người mặc quần áo, hoặc người không xinh đẹp như vậy thì anh ấy có mang người về hay không? Hử?”

Vừa nói vậy quạt gấp trong tay ta vừa chậm rãi trượt xuống, dừng lại trên bộ ngực xinh xắn được che dưới lớp váy lụa màu trắng của nó.

Có lẽ nó căng thẳng, nó khó chịu, nó sợ hãi vì lời nói tà ác của ta, tóm lại là hô hấp của nó trở nên dồn dập, mái tóc vàng hơi vùng vẩy, muốn tránh thoát bàn tay của ta.

Ta buông nó ra, mở quạt gấp che mặt.

“À, ta quên mất, người không biết nói, ha ha ha ha!”

Nói xong, ta xoay người rời đi như một con dã thú vừa thỏa mãn no nê với những vết máu trên móng vuốt và khoe miệng.

Ta đi trên lối đi trong vườn hoa, toàn thân đều tràn ngập vui vẻ. Lá cây phát ra âm thanh rất vui tai dưới gót chân.

Đi đến một chỗ rẽ, ta giật nảy vì một bóng đen. Gót giày bị kẹt vào giữa khe hở giữa các phiến đá trên lối đi khiến ta lao đảo suýt nữa ngã xuống.

Vốn cho rằng ta sẽ tiếp xúc thân mật với mặt đất, không ngờ ta lại ngã vào một vòng tay rộng rãi và ấm áp.

Người đó rất cao, ta hơi ngẩng đầu, khi nhìn thấy vết sẹo dữ tợn như một con rết bên phải hàm dưới người đó ta liền nhận ra người này là ai.

“Meredith?”

“Đúng vậy. Chào điện hạ. Xin ngài tha thứ cho sự mạo phạm của tôi”.

“Không, ta nên cảm ơn phong phạm kỳ vĩ tốt đẹp của ngài. Sự giúp đỡ khẳng khái của ngài đã giúp một thực nữ tránh được một lần mất mặt”.

Sau khi xác nhận ta có thể đứng vững hẳn liền buông ta ra, lùi hai bước đến phía sau ta.

Ta hơi cúi người, phúi phúi lá rụng và bụi cát dính trên vạt váy. Suy nghĩ một lát, ta chợt thấy không phù hợp. Sau bữa tối rõ ràng ta đã mời Meredith đi theo Eric, dù sao một người đàn ông cũng không tiện có mặt khi một đám phụ nữ đang ngồi tán gẫu.

“Không phải ta đã dặn ngài tạm thời không cần thực hiện chức trách của mình sao?” Ta vừa đi vừa hỏi Meredith đi theo phía sau.

“Vương tử điện hạ vừa dặn tôi tới chào công chúa điện hạ Monica tôn quý, “Hắn ngừng lại một chút rồi lại tiếp tục, “và tiểu thư Loreley. Vương tử điện hạ thể hiện sự tiếc nuối và xin lỗi vì không thể tiếp chuyện hai vị được”.

Xem ra Eric vẫn nhớ Loreley, ít nhất cũng biết lo lắng cho nó. Dù sao trong một đám phụ nhân và tiểu thư đó thì rõ ràng con bé người cá khó có thể hòa hợp được - đợi đã! Loreley! Và cả vị trí ta vừa gặp Meredith!!

Ta đột nhiên xoay người nhìn Meredith, hẳn muốn né tránh nhưng không kịp, có điều vẫn lập tức dừng chân khi còn cách ta một bước. Trên mặt vẫn bình tĩnh không hề kinh ngạc.

Ta trợn mắt nhìn hẳn, “Cho nên, ngài cũng nhìn thấy và nghe thấy ta nói chuyện với tiểu thư Loreley?”

Bị ta nhìn với ánh mắt hung ác nhưng hẳn lại hào phóng thừa nhận, không hề tỏ ra mất tự nhiên, “Đúng vậy, thưa điện hạ”.

Vị trí chúng ta gặp nhau vừa rồi là tại một lối rẽ, từ đó cũng có thể nhìn thấy đài phun nước, nhưng từ phía đài phun nước thì lại rất khó có thể nhìn thấy chỗ này.

“Người đứng đó từ lúc nào?” Thậm chí ta đã không còn dùng ngôn ngữ

kính trọng nữa.

“Từ khi tiểu thư Loreley khiêu vũ, thừa điện hạ!”

“Cũng là nói người đã nhìn thấy tất cả, nghe thấy tất cả?”

“Đúng như ngài nói, thừa điện hạ. Có điều, thay vì nói là nghe thấy ngài và tiểu thư Loreley đối thoại thì nên nói là ngài tuyên cáo đơn phương sẽ chính xác hơn”. Meredith trả lời đúng mực, không hề để ý đến biểu hiện giận dữ của ta.

Chẳng mấy khi hắn nói ra được một câu dài như thế, nhưng lại để châm chọc ta bắt nạt con bé người cá bị câm?

“Hừ, tuyên cáo đơn phương thì sao? Lẽ nào có thể trông chờ người câm nói chuyện?” Nói xong ta lại xoay người tiếp tục đi, mà Meredith cũng không tiếp lời, lại đi theo phía sau ta.

Tâm tình ta trở nên rất kém. Lúc lặng lẽ quan sát Loreley khiêu vũ, ta cho rằng ta là người xem duy nhất. Sau đó ta tới bắt nạt nàng, dùng ngôn ngữ chế nhạo nó, hưởng thụ niềm vui đó, không ngờ rằng nhất cử nhất động của mình đều trở thành đối tượng quan sát của người khác! Loại cảm giác như bị đùa giỡn này làm cho ta không khắc chế nổi sự tức giận.

Khi ta đứng trong bóng tối nhìn tiên nữ khiêu vũ trên mũi đao, sau đó hóa thân thành ác ma xé rách đôi cánh của nó, ta lại không phát hiện một ánh mắt xa xa đã thu hết thảy vào đáy mắt.

Đặc biệt là vẻ mặt Meredith vẫn bình tĩnh làm mọi người căm ghét. Nhìn thấy một công chúa điện hạ với thân phận cao quý tàn ác cào lên vết sẹo của một cô gái yếu đuối không nơi nương tựa, hơn nữa còn là một người câm không cãi lại được, hắn sẽ nghĩ thế nào? Thân là một nam giới có mỹ đức của kỵ sĩ, hắn sẽ thông cảm với Loreley đúng không? Dù sao thì con bé người cá rõ ràng là người yếu!

Hắn có đến báo cho Eric về chuyện này không? Ta có nên sử dụng phép thuật để xóa đi trí nhớ của hắn không?

Ta bắt đầu tính toán xem có nên xóa đoạn trí nhớ về những gì xảy ra tối nay của Meredith hay không, bởi vì dáng vẻ tàn ác của ta khi đùa cợt con bé người cá hoàn toàn ngược lại với hình tượng công chúa Monica ta xây dựng trước mặt Eric. Nhưng rất khó hiểu, ta lại muốn xem người đàn ông bình thường với vết sẹo trên mặt đang đứng yên phía sau ta sẽ có phản ứng gì.

Trên đường đi cả ta và hắn đều duy trì yên lặng. Chỉ có tiếng giày cao gót của ta và giày da của hắn gõ lên hành lang đều đều, phối hợp với nhau vô cùng nhịp nhàng.

Đi tới cửa phòng ta, Meredith thì lễ, chuẩn bị đứng đợi ta vào cửa rồi rồi đi, ta lại xoay người, vạt váy xoay tròn quanh hai chân.

Ta nhìn hần, nói, “Vây, ngài nghĩ sao về lời nói của ta đối với Loreley?”

“Lời ngài nói mặc dù làm người khác tổn thương nhưng lại là sự thật”.

“Thật sao? Ha ha, sự thật luôn luôn làm người ta tổn thương. Ta cũng bắt quá là nhắc nhở cô ta mà thôi”. Ta dựa lưng vào cánh cửa gỗ khắc hoa dày và nặng, nụ cười lạnh lộ trên khóe môi.

“Không sai, thưa điện hạ. Nhưng...” Hần vốn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại ngậm miệng yên lặng.

“Nhưng cái gì? Người muốn nói gì cứ nói, ta sẽ tha thứ cho sự mạo phạm của người. Ta muốn nghe”. Đối với hần, ta phát hiện mình rất khó duy trì dáng vẻ hoặc là lễ tiết mà công chúa Monica nên có, ngôn ngữ kính trọng gì đó càng không muốn sử dụng.

Nhưng nếu hần nói ra bất cứ nội dung nào ta không thích nghe thì ta sẽ lập tức xóa bỏ trí nhớ của hần. Không thể vì việc nhỏ này mà làm cản trở kế hoạch dụ dỗ Eric, trò chơi này ta còn chưa chơi đủ!

Ta vừa dụ dỗ vừa tới gần hần. Thấy ta áp sát, hần lùi một bước rồi đứng thẳng không động như một pho tượng, dường như đang giận dữ. Từ khoảng cách rất gần, ta nhìn hần chằm chằm, rõ ràng cho thấy thái độ không nhận được câu trả lời tuyệt đối không bỏ qua.

Cuộc độ sức không tiếng động diễn ra, cuối cùng không lay chuyển được ta, hần đành phải mở miệng.

“Nhưng, loại ngôn ngữ ngài nói ra đó không tránh khỏi sẽ làm tổn hại đến phẩm đức cao quý tốt đẹp của ngài”. Cuối cùng Meredith sử dụng cách nói tương đối ôn hòa. Gương mặt không hề anh tuấn với vết sẹo đó lạnh lùng đối mặt với áp bức của ta.

Lúc này ta mới phát hiện hần có một đôi mắt đen rất đẹp, vẻ đẹp cực kỳ không xứng với khuôn mặt hần, đôi mắt đó quả thực không nên xuất hiện trên khuôn mặt này. Mà cũng chính vì sự xấu xí của gương mặt, đặc biệt là vết sẹo đó, nên đôi mắt đó càng trở nên nổi bật.

Có điều lời nói của hần vẫn chọc giận ta, ta sẽ không tha thứ cho hần chỉ vì hần có đôi mắt đẹp.

“Thật sao? Người đỡ lời cho Loreley như vậy, cho rằng lời nói của ta làm tổn hại hình tượng, chẳng lẽ không phải vì người nhìn thấy Loreley khiêu vũ, trong lòng cảm thấy thương hại cô ta?” Đôi môi đỏ tươi của ta càng áp sát hần hơn, ta ác ý phỏng đoán.

Hần không tránh không nhường, mặc kệ ta dùng tư thế không nên xuất

hiện trên người thực nữ đoan trang này dựa vào hắn. Trong cặp mắt đen kia chợt lấp lánh ánh sáng, rất là mê người.

“Tiểu thư Loreley khiêu vũ đích xác rất mỹ lệ, nhưng tôi vẫn trả lời câu hỏi của điện hạ một cách khách quan”.

“Ta không tin”.

“...”

Hắn không nói được gì trước thái độ kiêu căng và buông thả của ta.

Meredith lẳng lặng nhìn ta, từ trên mặt hắn ta lại dường như nhìn thấy dòng chữ “ta đã nhìn thấy vẻ ác độc của ngươi rồi đấy! Ngươi có thể làm gì được ta?” Mặc dù hắn không hề mở miệng nói như vậy. Điều này khiến tâm tình của ta càng bị kích động.

Có điều, lập tức hắn muốn nói gì cũng không nói được nữa.

Bởi vì, ta hôn hắn.

Rất khó hiểu, đây là chuyện ta muốn làm nhất sau khi phát hiện hắn có một đôi mắt đen rất đẹp. Vì vậy ta thay đổi cách xử lý.

Sau khi nói xong câu “Ta không tin”, ta càng áp tới gần hắn, gần đến mức có thể nhìn thấy bóng ta trong đôi mắt hắn. Chú ý tới khi trả lời ta hắn chỉ hơi nheo mắt lại sau đó lại bình tĩnh như thường và lại mang vẻ thách thức “Không quan tâm, tùy ngươi” trước đó. Cho nên, nhanh đến mức chính ta cũng không kịp dùng lý trí suy xét, ta vươn tay kéo cổ hắn xuống, sau đó dán đôi môi ta luôn chú ý đánh son đỏ thắm lên môi hắn.

Không giống sự kiên cường thể hiện ra trên toàn thân người đàn ông này, cặp môi hắn rất mềm mại, mang theo mùi bạc hà mơ hồ.

Hắn bị cử động của ta dọa nhảy dựng lên, cả người cứng đờ như tượng đá. Trong cặp mắt đẹp đó lần đầu tiên hiện lên vẻ kinh ngạc và không biết làm sao.

Ở khoảng cách gần như thế, ta mở to mắt đối mặt với hắn. Phản ứng của hắn làm ta hài lòng, sự bất mãn trước đó dường như lúc này đã được báo đáp cả vốn lẫn lãi.

Sau đó, ngày càng tồi tệ, ta dùng đầu lưỡi không ngừng đùa giỡn giữa đôi môi hắn, tìm đường tới, hoặc nói chính xác là tìm cơ hội xâm lấn.

Có thể là đã ngỡ ngàng, hắn không hề phản kháng, để mặc ta tận tình phá cửa vào nhà. Đầu lưỡi ta thoải mái tàn phá trong miệng hắn, trêu chọc cuốn lấy cái lưỡi cứng đờ của hắn. Trong miệng hắn, ta nếm thấy mùi vị Craig, loại mùi vị của loại rượu bạc hà này cực kỳ dễ nhận ra.

Meredith để mặc ta ôm cổ hắn hôn nồng nhiệt. Sau một thời gian ngắn người, đến khi đầu lưỡi ta quét lên hàm trên hắn mới phản ứng lại.

Ta vốn cho rằng hắn sẽ đẩy ta ra, lại không nghĩ rằng hắn lại dùng hai cánh tay lực lưỡng ôm eo ta, bắt đầu đáp lại ta nhiệt tình, hoàn toàn bất ngờ - vì vậy hai bên bắt đầu một nụ hôn tác động qua lại thật sự nóng bỏng.

Một lúc lâu sau hai đôi môi dính lấy nhau mới tách ra.

Dường như khôi phục lý trí, Meredith muốn đẩy ta ra khỏi người hắn, nhưng vì hai tay ta còn vòng lấy cổ hắn nên hắn đành phải nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, không dám nhìn thẳng vào mắt ta.

Tay ta vẫn ôm hắn, vết son đỏ tươi của ta cũng vẫn còn in nhòe nhoẹt trên môi hắn, vừa nhìn đã thấy rằng vừa có chuyện mập mờ xảy ra.

Cố ý vươn đầu lưỡi liếm lên khóe môi vẫn còn dính vết son của hắn, ta nói, “Loreley khiêu vũ rất đẹp, còn ta thì cho người một nụ hôn nồng cháy, người sẽ đứng về phía nào?”

Nói xong ta lập tức buông hắn ra, xoay người vào phòng.

Sập! Tiếng cánh cửa gỗ dày nặng khép lại cũng ngăn đôi mắt có thể khuấy nhiễu tinh thần ta của Meredith ở bên ngoài, ta không hề nhìn xem hắn sẽ có hành động gì.

Nhưng trời mới biết kỳ thực sau khi đóng cửa phòng lại ta mới giật mình nhận ra mình vừa làm chuyện gì - vậy mà ta đã hôn hắn!!!!

Ta hầu như không biết phải đối mặt với tình huống đó như thế nào, đành cố gắng nhớ lại xem rốt cục tại sao tình hình lại phát triển đến nước đó.

Dùng hết sức mạnh toàn thân để tập trung tinh thần, ta mới có thể duy trì tỉnh táo mà không làm cho chính mình hét lên một tiếng. Sau đó ta an ủi chính mình.

“Câu nói cuối cùng mình bỏ lại kia đúng là có phong độ, chỉ tiện thể nói ra mà vẫn giữ được hình ảnh công chúa Monica ác độc lúc trước, không hề chạy trốn chết một cách ngu ngốc”.

“Thôi đi, cho dù câu nói trước khi rút chạy kia đã kéo lại được một điểm cho người, nhưng, Ursula! Người vẫn đã làm một chuyện ngu xuẩn! Người đã hôn hắn!” Đây là một âm thanh khác trong nội tâm.

A a a a! Ta nghĩ điều duy nhất ta có thể xác định là tối nay ta sẽ không thể ngủ ngon vì nụ hôn này.

Câu nói ta bỏ lại sau khi hôn Meredith tối qua dường như cho thấy cùng lắm là ta cho Meredith một chút lợi ích để hấn biết nên đứng về phe nào.

Nhưng chỉ có chính ta mới biết đó chẳng qua là cái có ta cố đưa ra dưới tình thế cấp bách, chỉ để củng cố tư thế cao ngạo coi thường mọi việc của mình, nhưng thực ra là để che giấu sự bối rối của mình. Vì vậy, điều này đã quấy nhiễu ta một đêm và đến hôm nay vẫn dây dưa chưa biến mất.

Chính ta cũng khó giải thích được đến cùng là tại sao, tại sao ta lại cos một hành động kích động như vậy? Trời ơi! Vậy mà ta đã hôn hấn! Hôn gã đàn ông mặt sẹo đó!

Không, không thể kêu “Trời ơi!” Bởi vì thiên thần Zeus là một gã phong lưu đa tình ngủ với gái khắp nơi. Nếu để hấn biết chỉ vì một nụ hôn mà ta lại lẩn tẩn đến vậy thì nhất định sẽ cười đến vỡ đầu, nói không chừng lại bật ra một Athena(1) nữa.

Tuy nhiên, mặc dù ngay cả chính ta cũng không rõ động cơ nhưng không thể không thừa nhận đó là một nụ hôn làm người ta nhớ mãi. Không nghĩ ra gã đàn ông đã man dường như toàn thân đều là sắt đá này cũng có thể dịu dàng nhiệt tình như vậy.

“Monica, Monica!”

Khuôn mặt đẹp trai của Eric phóng đại trước mắt ta, hấn đang lo lắng quan tâm khi thấy ta tỏ ra mất tập trung.

“Monica thân mến, hôm nay tựa hồ tâm trạng em không yên?”

“Em, em, không, em rất tốt. Cảm ơn anh, Eric”.

“Cần nghỉ ngơi không? Phía trước có một lều trồng hoa, mẫu hậu rất thích uống trà trưa ở đó. Hay là chúng ta đến đó nghỉ ngơi một lát?”

“Ồ, đó là một ý kiến hay”. Ta gật đầu qua quýt, chỉ muốn Eric không còn chú ý đến sự thất thần của ta. Hồi tưởng nụ hôn với thị vệ của người đàn ông ta cần dụ dỗ ngay trước mặt hấn, điều này thực sự vi phạm đạo đức nghề nghiệp. Có điều quả thực cũng có cảm giác kích thích khi làm việc xấu, mà đúng là cũng rất ngọt, ơ, ta lại nghĩ đi nơi nào rồi?

Eric đưa ta đến một căn lều trồng hoa rất đẹp, có điều trong đầu ta vẫn đang suy nghĩ miên man, bàn tay lại ngắt những cánh hoa bên cạnh một cách vô ý thức, từng đóa hoa muôn hồng nghìn tía bị xé nát dưới bàn tay với những móng tay đỏ chót của ta.

Đột nhiên một bàn tay vững chãi đã ngăn cản sự phá hoại của ta, bàn tay kia làm ta nhớ tới bàn tay thon dài rất đẹp của Ceto, không, mặc dù bàn tay này cũng rất thon dài đẹp đẽ nhưng lại lớn hơn nhiều so với bàn tay Ceto, vì vậy cũng đáng dựa dẫm hơn nhiều.

“Monica, hình như em không thoải mái lắm!” Người ngăn cản ta là Eric, bàn tay ta vẫn bị nắm trong tay hắn.

“Em...”

“Có điều cho dù đã xảy ra chuyện gì thì cũng không thể phá hoại những cánh hoa như vậy! Bởi vì mỗi đóa hoa đều là ngôi nhà của một thiên tinh(2), em ngắt hoa như vậy thì những thiên tinh sẽ không có nhà để ở”.

“...”

“Ha ha, rất non nớt đúng không? Đây là chuyện mẫu hậu nói với anh mỗi khi anh làm như vậy ngày còn bé. Và khi đó cách làm này của mẫu hậu đúng là rất hữu hiệu, cho nên vừa nhìn thấy em làm như vậy anh đã bất giác nói ra điều này”.

Người thanh niên như ánh mặt trời trước mắt ta cười ngây ngô, tỏ ra ngượng ngùng khi thấy ta kinh ngạc như vậy. Anh ta gãi đầu, là người luôn phải giữ hình tượng mẫu mực của một vương tử, lẽ ra anh ta không thể có một hành động tùy tiện như vậy, nhưng lúc này lại tỏ ra rất đáng yêu.

Và gương mặt bình thường luôn luôn phong độ nhẹ nhàng ung dung giờ khắc này lại hiện lên thoáng đỏ. Màu đỏ dần lan ra trên hai má trắng muốt của anh ta, đẹp như ánh mặt trời mới mọc nhuộm hồng mặt biển.

Ta nghĩ, hôm trước ta không không chế được tinh thần nhất định là bởi vì đã lâu lắm ta không thân thiết với đàn ông. Vì vậy, ta mở miệng.

“Eric”.

“Ờ?”

“Anh có thể hôn em không?”

“Xin lỗi? Gì cơ? Monica, em, em có thể nói lại lần nữa không?”

Xem ra ta đã làm anh ta sợ rồi.

“Ta thỉnh cầu ngài một nụ hôn, thưa điện hạ!”

Màu đỏ trên gương mặt tuấn tú của Eric càng đậm hơn, có thể so với mặt biển khi hoàng hôn buông xuống. Anh ta ấp a ấp úng, chần chừ định từ chối ta, có điều ta không định cho anh ta cơ hội này.

Ta nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, có lẽ rất lâu, có lẽ chỉ là trong nháy mắt...

Một nụ hôn nhẹ nhàng như cánh bướm lướt qua trán ta, rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng, tựa như một cơn gió thoảng qua, nếu không chú ý nhất định sẽ không nhận thấy. Một nụ hôn tựa hồ vừa quyến luyến lại vừa tỏ ra lay động, một nụ hôn ngoài dự liệu của ta.

Ta mở mắt nhìn Eric. Anh ta ngượng ngùng lui lại vài bước, dời ánh mắt luôn mang ý cười của mình sang một bên, nói, “Anh nghĩ, tựa hồ không nên

quá mức đường đột, cho nên...”

Ta không nói gì nhìn anh ta. Nụ hôn vừa rồi rất dịu dàng, rất đẹp, có thể cảm nhận được thái độ tôn trọng mà thanh nhã của đôi phương, nhưng...

Cách...

Một tiếng động kỳ quái vang lên thu hút ánh mắt của ta và Eric.

Là Loreley tóc vàng xinh đẹp, nó mở to đôi mắt đẹp màu xám ngơ ngẩn nhìn về phía chúng ta. Âm thanh vừa rồi là do nó giẫm lên cành cây khô phát ra, mà phía sau nó là bóng dáng cao lớn và trầm lặng của Meredith.

Bọn họ có nhì thấy cảnh tượng vừa rồi không?

Trong lòng ta chợt xuất hiện một thoáng bối rối khó hiểu, một loại chột dạ không biết từ đâu mà đến.

Tựa hồ tay chân Eric cũng hơi cứng đờ, có điều nhận được giáo dục lễ nghi của hoàng thất từ nhỏ, quen với việc đối mặt với các loại tình cảnh khác nhau nên anh ta lập tức mời Loreley và Meredith cùng ngồi nghỉ với chúng ta trong lều hoa, đồng thời dặn dò các thị nữ bày trà trưa. Cảnh tượng khó xử và kì lạ khó hiểu vừa rồi bị hóa giải nhẹ nhàng.

Sau đó ta thấy Loreley tỏ ra ngẩn ngơ và lơ đãng. Sắc mặt nó có vẻ còn trắng xanh hơn trước, hơn nữa luôn hết sức thận trọng tránh tiếp xúc với ta. Ta biết một nguyên nhân là vì những gì ta nói với nó buổi tối hôm qua, nhưng ta không thể xác định được có phải còn vì nó đã nhìn thấy Eric hôn ta vừa rồi không.

Còn Meredith thì càng không cần nhắc đến.

Hắn vẫn trầm lặng ít lời như trước, vững chắc như một tảng đá, gương mặt mang vết sẹo vẫn bình tĩnh như trước, còn cặp mắt từng mê hoặc ta đó hôm nay lại không hề nhìn ta lấy một lần, dường như việc gì cũng chưa từng xảy ra, kể cả chuyện Eric hôn ta vừa rồi hay chuyện xảy ra giữa chúng ta hôm qua.

Điều này làm cho ta cảm thấy mình thật ngốc nghếch khi cứ vẩn vương mãi chuyện này.

Ta quyết định vứt bỏ mớ chỉ rối có gỡ cũng không gỡ nổi này, mặc dù ta biết nó vẫn còn ở đó. Có điều quyết định như vậy không hề làm ta cảm thấy dễ chịu hơn, ta phát hiện mình không thể khắc chế ham muốn tìm hiểu nhất cử nhất động của Meredith.

Quả thực là điên rồi.

Cuối cùng một ngày không thể khống chế được tâm tình cũng trôi qua, ta trở lại gian phòng dành riêng cho mình trong thành với tâm trạng giận dữ, ngồi xuống chiếc ghế rất lớn trong phòng ta chỉ có thể thăm nguyên rửa trong

lòng.

Tiểu thị nữ Bồi Bồi giúp ta xoa bóp cái cổ đã cứng đờ vì thỉnh thoảng lại phải quay đầu tìm kiếm một bóng dáng trầm lặng suốt cả ngày hôm nay, nhưng cảm giác khó chịu khi nghĩ đến Meredith và nụ hôn nồng cháy kia lại không thể nào giảm bớt.

Ta nhìn Bảo Bảo đang ngồi trên thảm. Từ sau khi lên bờ, ý vào vẻ ngoài đáng yêu được ta dùng phép thuật biến ra, tên này suốt ngày hết ăn lại uống trong hoàng cung. Lúc này nó đang ôm một đồng bánh ngọt không biết lấy ở đâu ra.

Bảo Bảo xếp tất cả số bánh ngọt này thành một hàng ngang trước mặt mình, sau đó nằm sấp xuống thảm, hai tay chống má, quan sát với vẻ rất thỏa mãn.

Ta đang định chơi xấu nó bằng cách đứng dậy vờ vô ý giẫm nát đồng bánh ngọt đó của nó, cố tình chọc nó tức giận phát khóc để giải tỏa tâm tình đang rất xấu của mình - dựa vào cái gì mà trong khi tâm tình chủ nhân đang tồi tệ như vậy thì một con thú cưng lại rất vui vẻ với một đồng đồ ăn như vậy?

Có điều hành động tiếp theo của Bảo Bảo làm cho ta từ bỏ ý nghĩ xấu xa đó. Bởi vì nó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cắn mỗi cái bánh trước mặt một miếng, trên mỗi cái bánh đều xuất hiện một dấu răng hình bán nguyệt. Sau khi làm như vậy xong Bảo Bảo mới hả lòng hả dạ cầm cái bánh đầu tiên lên bắt đầu ăn.

Ta lập tức hiểu ra. Kỳ thực, cũng bắt quá chỉ là để lại một dấu vết, như để đánh dấu địa bàn của chính mình, không hề có ý nghĩa gì khác. Giống như những gì Bảo Bảo làm đối với những cái bánh của nó.

Cho nên, kỳ thực sự phiền muộn của ta là vô nghĩa. Nụ hôn kia bắt quá cũng chỉ là một dấu vết mà thôi.

=====

(1): Theo Thần phả (Θεογονία Theogonia) của Hesiod, Zeus đã ăn nằm với Methis, con gái của Okeanos. Khi Methis mang thai, Zeus đã được các nữ thần Vận Mệnh cảnh báo rằng đứa con do Methis sinh ra sau này sẽ lật đổ ông, giống như ông đã từng đoạt ngai vàng của cha mình (Cronus) trước kia.

Zeus sợ hãi Athena (con gái do Methis sinh ra) là do một lời sấm truyền đối với Metis. Lời sấm đó nói rằng: “Nếu Metis sinh ra con trai thì đứa con trai này sẽ lật đổ quyền lực của người cha, như Zeus đã từng làm đối với Cronus trước đây. Còn nếu Metis sinh ra con gái thì người con gái này sẽ có sức mạnh về trí tuệ và cơ thể ngang với người cha”.

Khi Methis biết Zeus (lúc này Zeus chưa hề biết đến lời sấm đối với Methis) có ý đồ với mình, nữ thần này đã tìm cách trốn tránh được trong một thời gian rất lâu bằng cách biến hóa ra nhiều hình dáng và con vật khác nhau. Nhưng rồi cuối cùng, Methis vẫn bị Zeus tìm ra. Sau khi có thai, Methis liền kể lời sấm truyền đó cho Zeus nghe. Zeus vô cùng sợ hãi và chờ chực bên cạnh Methis cho đến ngày sinh. Methis sinh ra được một cặp nam nữ sinh đôi làm Zeus càng hoảng loạn, và bắt chước người cha Cronus của mình khi xưa, Zeus liền nuốt chửng hai người con vào bụng và yên tâm về đỉnh Olympus. Nhưng sau đó Hera nhờ Hephaestus chẻ trán của Zeus ra bằng cái rìu của mình và Athena từ đó đã vọt ra với đầy đủ vũ khí, y phục do Methis chuẩn bị đầy đủ cho nàng trước khi sinh (trong đầu của Zeus).

(2) Thiên tinh, tên tiếng Anh là Pixie, một dạng elf có cánh nhỏ bé sống trong những bông hoa. An Đéc Xen cũng có một truyện có tiêu đề là Thiên tinh.

Thiên tinh nổi tiếng nhất chắc là bé Tinker Bell trong Peter Pan:

Sau khi nhìn thấy hành động của Bảo Bảo mà hiểu ra vấn đề, ta liền lập tức khôi phục bình thường. Quan hệ của ta với Eric lại thân thiết hơn rất nhiều, như hôm nay hắn hẹn đến phòng ta để xem đồng thơ ca điển tịch của nước ta mà ta đã khoe với hắn. Vì vậy ta liền điều thị nữ ra ngoài rồi dùng phép thuật biến ra một đồng sách.

Ta nghĩ, làm cho hắn triệt để yêu ta rồi cầu hôn ta chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Lúc này trong đầu ta lại không tự chủ được nhớ đến một đôi mắt màu đen.

Không! Không được phép nhớ đến nữa. Ta lắc đầu, muốn xua tan hình ảnh không mời mà đến nhưng không được.

Ta biết chuyện này không bình thường.

Mấy ngày nay mặc dù ta có thể ung dung đối mặt với Meredith, hắn cũng vẫn giữ lễ tiết như thường thấy, nhưng tựa hồ có chuyện gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Chẳng hạn như, thỉnh thoảng ta lại đắm chìm vào trong đôi mắt màu đen đó àm không tự chủ được. Hắn cũng nhìn ta như vậy. Đến lúc ta chợt bừng tỉnh thì không biết hai bên đã nhìn nhau bao lâu. Và hắn lại ung dung nhìn ra chỗ khác, dường như chuyện gì cũng chưa hề xảy ra.

Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Vì các thị nữ đều được ta điều ra ngoài, ta lại lười ra mở cửa nên vừa quay lưng ra phía cửa sắp xếp lại đồng sách trên bàn ta vừa dùng phép thuật mở cửa. Đàng nào trong phòng cũng không có những người khác, có dùng phép thuật cũng chẳng ai nhìn thấy.

Sau khi cánh cửa gỗ khắc hoa dày trọng mở ra, người bên ngoài đi vào đến sau lưng ghế ta đang ngồi.

Ta vừa lật sách vừa hỏi: “Eric, anh đến rồi à?”

Khi quay lại, ta lại chìm vào một đôi mắt đen sâu thẳm.

Ánh mắt ta và người vừa tới dây dưa với nhau. Người đến không phải là chàng trai rực rỡ như ánh mặt trời như ta nghĩ mà là hắn, Meredith.

Lại như những gì xảy ra lần trước, ta khó mà khắc chế tâm tình của mình...

“Keng!”

Một tiếng rơi của món đồ nào đó kéo suy nghĩ của ta trở lại. Lúc này mới thấy rõ tình cảnh khó mà hình dung trước mắt: Bảo Bảo đang vùng vẫy trong tay Meredith, đập rơi một món đồ trang trí bên cạnh, vì vậy mới có âm thanh vừa rồi.

“Có, có chuyện gì thế?”

Meredith chuyển ánh mắt ra khỏi người ta, thi lễ, rồi lắc lắc Bảo Bảo đang bị hấn tóm trên tay, “Thưa điện hạ, người này có phải người hầu Morhet của ngài không?”

“Đúng vậy. Có việc gì sao?”

“Vừa rồi đang đi tôi chợt thấy đầu bếp và một đám phụ bếp đuổi theo nó, nói rằng nó ăn vụng nguyên liệu hải sản chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay. Tôi thấy ngoại hình nó rất giống thằng bé Morhet mà ngài mang tới nên đã đuổi những người đó đi rồi mang nó tới đây”.

Meredith một hơi nói ra câu nói dài nhất của hấn từ trước tới nay, cho dù nội dung rất hoang đường và buồn cười nhưng sắc mặt hấn vẫn bình thản như cũ. Có điều ta thề rằng ta đã nhìn thấy ý cười lóe lên rồi biến mất trong đôi mắt màu đen kia.

Ta cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận vì hành động ngu xuẩn của Bảo Bảo, lúc này ta chỉ muốn bóp chết thằng ranh nghịch ngợm đó - ta nghĩ mặt ta nhất định đang đỏ, sự xấu hổ dâng lên trong lòng khó mà khắc chế. Đúng là mất mặt đến nhà!!! Thị đồng công chúa Monica mang đến mà lại tới phòng bếp ăn - vụng - thức - ăn!!

Như sợ ta còn chưa đủ khiếp sợ, Meredith bổ sung một câu: “Còn nữa, là ăn sống”.

Ăn sống!! Đáng chết!! Không sai, bản thân nó chính là một con cá chình mà, chẳng lẽ còn có thể trông chờ nó nướng chín rồi mới ăn? Vậy chẳng thà hỏi nó có cần vắt nước chanh vào hay không còn hơn...

“Ồ, cái này, ở phương đông xa xôi có quốc gia thích ăn hải sản sống, trước kia Morhet sống ở đó”. Ta giải thích bằng một lí do buồn cười với một giọng nói nhạt nhẽo.

“Ồ, vừa rồi tôi đã nói với đám nhân viên nhà bếp rằng đó là một thằng nhóc lang thang bên ngoài theo xe ngựa trà trộn vào trong cung, việc này để tôi xử lý. Mặt khác, cậu bé thị đồng của ngài rất khôn khéo, không để mọi người nhìn thấy mặt, chỉ có tôi mới thấy rõ mặt nó, ngài không cần lo lắng quá mức, thưa điện hạ”. Đôi mắt đen của Meredith nhìn thẳng vào mắt ta.

Này, ý người là ta chỉ cần giết chết một mình người là diệt khẩu được rồi đúng không? Không, giết chết thì có vẻ đáng tiếc quá, không bằng bắt về đây biển - dừng lại, Ursula, người đang suy nghĩ linh tinh gì thế? Ta cố gắng kéo suy nghĩ miên man trong đầu trở về hiện tại, kỳ thực diệt khẩu chính là biện pháp tốt nhất.

“Ta biểu thị sự cảm kích lớn nhất đối với hành động giúp đỡ của ngài. Ta

sẽ mời người dạy - bảo - thẳng - nhóc - này - thật - tử - tế. Cực kì cảm ơn ngài, đại nhân Meredith”.

Meredith chỉ lạnh nhạt gật đầu rồi rời khỏi phòng ta, có điều ta chắc chắn rằng trong nháy mắt xoay người đó khóe miệng hằn hơi cong lên một chút xiu. Ta để mặc Meredith rời đi, không làm phép thay đổi trí nhớ đối với hắn, bởi vì không hiểu tại sao ta lại rất tin tưởng hắn sẽ không tiết lộ truyện này ra. Dù sao lúc trước hắn cũng không nói cho Eric biết chuyện ta cư xử cay nghiệt với Loreley.

Vì sao hắn che giấu giúp ta như vậy? Nếu chuyện này lộ ra thì đúng là sẽ rất mất mặt! Cho dù có thể sử dụng phép thuật thì việc sửa đổi trí nhớ cho tất cả mọi người trong vương cung rõ ràng cũng là một công trình cực kì to lớn.

Được rồi, dù thế nào thì hắn ta cũng đã đi rồi, chỉ còn lại ta và Bảo Bảo, điều này có nghĩa là, đã - đến - lúc - tính - sổ - rồi!

“Lăn lại đây cho ra, nếu để ta phải đến bắt người thì nhất định người sẽ rất dễ chịu đấy!”

Bảo Bảo chậm rãi đi đến trước mặt ta với vẻ xu nịnh, một tay thò vào túi quần móc ra một cuộn giấy nhăm nhúm, rón rén đưa cho ta.

Ta mở ra xem, là văn tự của tộc người cá! Chẳng lẽ Bảo Bảo lấy được từ chỗ con bé người cá kia?

“Ba ngày không được ăn tối, hoặc đánh mông ba mươi roi, chọn cái nào?”

“Không biết mông ở đâu? Không sao, lát nữa đánh thì người sẽ biết”.

“Không được cò kè mặc cả nữa! Vốn là cả hai hình phạt cùng lúc, vì người đã mang cuộn giấy này về nên mới giảm xuống chọn một trong hai”.

“Ba mươi roi? Tốt, bây giờ qua bên kia nằm úp xuống. Nếu chạy thì cứ một bước sẽ thêm một roi”.

Ta tiện tay dùng phép thuật khóa cửa phòng lại, sau đó cái chổi lông gà thị nữ để trong tủ liền nhảy ra, vui sướng đi tới đi lui xung quanh Bảo Bảo.

Ta chỉ vào người Bảo Bảo đang nằm bò, cái chổi lông gà liền nhảy tới. Hành hình bắt đầu!

Trên nền tiếng khóc thét của Bảo Bảo, ta bắt đầu đọc những gì con bé người cá viết ra.

Tôi đã từng luôn hướng tới thế giới trên đất liền, đó là một thế giới nhiều sắc màu bất đồng với thế giới màu lam đậm yên tĩnh dưới đáy biển. Đó là những cánh đồng tốt tươi, những dãy núi nhấp nhô, những thành phố và thôn trang trong lời kể của những nhân ngư lớn tuổi. Họ nói trên đất liền toàn là những người có hai chân, bọn họ không có đuôi nhưng bọn họ có thể đi, có thể chạy, có thể khiêu vũ.

Nhìn cái đuôi cá của mình, tôi chỉ có thể bật khóc, bởi vì tôi vĩnh viễn không thể tự mình đi xem một lần. Mẹ nói với tôi: “Nơi bước chân không thể tới được thì ánh mắt vẫn tới được. Nơi ánh mắt không thể tới được thì tinh thần có thể bay tới”.

Nhưng tôi vẫn ham muốn như cũ. Tinh thần và ánh mắt đã không thể làm tôi thỏa mãn. Cuois cùng tôi cũng đòi lấy một đôi chân để có thể tự mình đi tới nơi tôi hằng mơ ước, có thể đi tới bên cạnh anh.

Quả thực như một giấc mơ. Một giấc mơ tuyệt vời đến khó tin. Cho dù là đi kèm với sự đau đớn như cắt da cắt thịt.

Từ căn phòng tôi ở hiện nay có thể thấy tháp chuông trên thánh đường xa xa. Tôi từng nghe thấy tiếng chuông trong hôn lễ, tôi tưởng tượng ra hình ảnh vui vẻ, cảnh mọi người chúc phúc cho cô dâu chú rể, nhất định sẽ tràn ngập hoa tươi và tiếng cười.

Tôi cảm thấy hầu như mình có thể nghe thấy tiếng cười vui mắng giận của mọi người trên đường cái hay tiếng ồn ào của khu chợ. Từ cửa sổ nhìn ra cũng có thể thấy dãy núi nhấp nhô xa xa, còn có ánh đèn lác đác trogn thành phố lúc đêm về. Đây là điều tôi vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra mỗi khi đêm khuya nổi lên mặt biển, nằm sấp trên tảng đá cô đơn nhìn mặt trăng trước kia.

Mặc dù sao trời ở đây không nhiều bằng, không sáng bằng và càng không thể đẹp bằng sao trời tôi nhìn thấy từ trên mặt biển, mặc dù tôi thường nhớ nhà, nhớ những cánh hoa xa cúc và nhớ đại dương mênh mông đẹp đẽ...

Nhưng, chỉ cần có thể nhìn thấy anh là có thể đền bù tất cả. Eric của tình yêu của em.

Tôi biết công chúa Monica là một người phụ nữ xinh đẹp mà thanh nhã. So với tôi, cô ấy đứng bên người Eric càng tỏ ra đẹp đôi hơn, ít nhất cũng không đến mức chỉ đứng yên được một lúc vì sự đau đớn từ đôi chân như tôi. Cô ấy và Eric có rất nhiều chuyện để nói với nhau, trong đó có rất nhiều thứ tôi không hiểu, tôi chỉ có thể im lặng lắng nghe. Nhưng tôi lưu luyến cảm giác có thể được ở bên người Eric, tôi không muốn từ bỏ. Cho dù chỉ yên lặng nhìn anh mà không làm gì em cũng rất vui vẻ.

Anh luôn dịu dàng với tôi, cho dù những người khác thường làm tôi cảm thấy tôi và họ thuộc hai thế giới khác nhau, nhưng Eric thì không.

Huống hồ, tôi và họ vốn đã thuộc hai thế giới khác nhau, không phải sao?

Tôi dùng hai chân của chính mình vượt qua ranh giới của hai thế giới bất đồng đi tới nơi này. Nếu như mẹ vẫn còn sống thì có phải mẹ sẽ cảm thấy tự hào vì tôi? Nơi chỉ có tinh thần mới bay đến được mà tôi lại đi tới bằng đôi chân mình.

Cho dù tôi mất một vài thứ, cho dù ở sâu trong nội tâm tôi vẫn quyến luyến biển cả màu lam tối đó, nhưng tôi không hối hận. Nếu như vẫn được sống với tâm tình này thì cho dù cuối cùng thật sự biến mất tôi vẫn có thể mỉm cười.

Trong tiệc tối, ta lắng tai nghe thấy mấy phu nhân khẽ bàn luận chuyện buổi chiều có thích khách xông vào vương cung, hình như định đột nhập vào phòng bếp hạ độc. Một số phu nhân sợ đến mức đồ ăn đã đưa đến miệng lại vội vàng đặt xuống. Cũng có phiên bản nói là một con mèo to như một đứa bé vào nhà bếp trộm cá ăn bị bắt sống. Có người nói có lẽ đó là yêu quái chứ lấy đâu ra con mèo nào to như thế.

Đủ loại suy đoán được đưa ra, còn ta thì vẫn im lặng ngồi xoa xoa huyết thái dương, chăm chú suy xét tính khả thi của việc sửa trí nhớ cho tất cả mọi người trong vương cung.

Bữa tối ta không muốn ăn gì cả, ai biết mấy con cá con tôm này còn dính nước miếng của Bảo Bảo hay không. Nghĩ đến thằng nhóc con nghịch ngợm đó ta vừa tức lại vừa buồn cười. Có điều nghĩ xa hơn một chút, cuộn giấy với chữ viết của tộc người cá Bảo Bảo mang về đó - ta nhận ra mình chưa hề ăn gì cả, thứ duy nhất đưa vào trong miệng là rượu nho - rất rõ ràng, đó chính là nhật ký của con bé người cá.

Ta nên cười nhạo con bé ngốc nghếch này, dùng những từ ngữ độc ác nhất để chế nhạo nó, làm cho nó biến mất khỏi cõi đời này vì một ước mơ viển vông. Dù sao cha nó cũng là một kẻ hèn hạ đáng xấu hổ, là kẻ ta nhất định phải trả thù. Ta nên thoải mái vì mình sắp thành công, những năm tháng khuất nhục tối tăm đó sắp bị hung ác ném về trên mặt Ceto!

Ta nên vui vẻ, mặc dù việc con bé người cá kia quá mức gây thơ, hoặc nói là lương thiện đến khó tin, không hề tỏ ra ghen ghét công chúa Monica một cách điên cuồng đã làm giảm bớt một chút khoái cảm, nhưng vẫn không thể che giấu được sự vui vẻ khi hành động báo thù của ta đã sắp thành công.

Nhưng, loại cảm giác phiền muộn và đau thương đang lan tràn trong lòng đó từ đâu mà đến?

Không, ta không thể mềm lòng vì sự ngu xuẩn của nó như vậy, không thể!

Có điều, sao nó lại ngốc như vậy? Sao lại ngốc như vậy? Ta cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Nó biết rõ cán cân trong lòng Eric sớm đã nghiêng về phía ta! Dù sao thì bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy ngay giữa ta và nó thì người nào có thể đảm nhiệm vị trí vương hậu tương lai của một nước tốt hơn. Đúng vậy, cứ để nó biến mất cùng với sự hiện diện ngu xuẩn này đi!

Nghĩ đến Eric, chàng trai rạng ngời như ánh nắng đó, mặc dù hẳn phân vân do dự giữa ta và Loreley nhưng đích xác hẳn là một người đàn ông có phong độ và hiền hậu. Đến nay hẳn vẫn chưa từng có hành động gì mạo

phạm ta. Ta đoán rằng trong thời khắc động tâm với con bé người cá nhất hần cũng chưa từng khinh nhờn nó. Lần trước ta yêu cầu hần hôn ta, hần cũng chỉ hôn lên trán, ta không hề cho rằng vì ta không đủ hấp dẫn.

Căn cứ những gì ta hiểu về tính cách hần mấy ngày nay thì có lẽ nếu như đã cưới ta hần cũng vẫn sẽ tiếp tục chăm sóc cô gái câm Loreley hần mang về cung điện đó. Khó nói hần có tâm tư gì hay không, nhưng ta biết hần sẽ không đuổi nó đi mà vẫn đảm bảo cho nó cơm áo không lo.

Tiệc tối đã kết thúc, theo thường lệ lại đến thời gian tán gẫu nhạt như nước ốc. Ta chợt thấy không khí trong phòng hết sức oi bức, hơn nữa người ta nóng bừng, hết sức khó chịu.

Tìm một lí do, ta rời khỏi môi trường xã giao tẻ ngắt này đi tới vườn hoa, gió đêm từ từ xua tan cảm giác khô nóng trên mặt. Có điều tảng đá đè nặng trên ngực ta thì vẫn chưa hề biến mất.

Ta lắc lư đi xuống bậc thang, lắc lư? Say rồi sao? Làm sao mà say được! Ngay cả rượu do Dionysus(1) ủ trước kia cũng không làm ta say được, nói gì đến loại rượu của loài người này?

Nhưng loại cảm giác giống như giẫm trên bông mềm này cũng thật không tồi, toàn thân nhẹ nhàng giống như đang lơ lửng trong nước biển.

“Ngài say rồi!” Một âm thanh vang lên sau lưng.

“Ta không say. Người không thấy ta đang suy xét một số vấn đề sao? Người say sao có thể suy nghĩ được chứ?”

Giáo huấn người vừa xuất hiện xong, ta bắt đầu nói chuyện, nói ra nghi vấn của mình, bởi vì ta cảm thấy mình rất cần phải nói ra những điều này, nếu không đầu ta sẽ nổ tung mất.

“Người nói xem, sao cô ta có thể ngốc như vậy? Vì sao cô ta không hỏi hận? Vì sao? Cô ta sắp bị phản bội! Có phải cô ta không thể hiểu được một người bị phản bội sẽ đau khổ như thế nào không?” Người mình yêu bỗng nhiên đối xử với mình một cách lạnh lùng mà mình chưa bao giờ nghĩ đến, điều này thật sự rất đáng sợ, rất khó tin, rất đau...

“Cô ta sẵn sàng hi sinh tất cả! Có phải rất ngốc không? Vì sao cô ta vẫn không hỏi hận!!!” Trả giá hết thảy, đoạn tuyệt với gia đình. Đúng rồi, cô ta hi sinh tất cả, cha mẹ trở về cung điện trên núi Olympus, không biết bao lâu sau mới tỉnh lại, bọn họ rất giận dữ.

“Còn nữa, tại sao hần có thể đối với ta như vậy? Sao có thể, cô ta tốt hơn ta sao?” Ta ngồi xồm xuống, cuộn mình nức nở, ta đã tự hỏi mình câu này hàng ngàn hàng vạn lần, trong những ngày tháng đó ta không ngừng tự hỏi nhưng chưa bao giờ nhận được đáp án.

“Ngay cả Eric cũng sẽ chăm sóc cô ta, sẽ không rời bỏ cô ta một cách lạnh lùng vô tình, vật mà hắn lại có thể đối với ta như thế. Không phải chúng ta rất yêu nhau sao...”

Ta bị người phía sau kéo dậy, điều này làm cho ta cảm thấy rất tức giận. Tại sao lại cản trở ta? Ta xoay người, nhìn thấy một đôi mắt màu đen.

“Hel! Anh đi nơi nào rồi? Vì sao trước giờ em vẫn không tìm được anh? Có phải anh cố tính tránh em không?” Ta nắm ngực Hel rất mạnh, hắn vẫn không nói lời nào, như trước giờ vẫn vậy.

“Anh nói đi! Có phải anh đang trả thù em không? Có phải lúc em đau khổ thì anh vui vẻ đứng nhìn không? Bởi vì em cũng từng đối xử với anh như vậy, cũng từng rời đi không lưu tình chút nào, cho nên sau đó em mới trở thành người bị bỏ lại, đúng không?”

“Anh luôn không nói lời nào! Vì sao? Anh không biết như vậy em sẽ không biết anh đang nghĩ gì không?” Ta giận dữ gào lên, hắn vĩnh viễn vẫn như thế này, thật sự đáng ghét, đáng ghét!

“Tôi đưa cô về!” Cuối cùng hắn đã mở miệng, sau đó ôm lấy ta, thật giống như trước kia.

Ta cảm nhận được vòng tay quen thuộc kia, vì vậy liền điều chỉnh tư thế, tìm đến góc độ dễ chịu nhất trong đó.

Ta nói, “Này! Anh còn bỏ đi nữa không?”

“Không!” Đây là câu trả lời của hắn.

Điều này làm cho ta cảm thấy rất an tâm...

=====

(1) Dionysus là vị thần rượu nho, con trai của thần Zeus với một công chúa người trần tên Semele. Khi có thai với thần Zeus, nàng (do bị Héra sai người xúi giục, có bản nói rằng chính Héra đã làm việc đó) đã đòi hỏi thần Zeus bày tỏ sức mạnh thật của mình. Vì không thể thuyết phục được nàng, thần Zeus liền lộ rõ sức mạnh và quyền uy của mình, nhưng nàng công chúa, vì là người trần nên không chịu nổi sấm sét kinh thiên động địa, đã chết. Khi nàng chết, thần Zeus kịp thời đưa đứa bé ra khỏi bụng nàng, rồi khâu vào đùi của mình. Và thế là một thời gian sau, Dionysus được sinh ra từ đùi của cha mình.

Vì phải tránh cơn ghen tuông của Héra, nên thần Zeus đã đem đứa bé về hòn đảo mà mình được nuôi lớn năm xưa cho các nàng tiên Xyphanh chăm sóc. Cậu bé được đặt tên là Dionysus, và sống vui vẻ giữa các nàng tiên cho đến khi thành một chàng trai khỏe mạnh.

Một ngày, Dionysus đi hái nho về, cho tất cả vào chậu, rồi để ở chân

tường. Khi chàng với tay lên lấy đồ ở trên giá, chàng vô tình giẫm vào chậu nho. Chàng không biết nên làm thế nào, liền để lại trong hang rồi ra về. Vài ngày sau, chàng quay trở lại thì thấy có một mùi rất thơm tỏa ra từ chậu nho bị giẫm nát hôm trước. Khi uống nước nho vào thì có cảm giác sảng khoái và nước cũng rất ngon. Dionysus rất thích thứ nước đó và đặt tên nó là rượu nho. Chàng quyết định sẽ làm cho cả thế giới phải tôn vinh nó. Trải qua bao cuộc hành trình, những hiểu lầm, chàng đã thu nạp được đệ tử, được cha chàng là thần Zeus đón về đỉnh Olympus và trở thành một vị thần.

Dionysus trong thần thoại La Mã là Bacchus.

Đầu đau như muốn nứt.

Dường như trong đầu có một đám người tí hon đáng ghét đang ra sức giẫm đạp, vừa đau đớn vừa choáng váng, còn cả buồn nôn. Ta mơ màng vén chăn ngồi dậy. Trong lúc ta còn đang ngái ngủ thì thị nữ được huấn luyện kỹ càng đã đưa thuốc giải rượu tới, ta cau mày uống thuốc, biết làm sao được, bây giờ không thể điều chế nước phép được, nguyên liệu toàn bộ vẫn để ở đáy biển, đành phải bắt chó đi cày.

Nhớ lại những gì xảy ra tối qua, ta nghi hoặc, mình đã trở về phòng kiểu gì?

“Điện hạ, tối qua là đại nhân Meredith đưa ngài về phòng. Tựa hồ ngài đã uống quá nhiều rượu trong bữa tối”, Thị nữ giải đáp nghi vấn của ta.

Meredith? Tối qua ta không nhìn thấy hắn mà... Đúng ra là trí nhớ của ta chỉ có đến đoạn ta đi đến vườn hoa hóng mát, sau đó là hoàn toàn trống không. Sau đó ta đã gặp hắn sao?

Để mặc cho thị nữ thay đồ cưỡi ngựa cho ta, đầu óc vừa tỉnh táo lại một chút nhờ thuốc giải rượu lại bắt đầu đau đớn, có điều không phải vì rượu còn mà là vì ảo não.

Tại sao rượu của loài người mà lại say được nhỉ? Hơn nữa còn không nhớ gì hết! Không biết ta có nói ra điều gì với Meredith hay không...

Hành trình Eric sắp xếp hôm nay là sẵn thú, vài ngày trước hắn đã vui vẻ nhắc tới chuyện này. Mà thật đáng chết, ta lại phải tham gia hoạt động này với cái đầu vẫn còn quay cuồng, càng đáng chết hơn nữa là không có loại phép thuật nào có thể giảm bớt di chứng của việc say rượu. Dù sao thần tộc cũng chỉ uống rượu ngon rồi đắm chìm trong sự vui vẻ chảnh choáng chứ có bao giờ phải lo nghĩ vì uống quá say.

Mà ta đã hóa thân thành người thường, lại rời xa biển rộng, điều này tựa hồ làm sức mạnh của ta suy yếu - thật muốn nhanh chóng chấm dứt tất cả chuyện này. Câu này đột nhiên hiện lên trong nội tâm ta, làm cho chính ta cũng giật mình một chút.

Có lẽ là vì thân thể không khỏe nên sinh ra chán ghét? Trước đó không lâu không phải ta còn rất chờ mong trò chơi báo thù này sao? Thôi, không tìm được nguyên nhân, ta không muốn tìm tòi nghiên cứu nữa làm gì, quyết định tập trung tinh thần vào hoạt động tốn năng lượng rất có thể sẽ làm thân thể đã bị rượu còn tàn phá của ta trở nên rã rời.

Có điều, chuyện tập trung tinh thần rất hiển nhiên không hề có tác dụng đối với loại giải trí cưỡi ngựa đi săn này, mà chủ yếu phụ thuộc vào sự nhanh nhẹn của tứ chi và sức chịu đựng của cơ thể - cái yên ngựa kiểu nữ và cách

cưỡi ngựa lệch sang một bên này làm ta cảm thấy vùng eo mình đang không ngừng kêu khóc.

Bốn tiếng sau khi rời giường, ta uể oải cưỡi ngựa đi chậm rãi phía sau đội săn đông người.

Ôi, không còn chút sức mạnh nào.

Vừa rời Eric còn căn dặn trong rừng này có gấu, ta và Loreley nhất định phải theo kịp đội ngũ mới an toàn, mà hắn thì mong mỗi có thể săn được một con hươu xinh đẹp để làm quà tặng cho các nữ sĩ.

Hôm nay Eric bùng bùng phấn chấn, bộ đồ đi săn làm chàng trai nho nhã này lại trở nên ngang tàng mạnh mẽ hơn, trái ngược hoàn toàn với vẻ thư sinh mọi ngày. Ta nhìn thấy ánh mắt Loreley như bị đóng đinh vào người hắn, đôi mắt màu xám của cô ta sáng lấp lánh.

Đúng vậy, Loreley cũng đi theo, cô ta cưỡi một con ngựa cái màu trắng ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Eric - thân hình mềm mại của cô ta khá hợp với con ngựa, ta nghĩ cho dù trình độ cưỡi ngựa của cô ta không tốt cũng tuyệt đối hơn xa ta - có điều khi nhìn thấy cảnh này ta lại không hề sinh ra ý nghĩ phá hoại.

Đương nhiên đây tuyệt đối không thể là vì ta thông cảm với con bé người cá sau khi đọc nhật ký của cô ta, tuyệt đối không thể. Ta sẽ không dễ dàng quên mất việc phải làm chỉ vì tâm tình ngẫu nhiên xuất hiện. Chỉ có điều giờ khắc này tâm tư của ta hoàn toàn dùng để nghĩ đến chần đệm mềm mại, đồng thời mong mỗi có thể rời xa hết thấy những tiếng ồn đáng ghét này.

Đàn chó săn đó sủa âm lên, đến mức ta muốn phát điên!

Eric đầu tàu gương mẫu dẫn theo hàng chục con chó săn và rất nhiều vệ sĩ tiến vào rừng, lúc này tiếng sủa đáng ghét đó mới bớt được một chút. Ta lặng lẽ dùng phép tàng hình lên người chính mình, rời xa đội săn âm ỉ. Có lẽ ta sẽ tìm được một nơi yên tĩnh trong rừng rậm để ngủ một giấc.

Có thể là vì hôm qua uống say nên hôm nay tâm tư ta đã thả lỏng rất nhiều. Có điều ta luôn cảm thấy dường như tối qua đã xảy ra chuyện gì đó ta nên nhớ kỹ nhưng lại quên mất.

Con ngựa ta cưỡi thoai mái đi vào chỗ sâu trong rừng không để ý đến phương hướng. Cây cối xung quanh rất tươi tốt, lối đi này có vẻ là lối đi của động vật trong rừng. Thoáng chốc đã không còn nghe thấy tiếng chó sủa, cũng không nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng người ồn ào.

Chỉ có mấy tia nắng yếu ớt len lỏi qua khe lá để mang lại ánh sáng cho khu rừng. Loại yên tĩnh này rất quen thuộc với ta, trong rừng núi ta lại có thể cảm nhận được sự cô liêu giống như rãnh biển tuyệt cảnh.

Có lẽ sau này vẫn như vậy. Sau khi báo thù xong ta vẫn chỉ có một mình. Cha mẹ ngủ say không biết bao lâu nữa mới tỉnh lại. Cho dù sau khi trả thù được kẻ hèn hạ kia, ta vẫn không thể thay đổi được sự thật là ta đã bị vứt bỏ này.

Bỗng nhiên ta nhớ tới một bóng dáng trầm lặng, bóng dáng mấy ngày nay thường xuất hiện phía sau ta - đùng gốc nghếch thế, đó bất quá chỉ là một người thường, một người thường với tuổi thọ ngắn như giun dế. Huống hồ hắn ở bên cạnh người chỉ là vì một mệnh lệnh, đó là chức trách của hắn!

Ta cảm thấy kinh ngạc vì suy nghĩ của mình, không chú ý tới sự xao động của cành lá trong rừng.

Đến lúc phát giác là có chuyện thì một con gấu to lớn đã xuất hiện ở trước mặt ta!

Con ngựa sợ hãi chồm lên, ta chỉ cảm thấy thân thể mình quay cuồng trong trạng thái không trọng lượng.

Đưa tay ra theo phản ứng tự nhiên, ta vừa kịp chống tay xuống đất để giảm bớt đà rơi trước khi rơi xuống một lớp lá rụng - nếu như trực tiếp ngã xuống thì có lẽ sẽ đau lắm! Thì ra con ngựa quá hoảng sợ đã hất tung ta lên, trong khi ta chưa kịp chuẩn bị tâm lý và lại không giỏi cưỡi ngựa. Lúc phản ứng lại thì ta đã ngã xuống đất.

Tiếng ngựa hí đã chọc giận con gấu đó, nó giơ chân trước lên đập vỡ đầu con ngựa, máu bắn tung tóe, con ngựa nặng nề ngã sang một bên, suýt nữa đè lên người ta.

Ta chống khuỷu tay xuống đất, chỉ kịp lăn một vòng né tránh xác con ngựa chứ không thể nào tránh được màn máu tung tóe nọ, thật là buồn nôn. Chậm rãi đứng dậy, ta định cho con gấu dám làm bẩn ta này một sự bất ngờ.

Vù! Một mũi tên nhọn từ phía sau ta bay tới, bắn trúng mắt con gấu đang rống giận. Bị đau, nó càng gầm rống to hơn, hai chân trước điên cuồng vỗ đập. Sự thay đổi bất ngờ này làm ta giật nảy.

Một tiếng quát vang lên phía sau, dường như là kêu ta mau tránh ra? Còn chưa kịp nghe cho rõ một bóng dáng màu đen đã bao trùm lấy ta, ta chỉ cảm thấy dường như mình bị xách lên.

“Á, chẳng lẽ người không thể nhẹ một chút sao?” Ta cảm thấy mình bị kéo lên lưng ngựa một cách thô bạo như một tải hàng hóa, mà chiếc váy với những nút thắt rất chặt sau lưng khiến ta không thể thay đổi tư thế được. Chỗ lồi trên yên ngựa thúc thẳng vào bụng ta, không ngừng tấn công cái dạ dày yếu ớt của ta theo nhịp chạy như điên của con ngựa. Chỉ lát nữa là ta sẽ trở thành nữ thần đầu tiên nôn mửa!

“Không lẽ công chúa điện hạ muốn ở lại bên con gấu đó sao?” Trong tiếng gió lẫn với tiếng vó ngựa phi nhanh, ta nghe thấy một tiếng nói loáng thoáng bên cạnh - Meredith! Tại sao lại là hắn?

Ngựa chưa chạy được bao lâu đã đột ngột dừng lại, đứng thẳng trên hai chân sau hí vang, ta phát hiện suýt nữa chúng ta đã rơi xuống vực sâu, dường như phía dưới là một hồ nước sâu thẳm.

Quay đầu lại nhìn, ta phát hiện con gấu to lớn đang giận dữ đó vẫn kiên nhẫn đuổi theo phía sau.

Trước có vực sâu, sau có gấu, đúng là may mắn!!! Bây giờ trong lòng ta chỉ muốn tìm được gã Eric nghĩ ra trò đi săn để tính sổ! Không có việc gì tự dưng chạy vào rừng sâu núi thẳm tìm cảm giác mạnh đúng không? Vì sao gấu không đi tìm hắn?

Meredith quay đầu ngựa lại, nâng ta đang vắt ngang trên lưng ngựa dậy, sau đó nhét dây cương vào trong tay ta còn chính hắn thì nhảy xuống ngựa, rút kiếm đứng quay lưng về phía ta.

“Điện hạ, lát nữa tôi sẽ hết sức ngăn chặn con gấu, xin ngài đừng dừng lại hay quay lại”, cơ bắp toàn thân Meredith căng lên đề phòng, nói với ta mà không hề quay đầu lại.

Xem ra hắn định để một mình ta cuời ngựa chạy trốn.

“Người sẽ chết, chẳng lẽ người cho rằng mình có thể đối phó được một con gấu?”

Hắn không trả lời, bởi vì con dã thú đó đã chạy đến nơi.

Con gấu đứng trên hai chân sau, hầu như cao gấp đôi người bình thường, nó rống giận vùng chân trước lên mạnh mẽ đập xuống, mấy cành cây rất to xung quanh bị đập gãy, mặt đất bị cào thành một vết sâu.

Meredith vùng kiếm tiến lên, di chuyển khéo léo, làm cho đòn tấn công tiếp theo của con dã thú sau khi xoay người lại tiếp tục đánh trượt.

Mà người đàn ông cầm kiếm thì thừa cơ đâm kiếm vào vùng cổ con gấu khi nó vừa hạ thấp độ cao để tấn công, đồng thời quát lớn: “Chạy!”

Sau khi đâm sâu vào người con gấu, Meredith rút kiếm ra, dòng máu đỏ tươi với mùi rỉ sắt phun ra tung toé. Con gấu ngựa bị thương bắt đầu tấn công điên cuồng, nó há mồm táp tới Meredith còn chưa kịp lui lại.

Ta thúc ngựa nhanh chóng chạy tới gần một người một thú.

Khi chạy qua sát bên người hắn, tay phải ta dùng phép thuật kéo Meredith lúc này đã bị con gấu ép tới mức không có đường lui lên ngựa, giống như những gì hắn vừa làm với ta lúc này.

Sau đó ta thúc ngựa lao thẳng xuống vực sâu không hề dừng lại.

Meredith và ta rời khỏi lưng ngựa, nhanh chóng rơi xuống khe núi sâu.

Cảm giác mất trọng lượng trên không trung không hề xa lạ, trước đây những lúc nhàm chán, một trong những trò giải trí của ta chính là lên bờ, trèo lên những mỏm đá cao vút rồi nhảy xuống biển, chỉ có điều lần này tựa hồ hơi khác - Meredith ôm ngang lưng ta, kéo đầu ta vào trước ngực hấn, thành ra ta bị hấn ôm vào lòng. Hấn ở bên dưới, ta ở bên trên, hai người cứ như vậy rơi thẳng xuống nước.

Phía dưới là hồ nước sâu, vừa rồi ta đã xác nhận lại. Cũng vì vậy ta mới chạy thẳng về phía vực sâu không hề do dự - kỳ thực kể cả là vách đá hay đối mặt với con gấu đó thì với sức mạnh của ta hiện nay cũng không cần lo lắng gì.

Cùng với thế rơi ngày càng nhanh, Meredith và ta nặng nề rơi xuống giữa đầm nước lạnh như băng, nhưng tay hấn vẫn không buông ra.

Sau khi ta xin lỗi tiên nữ (Nymph – thần cai quản sông núi, cây cỏ) của hồ nước không biết tên này, có thể thấy cô ta rất vui vẻ vì đã rất lâu mới có khách lạ đến thăm.

Naiades (nữ thủy thần, cai quản các vùng nước ngọt như sông, hồ, đầm trong thần thoại Hi Lạp, là một nhánh trong Nymph, còn gọi là Water-nymph) này rất xinh đẹp, đôi mắt to xanh biếc của cô ta trong suốt như hồ nước cô ta sống đó. Có điều ta vẫn không nhận ra sự khác biệt giữa cô ta với các Naiades khác - dù sao cũng có quá nhiều tiên nữ quản lí các đầm nước, mà người nào ngoại hình cũng rất giống nhau.

“Con gái thần biển, vì sao ngài lại cùng một nam giới loài người tới thăm nói ta sống vậy? Ta chưa từng nghe nói về chuyện Ursula con gái Poseidon lên bờ, ta chỉ biết chuyện mấy trăm năm trước ngài và người cá Ceto yêu nhau! Phải nói là chuyện đó đã làm ta và các chị em khác đều xúc động, đúng là một chuyện tình thật lãng mạn”. Về mặt tiên nữ hồ nước tỏ ra say mê. Có lẽ là vì một mình ở trong vùng rừng núi nhiều năm nên cô ta có vẻ rất thích nói chuyện. Không đợi ta trả lời cô ta đã tiếp tục liến thoắng, hoàn toàn làm hỏng hình tượng thanh nhã đoan trang bên ngoài của mình.

“Trừ Narcissus(1) từ rất lâu trước ra thì lâu lắm rồi chưa có ai đến chỗ này của ta, mà cho dù khi anh ta đến thì cũng chỉ đến soi xuống nước để nhìn bóng dáng chính mình, đúng là nhàm chán cực kì, hơn nữa sự tự yêu của anh ta làm ta nghe mà cảm thấy buồn nôn. Có điều những đóa hoa thủy tiên đó lại làm cho hồ nước của ta đẹp hơn rất nhiều, ngài thấy có đúng không?”

Trong tiếng nói không ngớt của tiên nữ hồ nước, ta kéo Meredith đã hôn mê lên bờ. Từ trên cao rơi thẳng xuống nước, đặc biệt là hấn còn bảo vệ ta trong lòng, nên gần như thân thể loài người của hấn đã phải thừa nhận toàn bộ lực va đập, hậu quả chính là hôn mê bất tỉnh. Nếu ta chỉ là một phụ nữ nhân loại bình thường thì có lẽ hôm nay đã chết chìm cùng hấn rồi.

Có điều ta là Ursula, con gái thần biển, đối với ta chuyện rơi xuống nước quả thực quen thuộc không khác gì trở về nhà, kể cả khi đây chỉ là một hồ nước ngọt chứ không phải hải dương xanh thẳm đó.

Ta đặt Meredith nằm trên bờ hồ, làm phép khiến toàn bộ nước trong bụng hấn phun ra, kiểm tra lại thấy hấn chỉ hôn mê chứ không có việc gì, có lẽ chẳng bao lâu sau sẽ tỉnh lại.

Từ lúc ta kéo Meredith lên bờ, có thể hành động này của ta đã gọi lại một số kí ức không đẹp, tiên nữ hồ nước bắt đầu oán trách những việc làm quá đáng của loài người.

“Ursula, ngài biết không? Mọi người chưa bao giờ mò đồ vật gì từ dưới

hồ này lên àm họ chỉ ném xuống! Chỗ này của ta ít có người lui tới khiến ta thật sự rất buồn tẻ, nhưng chẳng mấy lúc có người đến mà họ lại chỉ biết ném rác xuống hồ! Đúng là tức chết đi được, có ném thì cũng phải ném hoa tươi hay châu báu để dâng lên cho tiên nữ chứ, đằng này lại toàn ném rìu! Ai cần loại dụng cụ nặng trĩu đó chứ, lại còn suýt nữa ném trúng ta. Ta đã thu gom được một trăm lẻ tám cái rìu rồi, còn cả một đồng cuộc xéng nữa!”

Ta không biết phải nói gì với người đang phát ra tiếng ồn kia. Bởi vì mấy ngày nay nói chuyện thơ ca và truyền thuyết với Eric, hình như hẳn có nhắc tới một bài đồng dao lưu truyền ở Austar, cái gì mà rìu vàng rìu bạc đó (3), vì vậy ta kể lại chuyện có khả năng là nguyên nhân này cho vị Naiades trước mặt nghe.

“Ồ, đúng rồi!” Tay phải cô ta đâm mạnh vào lòng bàn tay trái, “Thì ra là như vậy! Ta cũng quên mất! Ha ha ha ha, đó là chuyện rất lâu trước kia, bởi vì ta muốn thu hút thêm nhiều người đến đây chơi với ta nên mới làm ra chuyện này! Ngài mà không nói thì chắc ta cũng quên rồi!”

Ta cứng họng vì vị tiên nữ hồ nước ngốc nghếch trước mặt. Quay lại lật sấp Meredith xuống, kéo áo khoác và áo đi sẵn sau lưng hẳn lên, quả nhiên ta phát hiện sau lưng hẳn xuất hiện một mảng thâm tím rất rộng.

“Tặc! Dáng người cũng khá là được, Ursula, ánh mắt của ngài đúng là không tồi! Nhưng mà bị động máu rồi. A, ngài đã nhắc tôi nhớ ra chuyện trước kia, giờ ngài nói xem người đàn ông ngài đánh rơi là người vàng hay người bạc?” Tiên nữ hồ nước điên điên khùng khùng bắt đầu tự mình diễn trò.

“Nói đi, nói đi! Ngài làm rơi người đàn ông nào? Ta có thể trả lại cho ngài!” Cô ta sấp tới ngồi bên cạnh nhìn tấm lưng trần của Meredith.

Không hiểu sao ta chợt thấy không thích như vậy, trước khi kịp suy nghĩ thì tay ta đã kéo áo Meredith xuống, giống như sợ người khác sẽ nhìn thấy.

Mà Naiades thì vẫn ngồi bên cạnh ta nhắc lại: “Người vàng hay người bạc? Mau mau trả lời...” Sự phiền phức này quả thực không kém đêm khuya nghe tiếng muỗi vo ve bên tai là mấy.

“Ta làm rơi người đàn ông trước mặt này! Hơn nữa ta chỉ cần anh ta, không cần người vàng người bạc gì hết!” Không chịu nổi cơn ngứa mắt ghê tởm này, ta chỉ có thể tức giận trả lời, hi vọng có thể khiến cô ta không còn quẩn luyến nữa.

“A!” Cô ta cố ý kéo dài âm thanh, đôi mắt xanh biếc nhìn ta rồi nhìn Meredith đang nằm trên mặt đất với vẻ mặt mờ.

Cuối cùng cũng yên tĩnh được một lát, ta nghĩ. Nhưng chẳng được bao

lâu cô ta lại mở miệng.

“A! Ngài vừa nói hai người bị gấu đuổi à? Nhưng tại sao ngài không giết nó đi cho xong? Đừng nói với ta rằng ngài không làm được, ngài là con gái thần biển, cho dù bây giờ đã hóa thân thành người thường, sức mạnh giảm bớt, nhưng một con gấu thì vẫn không là gì cả. Hơn nữa cho dù ngài sợ người đàn ông loài người này biết thân phận của ngài thì sau đó ngài cũng có thể thay đổi trí nhớ của anh ta mà!”

Bị cô ta đánh bại, ta chỉ nghe thấy âm thanh thì thảo của chính mình: “Không, ta, ta không muốn thay đổi trí nhớ của anh ta”.

Đúng vậy, vì sao ta lại áp dụng phương thức phiền phức như vậy? Ta có thể xử lý hiểm cảnh vừa rồi rất thoải mái mà? Tất cả chỉ vì ta không muốn tiết lộ thân phận không phải người của ta trước mặt Meredith, ta không muốn sửa đổi trí nhớ hắn - mà đây đã là lần thứ mấy rồi?

“Hê hê, có phải ngài thích loài người này không?” Tiên nữ đầm nước bên cạnh dùng khuỷu tay khẽ huých ta, vẽ mặt hưng phấn, “Thế còn người yêu trước của ngài đâu, vị vương tử tộc người cá ấy, nghe nói vẻ đẹp của anh ta có thể so với Apollo mà!” Cô ta dùng vẻ mặt tràn ngập chờ mong nhìn ta.

Thích? Meredith? Sao có thể chứ?

“Câm miệng! Chúng ta mà thích loài người thì sẽ chỉ là bi kịch, người đã quên Endymion(2) của Artemis sao? Để có thể làm cho người yêu không chết, Artemis cũng chỉ có thể xin Zeus làm cho hắn ngủ say vĩnh viễn. Đối với chúng ta thì tính mạng của người thường ngắn ngủi như giun dế, cho nên đừng nói gì đến chuyện thích hay không thích!”

Nhìn vẻ mặt vừa không tin lại vừa không phục của Naiades này, ta không khỏi cảm thấy tức giận. Kỳ thực việc cô ta nhắc tới Ceto đã khiến ta rất không vui, mặc dù ta biết cô ta cũng không có ác ý mà đó chỉ là do tính tò mò của các Nymph gây nên - bọn họ bao giờ cũng thích mấy chuyện ngòi lê đôi mách này.

Ta nghĩ sắc mặt ta bây giờ nhất định rất kém, “Có lẽ người muốn làm Echo(1) thứ hai? Đừng nói những gì không nên nói, nhìn những gì không nên nhìn!” Đây là lời đe dọa rít ra qua kẽ răng.

Mọi người đều biết đến hậu quả của gã Echo lắm miệng đó. Hoảng sợ vì lời đe dọa trắng trợn của ta, Naiades vội che miệng rồi nhảy ùm xuống đáy hồ.

Bây giờ mới yên lặng được. Ta tận hưởng sự yên bình này, nhưng nơi nào đó trong lòng hình như vẫn không thể yên bình. Ta ngồi nhìn Meredith với tâm trạng khó chịu, mí mắt Meredith hơi rung động, có lẽ đã sắp tỉnh lại.

Lúc này ta mới có tâm tình đánh giá môi trường xung quanh, cái hồ này đích xác rất đẹp, xung quanh toàn là cỏ thụ chọc trời in bóng xuống mặt hồ phẳng lặng xanh thăm thẳm.

“Moni... Điện hạ, ngài không có việc gì chứ? Chúng ta đều còn sống à?”

Nghe tiếng người, ta lập tức quay lại nhìn, và hiển nhiên nhìn thấy đôi mắt đen của Meredith đang nhìn ta như dự liệu.

“Đương nhiên còn sống, nếu âm phủ mà đẹp như vậy thì chắc sẽ không có ai sợ chết nữa!” Ta cười châm chọc.

“Điện hạ, ngài nói như là ngài biết âm phủ như thế nào ấy”. Không ngờ hắn lại thấp giọng bật cười.

“Ta...” Đương nhiên ta biết âm phủ nó như thế nào! Chỗ đó yên tĩnh cô quạnh, bao quanh bởi suối vàng, tràn ngập sương mù, sâu thẳm, ngưng trệ, không cảm nhận được thời gian - có điều những lời này chỉ hiển lên trong đầu ta mà thôi, dù sao cũng không thể nói ra để phản bác hắn.

Meredith không để ý đến vẻ muốn nói lại thôi của ta. Hắn chỉ cố gắng đứng dậy, coi thường những đau đớn sinh ra do chiến đấu và cú ngã đó, sau đó rút một con dao găm ta từ bên cạnh giày - thanh kiếm của hắn không biết đã rơi đi đâu rồi. Hắn ra hiệu cho ta đi theo rồi rời khỏi hồ nước đi vào trong khu rừng bên cạnh.

“Này! Người định đi đâu?” Ta vội vàng đuổi theo hắn, không hiểu tại sao sau những gì xảy ra hắn vẫn còn có sức mạnh như vậy.

“Tôi phải chuẩn bị một chút. Điện hạ, sợ là tối nay chúng ta không thể trở lại cung điện được”.

=====

(1) Narcissus và Echo là hai nhân vật trong truyện thần thoại Hi Lạp: Sự tích hoa thủy tiên:

Echo là một nữ thần xinh đẹp sống trong rừng. Tuy xinh đẹp nhưng Echo lại có một nhược điểm, khiến nữ thần tối cao Hera phải “mệt mỏi”: cô nói rất nhiều!

Một lần, khi Hera đi tìm người chồng ham vui của mình là thần Zeus, Echo liên tục đi theo và nói chuyện, kể lể với nữ thần. Dĩ nhiên, Hera đã không tìm được thần Zeus vì sự quấy rầy này. Quá tức giận, nữ thần Hera đã nguyên rủa Echo, khiến Echo chỉ có thể lặp lại những gì cô nghe được.

Trong khi đó, Narcissus là một nam thần từ nhỏ đã rất khôi ngô, tuấn tú khác thường. Anh được người đời ca ngợi hết lời nên mắc thói kiêu căng. Một lần đi vào rừng, Echo đã rơi vào tình yêu với Narcissus ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cô bị cuốn hút bởi vẻ đẹp rực rỡ của Narcissus và không thể rời mắt

khỏi vị thần này.

Thế nhưng, tình yêu của cô đã không được đáp lại. Khi Narcissus phát hiện có người theo dõi mình, chàng cất tiếng hỏi “ai đấy?”. Vì mang trên mình lời nguyên của nữ thần Hera nên nàng Echo chỉ có thể “nhại lại” câu hỏi của Narcissus. Cho rằng Echo trêu đùa mình, Narcissus đã thẳng thừng từ chối cô. Echo cảm thấy rất buồn trước lời khước từ của Narcissus. Cô bỏ chạy vào núi với những lời nguyên rửa khinh miệt nam thần xấu tính kia.

Về phía Narcissus, vị thần này tiếp tục đi bộ trong rừng sâu, tới khi anh gặp một hồ nước tĩnh lặng như gương. Chàng cúi người uống một ngụm nước. Thật kỳ lạ, thứ nước ấy đã khiến Narcissus có... cảm tình với chính hình ảnh phản chiếu của mình, hệt như cái cách Echo phải lặp lại câu hỏi của anh trước đó.

Narcissus mê mẩn ngắm nhìn hình ảnh của mình trên mặt nước, cứ thế ngồi đó cho đến khi chết đi, hóa thành một bông hoa thủy tiên.

(2) Endymion là tên một chàng chăn cừu trẻ đẹp được nữ thần mặt trăng Selene đem lòng yêu thương. Đây là một thiên tình ca đầy thơ mộng trong thần thoại Hy Lạp. Một phiên bản khác là nữ thần Artemis như nhắc tới trong truyện này.

Selene yêu Endymion tha thiết. Endymion lại chẳng hề biết đến tình yêu ấy. Chàng chỉ ước mơ một điều là được trẻ đẹp mãi. Chấp nhận lời khẩn cầu của chàng, thần Zeus đã giáng xuống đôi mắt chàng một giấc ngủ triền miên. Selene được tin rất đổi buồn rầu. Nàng cưỡi cỗ xe song mã, cỗ xe có đôi ngựa trắng muốt như tuyết xuống trần gian. Nàng đến động Latmos huyền diệu, nơi Endymion đang chìm đắm trong giấc ngủ vĩnh hằng. Selene ôm lấy chàng, phủ lên người chàng những chiếc hôn nồng ấm. Nàng đưa tay vuốt ve người chàng, nằm xuống bên chàng, nghe tiếng tim chàng đập và say sưa uống từng hơi thở nồng nàn của chàng. Và cứ thế, hàng đêm, khi bóng tối đã bao phủ cả trái đất, Selene lại mặc chiếc áo dài trắng muốt, trên mũ cài một lưỡi liềm, lặng lẽ uy nghi đi ngang qua bầu trời. Nàng hiền hoà tỏa ánh sáng trắng bạc xuống đất. Khi đã đi khắp vòm trời, nàng lại lặng lẽ đến cái hang sâu vùng với Endymion. Nàng cúi xuống bên chàng, vuốt ve chàng, ní non những lời ân ái.

Năm tháng cứ trôi đi, Endymion vẫn ngủ triền miên còn Selene vẫn giữ mãi mối tình thủy chung, thâm lặng mà tuyệt vọng ấy. Vì vậy, ánh sáng của nàng ban đêm chiếu xuống trần gian cũng đượm vẻ mơ màng, buồn bã. Hình như những mối tình thâm lặng và tuyệt vọng đều đẹp, đều êm ái, nhẹ nhàng và bàng bạc như ánh trăng nhưng đều nhiễm phải cái nỗi buồn man mác của

nữ thần Selene.

(3)

Một bác tiều phu nghèo đang chặt cây để kiếm sống ở gần bờ sông. Bỗng bác trượt tay và làm rớt chiếc rìu xuống sông.

Bác buồn rầu và lo lắng vì chiếc rìu là tất cả tài sản của bác.

Ngay lúc đó, một vị thần xuất hiện và sau khi nghe bác kể chuyện, liền lặn xuống sông.

Khi trở lên, thần cầm chiếc rìu bằng vàng và hỏi bác tiều phu:

— Có phải chiếc rìu này không?

— Không, nó không phải của tôi đâu.

Thần để chiếc rìu vàng trên bờ và lại lặn xuống lần nữa.

Lần này thần mang lên một chiếc rìu bạc, nhưng bác vẫn bảo là không phải. Lần thứ ba, thần mang lên đúng chiếc rìu của bác. Bác rồi rít cảm ơn vị thần. Thần hết sức hài lòng trước sự lương thiện của bác nên ban cho bác cả hai chiếc rìu vàng và bạc.

Bác tiều phu về nhà và đem chuyện được thần ban rìu vàng, rìu bạc kể lại với người bạn.

Hôm sau, người bạn đi vào rừng, giấu chiếc rìu trong một bụi cây và giả vờ bị mất. Rồi ông ta khóc lóc kêu gọi thần đến giúp tìm. Thần lại hiện ra như hôm trước. Nhưng khi thần đưa chiếc rìu vàng, ông nhận ngay là rìu của mình.

Thần tức giận vì sự gian dối của ông. Thay vì cho rìu vàng, thần lại gõ cho ông một cú vào đầu thật đau và đuổi ông về nhà. Hôm sau, khi ông trở lại để tìm chiếc rìu mà ông đã giấu trong bụi cây, ông cũng chẳng tìm thấy nó.

(Chương này nhiều chuyện cần chú thích quá)

Dưới ánh lửa màu vàng ấm áp, gương mặt góc cạnh của Meredith tỏ ra mềm mại hơn nhiều, vết sẹo đó cũng không còn tỏ ra đáng sợ.

Trên vai ta khoác áo choàng của hắn, ta ngồi bên cạnh đồng lửa hắn vừa nhóm, lặng lẽ nhìn hắn xử lý con thỏ săn được, động tác nhanh chóng và mạnh mẽ.

Ta không hề khách khí quan sát nhất cử nhất động của hắn, gần như vô lễ. Chỉ có điều hắn vẫn yên lặng và chăm chú làm công việc trên tay.

Chăm chú và quen thuộc như hắn vừa đi kiếm củi, nhóm lửa, đi săn, và dọn dẹp ra chỗ nghỉ cho chúng ta bên cạnh một tảng đá lớn này.

Đương nhiên còn có sự trầm tĩnh trước sau như một. Chỉ làm không nói, mặc cho ta ở bên cạnh như một cây cột.

Kỳ thực trước đó thỉnh thoảng hắn vẫn nói một vài câu với ta, nhưng khi hắn hỏi vì sao ta không cưỡi ngựa chạy trốn theo dặn dò của hắn thì lập tức bị ta dội một gáo nước lạnh: “Chẳng lẽ ngươi hi vọng ta bỏ ngươi lại để chạy trốn một mình như vậy, để ta khỏi phải nhìn thấy người nào đó rơi vào miệng gấu thì ngươi mới hài lòng?”

Sau khi nghe xong hắn không trả lời, nhưng hắn cũng không nói thêm một chữ nào nữa.

Mặc dù hắn luôn không nhiều lời nhưng qua thái độ không có gì khác biệt so với lúc khác đó của hắn ta vẫn có thể cảm thấy hắn đang tức giận. Mặc dù hắn vẫn quan tâm đến ta bằng cách cởi áo choàng khoác cho ta khi đêm xuống nhưng ta vẫn có thể phát hiện sự thay đổi trong tâm tình hắn - điều này rất kì lạ, chính ta cũng không biết vì sao có thể cảm nhận được, nhưng rõ ràng ta có thể cảm nhận được thật.

Thật là kì lạ! Hắn tức giận cái gì? Chẳng lẽ hắn muốn ta bỏ hắn lại chịu chết hay sao?

Trong lúc ta cúi đầu suy nghĩ miên man thì cuối cùng người đàn ông làm ta khó hiểu đó cũng mở miệng.

“Điện hạ, nơi này điều kiện hạn chế, chỉ có thể mời ngài dừng tạm”. Hắn đưa cho ta một miếng thịt thỏ hoang nhìn đã thấy ngon rồi.

Ta nhận lấy, “Cảm ơn”. Nhìn đôi mắt sâu thẳm của hắn, ta nói, “Ngươi có thể gọi ta là Monica. Xem ra chúng ta sẽ phải ở đây đến lúc có người tìm thấy chúng ta, trong thời gian cùng chung hoạn nạn này ta nghĩ có thể bỏ qua mấy cái lễ nghi vô vị đó”.

Hắn quay đầu tiếp tục nướng miếng thịt còn lại rồi trả lời: “Sẽ không lâu lắm, tôi đã để lại khi hiệu trên đường. Vương tử điện hạ sẽ tìm được chúng ta rất nhanh chóng. Xin ngài không cần lo lắng quá mức, thưa điện hạ”.

Thiện ý của mình bị từ chối, ta chỉ có thể cắn một miếng thịt thỏ thật lớn nhai cho hả giận.

Sau khi ăn xong bữa tối, Meredith dọn dẹp một chỗ khô ráo, rải một lớp lá rụng mềm mại lên đó rồi bắt đầu cởi áo ngoài trong bộ đồ đi săn ra.

Hắn muốn làm gì? Rất nhiều ý nghĩ lập tức hiện lên trong đầu ta.

Không để ý rằng ta đang há hốc mồm, hắn tiếp tục cởi áo ngoài ra với hành động nho nhã rất không hợp với bề ngoài của mình, trên người chỉ còn lại một cái áo lót màu trắng.

Sau đó hắn trải chiếc áo đó lên trên lớp lá cây, ra hiệu cho ta tới đó.

“Điện hạ, chỉ có thể mời ngài nghỉ tạm ở đây”.

“Vậy còn ngươi?”

“Tôi chịu trách nhiệm gác đêm, giữ cho lửa không tắt”.

“A...” Nhìn hắn xoay người ngồi giữa ta với đồng lửa, ta định hỏi hắn chỉ mặc một cái áo lót như vậy có lạnh hay không, nhưng rồi lại thôi.

Ta nằm xuống cái “giường” do hắn làm ra, đắp trên người cũng là áo choàng của hắn. Trên quần áo của hắn không có mùi thơm được các quý tộc yêu thích, chỉ có mùi cỏ tươi và mùi đàn ông của hắn, làm cho ta liên tưởng tới loại rượu Craig rất mạnh, ta đã được nếm loại rượu này khi hôn hắn lần trước.

Lật qua lật lại mấy lần khiến lớp lá cây kêu sột soạt, cuối cùng ta nằm nghiêng sang một bên nhìn về phía đồng lửa. Trong tầm mắt ta, quay mặt về đồng lửa, cái bóng màu đen của hắn bao trùm chỗ ta đang nằm, bóng lưng đó vẫn như trước kia, không nhiều lời nhưng lại rất đáng tin cậy.

“Ta không ngủ được, ngươi nói chuyện gì đó đi”. Nhìn bóng dáng kia, đột nhiên ta bật ra một câu.

Một hồi yên lặng. Khi ta cho rằng hắn dùng phương thức này để biểu đạt sự từ chối đối với đề nghị của ta thì hắn đã mở miệng, “Điện hạ muốn nghe cái gì?”

Vốn tưởng hắn tất nhiên sẽ không trả lời, chợt thấy hắn nói làm ta giật nảy.

“Ồ... Ta nói rồi, ta cho phép ngươi gọi ta là Monica. Cứ nói chuyện của chính ngươi đi”. Ta dừng lại một chút rồi lại bổ sung, “Chẳng hạn như cha mẹ, người nhà hay chuyện của ngươi hồi nhỏ”. Đây chắc là chuyện người nào cũng kể được.

Lại yên tĩnh một hồi, chỉ có tiếng củi cháy lách tách. Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi lên tiếng.

“Tôi không có cha mẹ, không có người nhà, từ lúc có trí nhớ tôi đã phiêu

bạt một mình. Không biết mình sẽ đi đâu, cần làm gì, chỉ biết mình tên là Meredith. Đến một ngày, quốc vương bệ hạ - lúc đó vẫn là thái tử - mang tôi về vương cung, cho tôi cơ hội được bầu bạn với vương tử điện hạ”.

Hắn kể lại những gì mình đã trải qua một cách hời hợt, nhưng dù đã thấy đủ năm tháng đời đời, không còn chú ý gì đến cuộc đời của nhân loại bình thường nhưng ta lại cảm thấy ngực mình thắt lại.

“Sau đó thì sao?” Thấy hắn có vẻ đã nói xong, ta lại thúc giục.

“Sau đó? Đó là trở thành thị vệ kiêm thư đồng của vương tử điện hạ. Có người dạy tôi đấu kiếm, cưỡi ngựa, bắn tên, học chữ và lễ nghi. Đối với một đứa trẻ mồ côi phiêu bạt thì đây là chuyện cực kì may mắn”.

“Tiếp tục”. Lại thấy hắn dừng lại, ta đành phải yêu cầu lần nữa.

“Đã... nói hết rồi”. Âm thanh của hắn tẻ ngắt.

Ta lật người lại, nằm ngửa lên, nhìn thấy sao lấp lánh đầy trời.

“Chẳng lẽ ngươi không thích hay yêu cô gái nào? Nói chuyện này đi!” Ta đưa ra yêu cầu quá đáng hơn nữa - có điều lúc trước đã quá đáng rồi, thêm chút nữa cũng chẳng sao. Đồng thời cảm thấy cổ họng mình khô khốc.

Rất lâu không nhận được câu trả lời, ta nghi hoặc quay đầu, phát hiện hắn đã xoay người lại, nhìn ta bằng một loại ánh mắt kỳ dị. Nhưng cũng chỉ là một thoáng như vậy, hắn lập tức lại quay lưng về phía ta.

“Không muốn nói thì thôi, dù sao ta cũng chỉ hỏi vậy thôi”. Ta nhỏ giọng lầm bầm.

Tình cảnh hơi khó xử này tiếp tục duy trì, cuối cùng vẫn là ta chủ động phá vỡ yên lặng, bắt đầu hỏi một vài chuyện cũ của hắn và Eric. Hắn cũng đáp ứng, cuối cùng thì tình cảnh khó xử tế nhị đó cũng qua.

Hắn kể chuyện mình và vương tử bị giáo viên phạt, rồi lần đầu tiên tham gia chiến tranh...

Vốn nghĩ rằng trong khu rừng hoang dã này, đã quen với giường chiếu mềm mại nên ta sẽ không thể ngủ được. Vậy mà nghe giọng nói trầm trầm của Meredith ta lại có cảm giác thả lỏng và an tâm.

Ta cảm thấy trời sao đêm nay rất lung linh và làm người ta mơ màng - rõ ràng vẫn là bầu trời đêm đó nhưng sao trời lại nhấp nháy chậm hơn, và xung quanh như có sóng gợn, tỏa ra vàng sáng dịu dàng...

Khi ta tỉnh lại thì trời đã sáng rõ.

Meredith đã bắt đầu xử lý vấn đề đồ ăn cho bữa sáng từ lâu rồi. Còn trong lúc tới bên hồ nước rửa mặt thì ta lặng lẽ thăm dò Nymph hồ nước về tun tích những người xung quanh đây, dù sao cô ta cũng quản lý khu vực này.

Bởi vì cần dùng phép thuật để duy trì biến hình, hơn nữa lại đang ở trên bờ nên sức mạnh của ta đã tiêu hao không ít so với ban đầu. Sau khi trở lại vương cung có thể phải về dưới biển một chuyến.

Naiades xuất hiện, có thể lòng vẫn còn sợ hãi vì sự đe dọa bất thiện của ta hôm qua nên sau khi trả lời xong câu hỏi của ta liền vội vàng lặn xuống đáy hồ.

Cô ta nói không có người lạ đi tới phụ cận. Xem ra quả thật đúng như dự đoán, không biết ta và Meredith sẽ mắc kẹt ở đây đến bao giờ. Lúc đầu bị gấu đuổi theo đã bỏ chạy không phân biệt phương hướng tới vách núi này, hơn nữa giờ đây lại không có ngựa.

Nhưng ta lại không cảm thấy giận dữ hay sốt ruột - điều này rất lạ, dù sao ta cũng biết tính kiên nhẫn của mình luôn rất kém, nhưng lúc này ta lại không hề có ý nghĩ dùng phép thuật để đi khỏi đây hoặc để báo tin cho người khác. Nếu làm như vậy thì chắc chắn sẽ hiệu quả hơn nhiều so với việc cứ ở đây chờ người tới cứu viện.

Bên cạnh hồ nước xinh đẹp này, thời gian đã biến thành một thứ không quan trọng, dường như đã dừng lại, lại dường như trôi qua rất nhanh.

Có lẽ đã hai ngày, hoặc ba ngày trôi qua, ai biết được?

Mấy ngày nay Meredith đảm nhiệm đa số công việc, gồm đi săn, nấu ăn, canh gác, trực đêm. Ta hoàn toàn trở thành người rảnh rỗi, cùng lắm là làm vài việc nhẹ nhàng như kiểm củi hay rửa thức ăn, bởi vì chỉ có những việc này thì hấn mới không ngăn cản ta.

Mà trong lúc hấn xử lý thức ăn thì ta chỉ có thể ngồi ngẩn người bên cạnh. Sau đó ta liền tìm cho chính mình một công việc, đưa dụng cụ hoặc lấy nước cho hấn, thỉnh thoảng mở miệng chọc cho hấn nói chuyện. Đôi khi thành công, nhưng đa số là thất bại.

Trừ phi ta yêu cầu rõ ràng như buổi tối ngày đầu tiên thì hấn mới chủ động nói liên tục. Còn bình thường ta thật sự cảm thấy hấn còn không bằng hồ nước hay vách núi bên cạnh - tốt xấu ta ném đá xuống hồ nước còn sẽ nghe thấy một tiếng “tôm”, hét vào vách núi còn nghe thấy có tiếng vang.

Có điều hấn lại không từ chối cử động đưa đồ vật gần giống như giúp đỡ của ta. Trái lại, sau một hồi không tự nhiên lúc đầu, chúng ta dần dần phối hợp với nhau tự nhiên và ăn ý hơn.

Loại yên lặng như bị bỏ quên ở một góc của thế giới này lại làm ta sinh ra ý nghĩ kì lạ “nếu có thể cứ như thế này cũng không tồi”. Nhưng theo lý thuyết thì sau mấy trăm năm bị phong ấn ở rãnh biển tuyệt cảnh ta sẽ phải cảm thấy rất chán ghét loại yên tĩnh này mới đúng - chẳng lẽ ta buồn tẻ đến mức có một người thường làm bạn là đã có thể không để ý đến cô đơn sao?

Ta nhìn về phía Meredith, phát hiện trên trán hấn lấm tấm mồ hôi vì ngồi gần đồng lửa. Hành động nhanh hơn ý thức, ta lấy khăn tay ra theo trực giác, đưa tới phía trán hấn.

Đến lúc hấn nắm được tay ta ta mới phản ứng lại.

“Ta, ta muốn, muốn giúp ngươi lau một chút. Mặc dù không có muối làm gia vị thì thịt nướng rất khó ăn, nhưng, cũng không cần dùng phương thức này - không, ý ta là, nếu mồ hôi rõ xuống...” Ồ, đến cùng ta đang nói gì vậy? Mà tại sao hấn vẫn còn chưa buông tay?

Khóe mắt hấn hình thành một độ cong dễ coi, mang theo ý cười.

Trong tầm mắt, ta có thể nhìn thấy bóng mình trong mắt hấn, thời gian như đã dừng lại, hấn hơi áp sát tới gần...

Tiếng chó sủa vang lên xa xa.

Như hai con thú săn bị kinh động, ta và Meredith lập tức bỏ tay nhau ra.

Thời gian đang dừng lại lại bắt đầu chảy tiếp, mà cùng với tiếng huyền não từ xa đến gần, ta biết những người đi tìm chúng ta đã tới.

Eric đẹp trai thúc ngựa xuất hiện từ cánh rừng bên kia, nhìn thấy chúng ta, trên gương mặt luôn luôn phong độ tự nhiên của hấn xuất hiện nụ cười cực độ mừng rỡ và thả lỏng.

Con ngựa trắng muốt chạy tới bên này, ta và Meredith đứng dậy nghênh đón. Vương tử nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa, sau đó ôm chặt ta, ngoài dự liệu của ta!

Bất ngờ không kịp phòng, ta bị kéo vào một vòng tay mang hương thơm thoang thoang, “Monica, em không sao, đúng là tốt quá!” Ta nghe thấy giọng nói ấm áp của vương tử.

Tim Eric đập rất nhanh, thậm chí hấn còn đặt lên trán ta một nụ hôn thoáng qua như làn gió, rồi lại phát ra một tiếng thở dài, hai tay đang ôm ta hơi siết chặt, mà ngoài sự kinh ngạc ta còn cảm thấy mất tự nhiên mà không hiểu tại sao.

Ta bị Eric bế lên con tuấn mã trắng như tuyết của hấn. Hấn cũng lên ngựa, ôm ta, kể cho ta nghe lúc phát hiện xác con gấu hấn đã lo lắng như thế nào.

“Monica, Monica”. Hấn khẽ gọi cái tên giả của ta, “Em bình yên vô sự,

đúng là ơn đức của trời cao”.

Ta âm ờ trả lời, quay lại nhìn qua vai vương tử về phía sau...

Chỉ nhìn thấy Meredith đang cung kính cúi đầu, ta không nhìn thấy đôi mắt đen vừa rồi còn phản chiếu bóng dáng ta nữa.

Đúng vậy, tại sao ta lại quên nhỉ? Mặc dù từng người duy nhất bên cạnh ta, mặc dù hắn đã cởi áo choàng và áo ngoài cho ta chống lạnh, nhưng trong mấy ngày nay hắn vẫn lễ phép xưng hô ta là Điện hạ, mà không phải Monica, dù đã được ta cho phép.

Trở lại hành cung, sau khi nghỉ ngơi một lát, đội ngũ đi săn vốn hỗn loạn vì sự mất tích của ta liền lên đường trở lại vương thành.

Thỉnh thoảng Eric lại thúc ngựa đến bên cạnh cửa sổ xe ta ân cần hỏi han. Dường như ánh mắt hắn không thể rời khỏi người ta dù chỉ là một khắc. Có điều lại vẫn lễ phép nhã nhặn như cũ, chỉ có thêm một chút thân mật.

Ta dựa vào bên cửa sổ nói chuyện với vương tử anh tuấn, đáng vẻ một mối. Mấy nữ quan cùng xe hưng phấn đến đỏ bừng mặt, khe khẽ bàn luận, đáng vẻ say mê như đang xem một những vở kịch tình yêu lãng mạn làm ta thấy phiền chán.

Trong lơ đãng, ta đưa mắt tìm bóng dáng lặng lẽ kia trong đội ngũ. Không lâu lắm ta đã tìm thấy người khoác áo choàng tối màu kia. Hắn vẫn cười ngựa ô như cũ, bảo vệ bên cạnh xe ngựa của ta.

Cảm nhận được ánh mắt của ta, hắn kéo vành mũ xuống, hành lễ, rồi lại nhìn xuống và kéo giãn khoảng cách.

Ta biết hắn không còn là người đàn ông lặng lẽ ngồi bên đông lửa kể cho ta nghe về kiếp sống trẻ mồ côi đêm đó nữa.

Ý nghĩ này làm ta cảm thấy khó chịu. Ta không để ý đến lễ nghi và an ninh, đứng lên vươn người ra ngoài cửa sổ xe khiến đám nữ quan sợ hãi kêu lên.

Eric vội vàng hơi hạ người xuống muốn đỡ lấy ta. Ta cầm khăn tay lau trán hắn, dù không hề có mồ hôi mà chỉ có một chút bụi đường, rồi mỉm cười đáp lại sự chăm sóc của hắn.

Như là được yêu mà sợ, vành tai vương tử lập tức đỏ bừng. Ta ném chiếc khăn tay bằng lụa vào trong lòng hắn rồi chui vào trong xe ngồi xuống.

Khi đó ta liếc Meredith và con bé người cá trên xe ngựa phía sau một chút để xác nhận bọn họ đều nhìn thấy màn này. Meredith vẫn tỏ ra cung kính như cũ, nhưng Loreley lúc trước không ngừng nhìn chăm chú về phía chung ta thì lại nhanh chóng rút đầu vào trong xe. Có điều ta vẫn kịp nhìn thấy vẻ chờ mong trên gương mặt xinh đẹp của cô ta lập tức biến thành đau

thương mất mát.

Đúng là sáng khoái, ta nghĩ một cách tà ác. Hưởng thụ sự đau khổ của con bé người cá khiến sự khó chịu ứ đọng trong lòng ta lập tức tiêu tan một nửa. Ngay cả đám nữ quan vẫn đang cười khúc khích kia cũng có vẻ không còn đáng ghét như trước nữa.

Tuy nhiên khi đó ta không biết là đến ban đêm cảm giác khó chịu đó lại một lần nữa tới tìm ta, hơn nữa càng mãnh liệt hơn, hầu như đã chuyển hóa thành tức giận.

Đêm.

Mặt sàn bằng đá cẩm thạch bóng loáng đến mức có thể soi bóng người lúc này đang phản chiếu từng đôi giày khiêu vũ và những tà váy đang xoay tròn trên đó.

Bữa tiệc xa hoa để chào đón đội ngũ đi săn trở về. Mà chuyện ta và Meredith gặp gấu và những mạo hiểm trải qua sau đó thì trở thành câu chuyện các phu nhân quý tộc yêu thích. Chuyện không liên quan đến mình mà bọn họ vẫn không ngừng tìm hiểu với vẻ tò mò, để rồi cuối cùng hoảng sợ cảm thán: “May là có tước sĩ Meredith trung thành dũng cảm. Điện hạ, ngài không có việc gì, đúng là tốt quá!”

Ta chỉ có thể mỉm cười trả lời: “Đúng vậy, nhờ có... tước sĩ Meredith trung thành. Thảo nào vương tử điện hạ luôn ca ngợi anh ta là đệ nhất dũng sĩ của Austar...” Nhưng mà, chỉ là vì trung thành sao? Thời khắc này, ta cảm thấy nụ cười trên mặt ta cứng đờ.

Eric tới mời nhảy giải cứu ta ra khỏi đám người. Vương tử dẫn ta đi vào sân nhảy, thấp giọng nói bên tai ta, “Xin lỗi, vừa về cung lại phải tham gia vụ này, không để em nghỉ ngơi cho đỡ mệt được”.

Ta trả lời: “Không sao”.

Lời nói chưa dứt hẳn đã ôm ta xoay một vòng quay cây cột lớn, lúc này ta nhìn thẳng ra ban công bên ngoài cánh cửa rộng mở.

Bước chân đang theo nhịp điệu chợt rối loạn, ta suýt nữa giẫm lên chân hẳn.

“Làm sao thế? A, anh nghĩ là em mệt thật rồi. Hay là để anh đưa em về trước, nhé!”

Ta yên lặng không trả lời, đến tận lúc vương tử lo lắng hỏi tại sao sắc mặt ta kém như vậy ta mới hồi phục tinh thần lại.

“Không, không cần đâu, Eric. Em rất khỏe. Lát nữa em còn muốn hát cho anh nghe”. Ta nói như vừa hạ được quyết tâm.

Đúng vậy, từ lâu đã nên làm điều này rồi.

Giờ khắc này ta chỉ muốn chấm dứt tất cả mọi chuyện này. Có lẽ còn muốn điên cuồng đập phá đồ đạc nữa.

Qua lớp rèm cửa thấp thoáng vì làn gió đêm hây hây, ta nhìn thấy một bóng lưng mặc váy trắng cúi đầu dựa vào lan can ban công. Một bóng dáng cao lớn trầm lặng mà mấy ngày nay ta đã quá quen thuộc đứng bên cạnh bóng váy trắng kia, như là đang thổ lộ gì đó với cô ta.

Có điều làm ta đau mắt nhất vẫn là trên vai cô ta đang khoác một chiếc áo choàng tối màu kiểu nam.

Loreley và... Meredith!! Vì sao vẫn luôn luôn trầm lặng mà hấn lại nói chuyện với cô ta bằng vẻ mặt như vậy?

Trong nháy mắt nhận ra hai người đó ta chỉ cảm thấy vù một tiếng, máu trong người dôn hết lên đỉnh đầu, sự khó chịu vẫn còn đâu đó trong ngực ta lập tức biến thành lửa giận ngập trời, đốt sạch mọi lý trí của ta!

Ta muốn hóa thành mãnh thú xông lên xé nát hai người này, nhưng bước chân ta vừa động đã suýt nữa giẫm lên thứ gì đó, lúc này ta mới phát hiện Eric vẫn đang ôm ta khiêu vũ, điều này kéo ta trở lại hiện thực.

Trong nhịp điệu lượn vòng cứng nhắc, ta cảm thấy không biết nên làm thế nào.

Ta có lý do gì để giận dữ gào thét với họ? Hoặc nói, có cần phải làm như thế không? Ta vốn sắp tâm báo thù, trong vài ngày bất ngờ mất tích cùng Meredith tâm niệm này đã bị ta ném đi thật xa, Mà hình ảnh hai người đứng bên nhau kia giống như là một bàn tay tát lên mặt ta, cười nhạo sự do dự từng xuất hiện trong đầu ta đó.

Sau khi đọc nhật ký của con bé người cá không ngờ ta lại dao động! Bây giờ ta hoàn toàn không muốn thừa nhận rằng con bé ngoan ngoãn đáng thương kia đã từng gọi lên lòng thông cảm vốn đã không nhiều của mình.

Vì vậy, ta bắt đầu nghĩ lại mục đích lên bờ lúc đầu - ta cần hủy diệt con gái của Ceto, làm cho nó triệt để hóa thành bong bóng. Nó đã ký kết ước phép thuật, chỉ cần ta khẽ động nó sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được. Cho dù bây giờ nó đổi ý thích người khác cũng không thể vẫn hồi được.

Còn Meredith? Hừ, cùng lắm chỉ là một tên người hầu trung thành thôi! Ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Mang tâm tình mãnh liệt như vậy, ta chỉ cảm thấy mặt đất mỗi một dấu chân ta bước qua đều như bốc lên ngọn lửa hừng hực, đốt cháy máu trong người ta. Sau khi điệu nhảy này chấm dứt ta khoác tay Eric đi tới cạnh chiếc piano trong góc đại sảnh với tốc độ không cho hấn kịp từ chối.

Nhận được sự gợi ý của ta, các nhạc công trong dàn nhạc vội vàng thay đổi bản nhạc.

Cùng với tiếng nhạc du dương, sau hàng trăm năm bị phong ấn ta lại một lần nữa mở miệng ca hát, bằng giọng hát đã lâu không dùng đến - âm thanh tự nhiên chỉ thuộc về con gái của biển.

Nghe tiếng hát, mọi người tụ tập tới gần như bị ma bắt, ánh mắt đờ đẫn, si ngốc nhìn ta chăm chăm. Linh hồn họ bị tiếng ca lôi kéo nhấp nhô, bay lên không trung, hạ xuống mặt đất - nếu như bây giờ dùng tiếng hát mê hoặc

khiến bọn họ chết đi thì có lẽ bọn họ cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Khỏe môi ta lộ ra một thoáng cười, nhìn đám quý tộc bình thường vẫn tự cho mình siêu phàm này say mê trong mỗi thang âm, biến thành những con rối bị ta giật dây. Thật muốn làm cho những người này cứ thế bị hủy diệt - vừa hát ta vừa cố gắng kìm nén loại cảm giác kích động tàn khốc này.

Một bài hát đã kết thúc, bọn họ vẫn ngỡ ngàng như chưa hoàn hồn, sau một lúc lặng im tiếng hoan hô ca ngợi nhiệt liệt mới vang lên.

Nhưng đối với ta những điều này đều không quan trọng, đối tượng chú ý của ta chỉ có Eric. Hắn tỉnh táo lại từ trong trạng thái mơ màng, sau đó trên mặt lộ vẻ mừng như điên.

Hắn đưa tay giữ vai ta, xoay người ta về phía hắn, “Là em! Monica! Em chính là cô gái đã cứu anh đó, tiếng ca này anh không thể nhớ làm được!”

“Đây là ân huệ thiên thần ban cho anh, ân nhân ta vẫn tìm vậy mà lại chính là người anh vẫn vương vấn trong lòng!” Hắn xúc động đến mức lời nói cũng trở nên không rõ ràng.

Sau đó ngoài dự liệu của ta và tất cả mọi người, vương tử quỳ một gối xuống trước mặt ta.

Hắn dùng một loại ngữ khí và tư thế gần như thành kính, cầm bàn tay ta đặt lên môi khẽ hôn.

“Công chúa điện hạ Monica cao quý, ta, Eric, vương tử vương quốc Austar, thỉnh cầu ngài đồng ý cưới ta, trở thành vợ ta”. Eric nói ra câu này tựa như tuyên thệ, mọi người xung quanh không hề phát ra tiếng động nào, tựa như đều đang nín thở.

Đây chính là kết quả ta cần.

Ta gật đầu.

Vương tử đứng lên, ôm ta vào lòng.

Ta đã không nghe thấy tiếng ồn ào ầm ĩ xung quanh nữa. Bởi vì anh mắt ta đã lướt qua đám người nhìn về phía bóng dáng màu trắng đang yếu ớt bám vào cánh cửa ở phía xa xa.

Nhưng bóng người bên người cô ta kia lại bất ngờ không đỡ cô ta - đôi mắt màu đen của hắn chỉ nhìn chằm chằm về phía này.

Không phải hắn rất có phong độ kỹ sĩ sao? Sao không đi săn sóc cô bé yếu đuối kia đi? Ta hờn nhẹ khinh thường, dựa vào vòng tay ấm áp của vương tử.

Lần này, là ta dời ánh mắt trước.

=====

“Điện hạ, hít sâu vào nào!”

Ta nghe lời, hít sâu, cảm thấy tức ngực.

“Lần nữa”.

Lại hít sâu một hơi, ả hầu gái cường tráng kéo chặt sợi dây phía sau chiếc áo lót bó eo, làm cho ta hầu như muốn lập tức nôn ra tất cả những gì vừa ăn trước đó.

“Đủ rồi!” Còn cứ thế này chắc ta sẽ bị ả siết đến chết ngạt mất! Ta vẫy tay cho thị nữ lui ra. ả nói với vẻ mặt không biết nên làm thế nào: “Điện hạ còn chưa thử lễ phục mà? Thợ may lại vừa sửa chữa lại một chút”.

“Vậy thì bảo ông ấy đưa lại thân váy về độ rộng bình thường chứ không phải bắt ta phải bó eo đến chết ngạt rồi mới chui được vào trong đồng váy vóc đó!”

Huông chi chẳng lẽ đáng người ta còn không đủ hoàn mỹ sao? Lại còn bắt ta mặc cái áo bó eo đó vào, đúng là cực hình!

Thị nữ và đám nữ quan vội vàng trấn an tâm tình ta đang trở nên cáu kỉnh vô cùng vì chuyện hôn lễ rườm rà. Bọn họ nói đây là một hiện nay, vị thợ may đó chính là người của nước láng giềng vẫn luôn dẫn đầu trong phong cách thời trang các nước được Eric cố ý mời tới may áo cưới cho ta.

Ta cau mày, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm.

Đang lúc một đám phụ nữ vừa xoay quanh người sau khi ta đã mặc váy cưới vào vừa không ngừng tranh luận xem phải sửa chữa đường viền hoa nơi nào đó như thế nào thì vương tử đến không thể nghi ngờ là tin tức tốt nhất.

Eric đi vào với nụ cười tươi rói, nhìn thấy ta hấn giật mình ngẩn ra một chút. Trên mặt là vẻ say mê và kinh ngạc.

Hắn cầm tay ta lên hôn, nịnh bợ: “Monica, em là cô dâu xinh đẹp nhất thế gian anh từng nhìn thấy! Anh thật sự mong đám cưới đến sớm hơn!”

Ta ra vẻ nhõng nhẽo lườm hắn: “Làm gì có ai tự diễn tự khen như anh cơ chứ! Lễ phục còn chưa may xong mà đã khen thế rồi!”

Hình như vương tử rất hưởng thụ vẻ làm nũng này của ta. Có lẽ để chứng minh câu nịnh bợ của mình là rất đáng tin, hắn còn cố ý hỏi đám thị nữ, nữ quan và các phu nhân đang trù bị hôn lễ xung quanh xem hắn nói có đúng không. Mà những người được hắn hỏi này làm sao dám phản bác hắn trước mặt cả ta và hắn chứ?

Vì vậy, sau khi mọi người đều tỏ ra đồng ý vương tử liền nhìn ta kiêu ngạo như một em bé chờ đợi được người lớn khen ngợi, hay như đang mong chờ ta cho kẹo ăn vậy. Ta cười khẽ, dùng mu bàn tay che miệng, nói:

“Không, còn có người ngài chưa hỏi! Nếu ngay cả tước sĩ Meredith ít nói nhất cũng đồng ý với lời nói của ngài thì ta mới chấp nhận lời khen tặng này”.

Nghe thấy yêu cầu vô vị này của ta, Eric lập tức đẩy đám người ra, tìm thấy Meredith đứng khuất phía sau một đám người hầu, kéo hẳn đến trước mặt ta, tươi cười nói với hẳn: “Anh em của ta, bạn xem, cô dâu của ta có phải cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới không?”

Ta hơi nghiêng đầu, như cười như không nhìn Meredith.

Vẻ mặt hẳn rất khó hình dung, mắt tự nhiên như đã bị đông cứng, chỉ ngo ngác nhìn ta chằm chằm. Trong đôi mắt đen đó lại không thấy còn có ánh sáng lấp lánh như trước nữa. Hẳn chỉ yên lặng, không trả lời.

Thời gian yên tĩnh này quá dài, khung cảnh như mặt hồ đã bị đóng băng, lạnh lẽo và cứng nhắc. Ta hầu như có thể nhìn thấy những người xung quanh đều hóa thành tượng đá, bị đập vỡ từng mảnh rơi xuống.

Mà nụ cười vui vẻ trên mặt vương tử thì chuyển thành nghi hoặc.

Ta mở miệng đánh vỡ yên lặng, “Eric, anh xem, ta đã nói là anh sai mà. Ta hiển nhiên không phải cô dâu xinh đẹp nhất. Đối với Meredith thì cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới có lẽ phải là cô gái anh ấy sẽ cưới?”

Lúc này những người xung quanh mới như vừa sống lại, cười ha ha trêu ghẹo Meredith bằng những lời lẽ dí dỏm.

Có điều, lúc này lại có tiếng huyền não vang lên ngoài sảnh.

Tất cả mọi người đều nhìn ra cửa, chỉ thấy một bóng dáng mảnh mai xông vào phòng ta, phía sau là hai cô hầu gái lớn tiếng ồn ào, “Tiểu thư! Ngài vừa mới tỉnh lại, xin đừng chạy lung tung như vậy. Ngài cần tìm vương tử điện hạ thì chúng tôi sai người đi thông báo là được rồi mà”.

Ha ha, thì ra là con bé người cá. Cục diện đã định, cô ta còn muốn vùng vẫy như thế nào nữa?

Cô ta chạy vội tới trước mặt chúng ta, nhưng còn cách năm bước thì đã bị ngăn cản lại. Nhìn thấy chiếc váy trắng trên người ta, cô ta sững lại như không dám tin, sau đó nước mắt liền rơi xuống đất tí tách.

Không ai nói gì vì tất cả đều bị hình ảnh kì lạ này làm kinh sợ, có điều ta cho rằng nhất định trong lòng bọn họ đều đang hò hét điên cuồng. Một giây sau cảnh tượng này sẽ trở thành tin tức lá cải truyền khắp trong miệng tất cả các phu nhân quý tộc cũng như đám nô bộc. Tình cũ duyên mới quyết đấu, đúng là một chủ đề hấp dẫn.

Đương nhiên, cho dù là trong câu chuyện ngồi lê mách lẻo thì ta cũng phải là người chiến thắng!

Vì vậy, ta co người áp vào Eric, câu trả lời của hắn là đưa tay ôm eo ta, thể hiện lập trường rất rõ ràng.

Loreley nhìn Eric, trong mắt và trên mặt đều lộ vẻ tủi thân và đau đớn, còn có cả tình yêu có thể bất chấp tất cả nữa. Nhưng khi cô ta quay sang nhìn về phía ta thì lại chỉ còn sự căm hận sâu sắc và không cam lòng khi người mình yêu bị cướp mất.

Rốt cục chuyện này cũng đã đến rồi sao? Rốt cục người đã cảm nhận được loại dục vọng tà ác muốn cắn nát xé tan đối phương này rồi sao? Cô bé xinh đẹp và đơn thuần ả, ta cũng từng bị loại cảm giác này hành hạ! Ta thỏa mãn như đang thưởng thức kiệt tác do chính mình làm ra.

Con bé người cá lắc đầu, hai bàn tay nhanh chóng ra hiệu bằng thủ ngữ, cặp môi bình thường màu phấn hồng lúc này trắng xanh đến mức đáng sợ, há ra khép lại nhưng lại không phát ra âm thanh. Hành động của cô ta run rẩy lộn xộn nhưng cực kì nhanh chóng, có thể thấy sự hỗn loạn trong suy nghĩ và sự vội vàng trong nội tâm.

Eric đọc thủ ngữ của cô ta, trong số những người ở đây chỉ có hắn từng học thứ này: “Cái gì? Em nói, Monica không phải người cứu anh? Em bảo anh không được nhận nhầm?”

Vương tử rõ ràng hàm ý cô ta cần biểu đạt, nhưng bất ngờ lại bật cười nhẹ nhàng.

“Cô bé ngốc nghếch, cho dù Monica không phải người đã cứu anh thì có thể anh sẽ không lập tức xúc động đến mức câu hôn tại chỗ như vậy, nhưng sau vài ngày anh cũng sẽ đưa ra quyết định này. Điều này là hoàn toàn chính xác, cô ấy chính là người bạn đời anh vẫn tìm kiếm, anh và cô ấy sẽ là một đôi hạnh phúc nhất. Em sẽ chúc phúc cho bọn anh chứ? Anh luôn coi em như em gái. Có lẽ thái độ của anh trước đây đã làm cho em hiểu lầm, bây giờ anh chân thành xin lỗi và mong em tha thứ. Nếu như em gặp được người em thật sự yêu thì em sẽ hiểu được sự khác biệt này, giống như khi anh gặp được Monica”.

Những lời nói này của Eric đã đập tan chút hi vọng còn sót lại của Loreley. Cô ta lại làm vài kí hiệu, có điều tư thế đó giống như một cánh bướm xinh đẹp đang vùng vẫy hấp hối.

“Âm thanh... của... Monica không... phải...” Vương tử cau mày đọc theo, vẻ mặt khó hiểu. Hắn tỏ ra thông cảm, “Có phải em bị ốm rồi không? Đã bảo hầu gái gọi thầy thuốc chưa?”

Ta lại hiểu ý con bé người cá, chắc là tối qua cô ta nghe thấy ta hát, nhận ra đó là âm thanh của cô ta trước kia. Chuyện cười! Người có thể không chế

được âm thanh của tự nhiên thuộc về con gái của biển sao? Đồ vật cướp đoạt được bị chủ nhân cũ thu hồi mà còn khóc lóc kể lể như người bị hại? Người cứ khóc đi, không có ai hiểu ý người đâu, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy con bé câm nhà người đang điên khùng, ngay cả Eric người yêu cũng sẽ không hiểu.

Con bé người cá vốn đang nhìn Eric với vẻ chờ đợi yếu ớt, sau khi nghe thấy câu hỏi lo lắng của vương tử liền như đột nhiên mất động lực. Tất cả mọi ánh sáng trong mắt nó đều chợt tắt, kể cả là tủ thân, đau đớn, yêu thương hay thậm chí là căm hận hay không cam lòng cũng đều không còn nữa. Đôi mắt màu xám lập tức trống rỗng, đờ đẫn đến mức đáng sợ.

Cô ta nhìn Eric, nhìn ta, toàn thân toát ra một vẻ tiêu điều xơ xác như sắp chết. Sau đó cô ta bị mấy nữ phục vụ vội vàng chạy tới nửa nâng nửa kéo ra ngoài.

Nhìn bóng lưng yếu ớt bệnh trạng của Loreley, Eric thở dài, ôm ta một chút đồng thời biểu thị xin lỗi.

Tiếng thở dài cuối cùng Loreley phát ra như làm ta bị mê hoặc, làm cho ta không tập trung được. Ta nhìn cô ta hầu như bị che khuất phía trước mấy nữ phục vụ, trước ngực chợt cảm thấy dồn nén, gần như không thở nổi. Đáng chết! Nhất định là tại cái yếm thắt chặt quá...

Quay đầu nhìn về phía Meredith phía sau đám người, nhìn thẳng vào mắt hấn, phát hiện tâm tình ẩn chứa trong đó - gọi là tuyệt vọng - dù không dễ đọc hiểu như trong mắt con bé người cá nhưng cũng không khác nhau là mấy, ít nhất cũng làm cho ta phải nguyên rửa cái yếm bị bó quá chặt.

Ta quay đầu, nhắm mắt lại.

Cục diện đã định, không thể sửa đổi.

Thời gian cách hôn lễ ngày càng gần, càng nhiều chuyện rườm rà quần lầy ta, ta thấy phiền phức đến mức từng nghĩ đến bỏ trốn.

Mà trong mấy ngày nay con bé người cá không còn xuất hiện lần nào trước mặt ta nữa, ta chỉ thấy nó một lần ở vườn hoa xa xa. Nhưng Chỉ thoáng qua vậy là đủ rồi, cô ta gây đến mức đường chu chỉ cần một cơn gió thổi qua là có thể bay mất. Hình như là ốm rồi, ngay cả mái tóc vàng vốn óng mượt giờ cũng xơ xác thành màu cỏ khô.

Nghe nói bên người cô ta giờ có thêm ba nữ quan và một vị thầy thuốc riêng, đây là dặn dò của chính vương tử. Có điều trong miệng mọi người thì hành động tựa như quan tâm đó kì thực còn mang ý giám thị và khống chế để đề phòng cô ta lại xông đến trước mặt ta như ngày đó.

Nghe thấy suy đoán như vậy ta chỉ cười nhạo một tiếng. Đàn ông, tất cả đều như vậy, một khi thay lòng cũng sẽ lập tức trở mặt vô tình. Kỳ thực, bất kể chăm sóc hay khống chế đối với Loreley hiện nay cũng đều không còn quan trọng. Cô ta không thể còn có loại động lực nóng cháy và điên cuồng đó để chạy tới trước mặt ta tranh luận, bởi vì cô ta đã thua triệt để từ lâu rồi. Mũi dao cắm ở trong lòng cô ta đó là do Eric, người cô ta yêu tự tay đâm vào.

Điều này đau đớn hơn bất cứ chuyện gì khác, đau đến mức tất cả phản kháng gì đó đều đã biến mất, chỉ muốn chết đi để không cần phải chịu đựng sự hành hạ đó nữa.

Ta cũng hiểu, bởi vì những gì cô ta đang trải qua chính là những gì ta phải chịu đựng mấy trăm năm trước. Nhưng ta đã gắng gượng được, cắn răng rút mũi dao đó ra và dùng nó để đâm vào ngực con gái kẻ thù.

Cô bé ngoan ngoãn đơn thuần kia từ nhỏ đã được bảo vệ quá tốt, độ ngang ngược kiêu ngạo càng kém xa ta, vì vậy cô ta không hề có sức chống đỡ trước sự tấn công như vậy, chỉ còn cách tan thành tro bụi.

Con bé gốc nghêch, giờ đây có phải người đang hối hận?

Nhớ tới khế ước phép thuật vẫn đang để ở rãnh biển tuyệt cảnh, ta dự định về một chuyến để cầm nó theo người. Mặc dù khế ước phép thuật không thể bị phá hủy được, ngay cả thần tộc cũng không thể xem nhẹ hiệu quả của nó, nhưng chuyện này vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng, huống hồ nó còn quan trọng với ta như thế.

Ta gọi Bảo Bảo và Bối Bối dậy, trong những lúc chỉ có ta và chúng nó, Bảo Bảo đã không chỉ một lần chơi xấu lẫn lộn trên mặt đất và kêu ca ở trên này khô quá, thật là muốn về dưới biển.

Vì vậy ta mang hai tên này trở lại biển cả xa cách đã lâu, bỏ lại một đám đông nô bộc và hầu gái tất bật chuẩn bị hôn lễ.

Giống như vòng tay của mẹ, nước biển vẫn dịu dàng mà tràn ngập sinh cơ, ta cảm thấy sức mạnh hao tổn sau khi lên bờ bây giờ lại trở về lần nữa, dòng nước lướt qua thân thể khiến ta cảm thấy thoải mái đến từng lỗ chân lông.

Bảo Bảo và Bồi Bồi biến trở về bản thể cá chình, vui sướng bơi vòng quanh vui đùa âm ỉ.

Sau khi bị lưu đày mấy trăm năm ở đây, rãnh biển tuyệt cảnh tối tăm sâu thẳm giờ đây lại cũng làm người ta sinh ra cảm giác quen thuộc và an tâm? Chẳng lẽ ta đã coi nơi này là nhà của mình?

Đúng là buồn cười, ta lắc đầu, trong lòng lại một lần nữa nguyên rửa thẳng khốn vô sỉ đã cướp mất cung điện thần biển đó. Sau đó ta dọn dẹp, lựa chọn vài loại dược liệu phép thuật có lẽ cần dùng đến, dự định khi lên bờ sẽ mang đi theo.

Đột nhiên, pháp trận ta tiện tay bày ra trước khi vào đây cảm ứng được có người từ ngoài đến. Bảo Bảo và Bồi Bồi cũng chấm dứt hành động, chuyển sang tư thế đề phòng.

Là ai vậy nhỉ?

Mở gương ra quan sát, mấy bóng dáng người cá lơ mờ xuất hiện.

“Chúng tôi mang thiện ý tới thỉnh cầu phù thủy biển cả Ursula trợ giúp!” Một giọng nói của phụ nữ vang lên.

Ta nheo mắt suy nghĩ trong chốc lát, đưa tay thu pháp trận lại cho phép người đến vào cửa.

Là một đám người cá.

“Xin hỏi ngài có phải là phù thủy biển cả Ursula?” Con bé người cá dẫn đầu lễ phép hỏi thăm. Thoạt nhìn nó có vẻ nhiều tuổi nhất, khuôn mặt có vài phân tương tự Loreley, cũng có một mái tóc vàng.

“Chị cả, khách khí với như vậy con mụ xấu xa này làm gì? Mụ ta sắp hại chết em út rồi!” Một con người cá có mái tóc màu xám bạc chạy lên, ngón tay chỉ vào ta không hề khách khí.

“Dolly, không được vô lễ!”

“Em có nói sai đâu! Chị đến cầu xin con ma bạch tuộc này không bằng tới nói thẳng với phụ vương để phụ vương giết chết con mụ đề tiện này đi...”

Lời còn chưa nói xong, ta đã hất tay bắn ra một tia sét đánh văng nó vào vách tường, sau đó nằm bẹp dưới đất.

Đám người cá còn lại hoang mang bơi tới vây quanh nó, tíu tít thăm hỏi chăm sóc.

Con người cá dẫn đầu đó tỏ vẻ rất lo lắng, nhưng vẫn không thể không tới

xin lỗi ta.

Ta ngồi trên chiếc ghế băng vỏ trai của mình ngẩng mặt xem trò khôi hài này. Ta phát hiện con bé nói năng lỗ mãng đó hình như vẫn chưa được giáo huấn, cho dù máu tươi chảy ra khước miệng nhưng nó vẫn giận dữ trợn mắt nhìn ta.

Ta mỉm cười nhắc tay ngăn lại con bé dẫn đầu đang xin lỗi rồi thay đổi thủ thế vẫy vẫy tay, con bé người cá tóc màu xám bạc như bị ngoại lực mạnh mẽ lôi kéo, từ góc tường nhanh chóng bay về phía ta.

“A...”

“Dolly!”

“Chị hai!”

Đám người cá còn lại kêu lên sợ hãi định tới cứu nó, nhưng ta vẫy tay làm phép khiến tất cả chúng đứng im tại chỗ, chỉ có thể nhìn ta với vẻ hoảng sợ.

Ta đưa tay tóm lấy mái tóc màu xám bạc của Dolly, hung ác kéo nó tới trước mặt mình. Nó kêu lên đau đớn nhưng ánh mắt vẫn nhìn ta căm thù không hề sợ hãi.

“Trước khi biết rõ thân phận đối tượng nói chuyện với người, ta đề nghị người tốt nhất vẫn cần phải lễ phép”. Ta nói với nó bằng ngữ khí gần như dịu dàng.

Mặt Dolly đã đỏ bừng, liều mạng vùng vẫy, “Người chính là mục phù thủy tám chân tà ác...”

“Chị hai, đừng nói nữa, chị sẽ bị bà ta giết mất!”

“Dolly, mau xin lỗi đi. Tiểu thư Ursula, xin ngài nhẹ tay, không phải nó có ý...”

Ta coi thường lời nói của chúng, chỉ hơi nhếch môi, “Vậy thì người hãy nhìn cho rõ”. Nói xong, ta biến từ hình tượng bạch tuộc tám chân về hình dáng vốn dĩ của mình - sau khi lấy lại được vương miện sức mạnh của ta đã khôi phục như cũ.

Đám người cá kia đều sững sờ, trên mặt toàn là vẻ nghi hoặc, như thể chúng không thể hiểu được con quái vật nửa người nửa bạch tuộc này làm sao có thể hoàn toàn biến thành hình người được. Ta mỉm cười thu lại phép định thân nhưng tất cả bọn chúng vẫn không hề nhúc nhích.

“Đây mới là hình dạng chân thực của thần tộc. Đám người cá các người mới là loại nửa người nửa thú thấp hèn, vậy mà còn dám tự nhận là người thống lĩnh hải dương, đúng là buồn cười đến cực điểm”.

“Người nói vậy! Phụ vương ta rõ ràng chính là...”

Bốp!

Nó còn chưa nói xong đã bị ta ngắt lời bằng một cái tát.

“Đừng nhắc tới cha các người trước mặt ta”, ta ngừng lại một chút, nhìn con bé giương nanh múa vuốt trên tay mình, “Tốt nhất người nên thu lại ánh mắt kiêu này”. Có điều nó vẫn chỉ hừ một tiếng, như hận không thể ăn tươi nuốt sống được ta.

“Ôi, đúng là một con bé không nghe lời”.

“A!” Cuối cùng nó cũng sợ hãi nhắm mắt lại khuất phục, bọn người cá còn lại cũng kêu lên sợ hãi. Bởi vì mấy cái móng tay dài đỏ tươi của ta đã đưa tới sát mắt nó, dường như có thể móc mắt nó ra bất cứ lúc nào.

“Nếu không, ta cũng không ngại móc nó ra!” Đe dọa xong, ta buông mái tóc nó ra, đẩy nó về phía mấy chị em nó, bọn chúng vội vàng đỡ lấy.

“Còn cha các người đã làm chuyện hèn hạ gì ta cũng không muốn nhắc đến nữa. Các người chỉ cần biết rằng hắn là một tên trộm cắp vô sỉ là đủ rồi”.

“Nếu như các người đến nơi này của ta chỉ để chộc giận ta thì các người đã thành công rồi. Ta sẽ rất sẵn lòng giết chết tất cả các người, ý các người thế nào?”

Có lẽ sợ hãi vì lời nói và biểu hiện tàn bạo của ta, bọn chúng cúi đầu không dám nói gì nữa. Cuối cùng vẫn là con bé dẫn đầu xin lỗi ta và nói rõ mục đích đến đây bằng giọng nói run rẩy.

“Chúng tôi muốn xin ngài hãy giơ cao đánh khẽ, đừng thật sự bắt em út Loreley của chúng tôi biến thành bong bóng”.

“Khế ước là nó tự nguyện ký vào, không thể nuốt lời huỷ bỏ. Ta cũng lực bất tòng tâm”.

“Không, xin đừng nói như vậy, ngài nhất định có biện pháp...” Viên mắt con bé tóc vàng đã hơi rơm rớm.

“Dựa vào cái gì mà tới xin ta? Lời nói suông thì ai chả nói được!”

Thấy ta làm khó dễ như vậy, nó như chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng quay đầu gọi mấy đứa em cầm một cái hộp đến. Ta chỉ thấy cái hộp đó tinh xảo vô cùng, có điều trên đó có một cái khóa lớn nặng nề.

Con bé tóc vàng nhìn ta cầu xin, “Trong này là bảo vật cha tôi coi trọng nhất, bình thường ông ấy vẫn cất dưới gối, ai cũng không được phép động đến. Chúng tôi không ai biết nó là cái gì, chỉ biết cứ cách một thời gian ông ấy lại đuổi hết mọi người đi để một mình mở ra xem. Cho nên chúng tôi đã lấy trộm nó để mang tới đây đổi lấy khế ước của em út”.

Ta nhún vai từ chối cho ý kiến, làm phép mở khóa. Cái khóa nặng nề đó phải mất một hồi mới mở ra được. Quả nhiên là được bảo vệ chắc chắn, không biết trong đó là cái gì?

Khi cái hộp mở ra, ta và con bé người cá tóc vàng đều thấy rõ thứ đựng trong đó, nó kêu lên sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Ta nhẹ nhàng cầm thứ đặt trên lớp lót bằng vải nhung kia lên, nói với nó bằng giọng châm chọc: “Đây chính là bảo vật mà ngươi nói?”

Nó vội vàng cúi đầu, “Tôi thật sự không lừa ngài, tôi cũng không biết tại sao lại là...” Âm thanh của nó thấp dần, tràn ngập nghi hoặc và ảo não.

Nhất định trong đầu đó đang tràn ngập nghi vấn. Vì sao cha nó lại cất kỹ thứ rác rưởi này làm gì? Tại sao chỉ là một cảnh san hô đã chết?

Nhưng ta biết thứ này đến từ đâu.

Ngày đó, ta vẫn ca hát dưới biển như thường ngày. Ta nhìn đám hải tặc như mê như say xung quanh, hơi nhếch miệng cười. Thân là con gái của biển cả cao ngạo, ta cảm thấy nhàm chán với cuộc sống không có gì thay đổi mỗi ngày này.

Cùng với một đoạn cao âm, tiếng hát của ta như đã biến ảo thành một con cá màu sáng từ chỗ sâu nhất dưới đáy biển lao lên trên mặt biển, chờ mong đến giây phút phá nước bay lên. Nhưng trên đường lại có một đồng đội gia nhập, ngăn cản tốc độ của ta. Nó múa lượn xung quanh tiếng hát của ta, phối hợp với nhau hoàn toàn kín kẽ. Hầu như ta có thể nhìn thấy hai con cá do tiếng hát biến thành đang vui đùa âm ỉ bơi lên mặt biển đang lấp lánh ánh mặt trời.

Đến thang âm cao nhất, ta dường như nhìn thấy hai bóng dáng quấn lấy nhau phá nước bay lên.

Ta đột nhiên ngừng lại, chờ đợi chủ nhân của tiếng hát này hiện thân, trong đầu chỉ nghe thấy tiếng tim mình đang đập rất mạnh. Bóng người kia chậm rãi bơi ra từ sau một tảng đá ngầm, ánh nắng xuyên qua mặt nước chiết xạ lên mái tóc màu xám bạc của hắn, lấp lánh, lung linh.

Một vầng sáng rực rỡ xuất hiện quanh đầu hắn, còn mê người hơn cả vòng nguyệt quế trên đầu Apollo.

Đôi mắt màu xám nhạt của hắn nhìn ta chằm chằm. Ta cười.

Tiện tay bề một cảnh san hô đỏ tươi bên cạnh, ta đưa tới trước mặt hắn, “Vì lần đầu tiên gặp một giọng hát có thể hợp âm với ta”.

Hắn đưa tay nhận lấy. Ta đột nhiên cảm thấy cảnh san hô tầm thường trên những ngón tay thon dài của hắn lại trở nên quý hiếm như châu báu. Hắn không nói gì, khẽ đưa tay chỉ lên mái tóc ta, dường như nhắc nhở trên đầu ta có thứ gì đó. Ta nghi hoặc cúi đầu đưa tay lên kiểm tra, phát hiện đó là một bông hoa hồng màu trắng đang nở rực rỡ.

Ta hơi kinh ngạc nhìn hắn - ta không hề phát hiện bông hoa đó được cài

lên tóc mình lúc nào - hấn lại chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, “Quà đáp lễ của ta!”

Có lẽ khi đó trái tim ta đã rơi vào cái lưới hấn đã dệt sẵn.

Khi đó ta không suy nghĩ xem mình vốn là người làm việc tùy hứng, thời gian địa điểm xuất hiện đều không hề có quy luật, vậy mà tại sao khi nổi hứng cất giọng hát lại trùng hợp gặp ngay một giọng hát có thể hợp ca với mình giữa biển cả mênh mông này? Hơn nữa đóa hoa đó vẫn tươi nguyên, rõ ràng là đã được chuẩn bị từ trước.

Mà sau những tính toán và phản bội đó tại sao hấn vẫn còn coi nhánh san hô này như báu vật? Hấn muốn tưởng nhớ cái gì? Thông cảm cho sự ngu xuẩn của ta hay là tự hào về khả năng lừa gạt của mình? Có lẽ còn cả sự thương xót đối trá kiểu “Ai da, chung quy cô ta thương tổn cũng là do mình”...

Đúng là làm ta cảm thấy buồn nôn.

Ta bóp mạnh, nhánh san hô đã chết chỉ còn xương trắng đó lập tức biến thành bột mịn tan ra trong nước biển không còn lại chút gì.

Người cá tóc vàng sợ đến mức không dám cử động, chỉ cúi đầu khấn cầu ta cứu em út nó.

Nhìn bộ dáng đó ta nhớ tới con bé người cá với khuôn mặt không khác nó là mấy, từ vẻ cuồng nhiệt lúc tới xin thuốc tới sự đau đớn tuyệt vọng cuối cùng lần lượt hiện lên trong đầu ta.

Giống, giống thật! Con bé kia đã lặp lại tất cả những gì ta từng trải qua.

Cái gọi là bảo vật được đám người cá cầm đến đã gợi lại kỉ niệm sâu sắc nhất của ta, còn những gì em gái chúng phải trải qua lại gợi nhớ đến sự phản bội trước đây. Ta đột nhiên cảm thấy trò chơi chấm dứt như vậy hình như vẫn là quá mức dễ dàng cho nó. Ta rất muốn nhìn nó tiếp tục vùng vẫy trong đau khổ, và cả sự giả nhân giả nghĩa được di truyền từ cha nó nữa. Có phải sau khi thương tổn người khác nó cũng sẽ thể hiện vẻ bất đắc dĩ buồn nôn như cha nó? Nếu như ta cho nó cơ hội được đổi ý thì nó sẽ lựa chọn thế nào?

Thật muốn xem xem thế nào.

Vì vậy, ta mở miệng: “Có thể, nhưng phải đổi bằng tóc của các người. Hiệu lực của khế ước cũng không thể hoàn toàn biến mất, ta cùng lắm cũng chỉ có thể thay đổi đối tượng chịu trả giá”.

Yêu cầu của ta là hết sức ngặt nghèo. Mái tóc dài phiêu dạt của người cá chính là bản nguyên linh lực của chúng, mà bản nguyên linh lực thì là thứ quyết định tuổi thọ cao hơn nhân loại bình thường và tư cách tiếp xúc với thần linh của tộc người cá - nhưng điều này vẫn không dọa được bọn chúng.

Con bé tên gọi Dolly đó nghe xong lời ta nói lập tức rút một cái vảy trên

đuôi ra, không để ý tới máu tươi đang chảy ròng. Tay trái nó giữ mái tóc màu xám bạc, tay phải cầm cái vẩy sắc bén, xoẹt một cái, mái tóc dài đã bị cắt xuống. Nó mím chặt môi, nâng mái tóc dài của chính mình đưa cho ta. Mấy con người cá khác cũng tới tập làm theo, từng bó tóc dài đẹp để được chất đồng trước mặt ta.

Ta nhận lấy, gom chúng vào một chỗ rồi ném vào lò lửa vẫn dùng để đun nấu thuốc phép, lại rỏ mấy giọt máu của chính mình lên tờ khế ước rồi cũng ném khế ước vào bếp lửa.

Ngọn lửa lập tức biến thành màu xanh lục sáng chói. Một lát sau, một tờ khế ước mới được sửa đổi nội dung nhờ đã hiến tế rất nhiều bản nguyên linh lực của người cá từ trong lò lửa bay ra, cùng với nó là một con dao găm lấp lánh ánh sáng báo hiệu sự chẳng lành.

Ta đưa tay bắt được hai thứ này, đưa con dao găm cho con bé người cá tóc vàng, “Nói với em gái các ngươi, trong đêm tân hôn của người yêu cô ta, hãy dùng con dao này đâm vào trái tim hấn, dùng máu chảy ra từ trái tim hấn rỏ lên hai chân thì sẽ có thể biến lại thành đuôi cá. Nhớ kỹ, nhất định phải thực hiện trước lúc mặt trời mọc, bởi vì đó là thời hạn khế ước được thực hiện. Nếu không, cô ta vẫn sẽ biến thành bọt biển như cũ”.

Năng lực lớn nhất của ta chỉ là chuyển cái giá phải trả trong khế ước sang một đối tượng khác. Eric là người tốt, nhưng rất xin lỗi hấn vì hấn là đối tượng duy nhất có thể gánh vác cái giá đó, bởi vì khế ước chỉ liên quan đến ta, Loreley và Eric, ta tự nhiên không thể trở thành người hy sinh, nên muốn cứu con bé người cá thì chỉ có thể buộc hấn phải trả giá. Đã phải trả giá thì tốt nhất vẫn để kẻ thay lòng đổi dạ trả giá là ổn nhất.

Sau khi cảm ơn, đám người cá đó vội vàng ra về, ta ngã người ngồi xuống chiếc ghế bằng vỏ trai của mình.

“Ta không thể khoan dung đến mức dừng hôn lễ lại. Mức độ lớn nhất ta có thể khoan dung đó là cho cô ta một lựa chọn. Các ngươi nói xem cô ta sẽ lựa chọn như thế nào? Nhất định sẽ cắm mũi dao vào trái tim vương tử chứ? Mặc dù đau khổ nhưng nhất định cô ta sẽ làm như vậy, sau đó cô ta cũng sẽ dùng điệu bộ bất đắc dĩ đó để thể hiện sự thương tiếc Eric đúng không? Cũng như cách cha cô ta giữ lại cảnh san hô đó. Kỳ thực nếu như lúc đầu có người cho ta cơ hội như vậy ta cũng nhất định sẽ giết chết Ceto. Cho nên, làm như thế này quả thực là đã cho cô ta một con đường sống. Ta vẫn rất nhân từ mà...” Ta than thở với Bảo Bảo và Bối Bối như vậy, nhưng ngay cả chính ta cũng không biết đến cùng trong lòng ta đang suy nghĩ thế nào.

Một mặt, ta hi vọng cô ta tiếp tục u mê không tỉnh, như vậy Ceto sẽ đau

đón vì mất đứa con gái hấn sùng ái nhất, cũng theo đúng kế hoạch báo thù của ta ban đầu; Nhưng mặt khác, ta lại hơi hơi hi vọng khi đối mặt với phản bội con bé kia sẽ làm cho kẻ phụ lòng phải trả giá - hai loại ý nghĩ trái ngược nhau không ngừng dây dưa trong đầu ta.

Thôi! Ta lắc đầu. Bây giờ cơ hội lựa chọn đã không còn trong tay ta, suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Đứng dậy, ta gọi hai con cá chình lên, đã đến lúc trở lại với trò khôi hài trên bờ đó rồi.

Từ dưới biển lên bờ, ta một lần nữa hóa thành hình dáng công chúa Monica, có điều Bảo Bảo lại chơi xấu, không chịu ngoan ngoãn để ta biến nó thành người.

“Ngươi!” Ta tức giận hết cỡ nhưng lại không làm gì được nó. Nó trơn trượt đến mức ta cũng khó mà bắt được.

Bảo Bảo lưu luyến bơi lội quanh chỗ nước cạn, liên tục tránh thoát được bốn tay của ta và Bối Bối (nó đã ngoan ngoãn để ta biến thành hầu gái). Cuối cùng ta đành phải bất chấp tất cả lao tới, nước biển làm ướt váy, toàn thân dính đầy cát, mới tóm được con súc sinh đáng chết này.

Kéo nó lên khỏi nước biển, ta nổi giận đùng đùng gầm lên: “Bắt được mày rồi!”

Câu trả lời của nó là giả chết.

Không để ý tới sự phản kháng này của nó, ta lại biến nó thành tên hầu đồng như trước. Nếu có người nhìn thấy cảnh này thì nhất định sẽ sợ đến cứng họng - dù sao nhìn thấy cảnh một con cá chình bị bọc trong quần áo sáng, lơ lửng trên không trung rồi chậm rãi biến thành hình người, cũng không phải một điều tốt đẹp gì.

Biến thành hình người, Bảo Bảo vẫn lưu luyến không rời chạy từ bờ cát xuống biển, cúi đầu xuống nước đùa nghịch.

Ta không để ý đến nó, tập trung làm phép chỉnh trang lại ngoại hình sau pha vật lộn vừa rồi.

Nhưng Bảo Bảo đang lưu luyến vùng vẫy trong nước biển đột nhiên phát ra tiếng kêu cảnh báo the thé.

Ta và Bối Bối nhìn lại theo phương hướng ngón tay nó chỉ - phía sau tảng đá lớn bên kia có người? Đúng là ta đã quá sợ rồi!

“Đi ra! Ta biết ngươi ở đó!” Ta cau mày, nhìn về phía tảng đá và quát lên, đồng thời giơ tay lên đề phòng, chuẩn bị xóa bỏ trí nhớ hoặc giết chết luôn cho xong chuyện.

Bóng người kia từ bóng tối đằng sau tảng đá đi lại gần, ta có thể nhận ra bóng dáng trầm lặng đó.

Meredith, lại là hấn!

Hấn đi tới trước mặt ta, hoàn toàn không có biểu hiện sợ hãi nào, thậm chí còn không quên hành lễ với ta, nhưng lại có vẻ rất châm chọc.

Ta cảm thấy mình gần như sắp bật cười vì giận dữ, không lẽ người này vĩnh viễn sẽ luôn bình tĩnh như vậy? Mặc dù nhìn thấy ta không phải nhân loại, hai đứa bé theo hầu bên người thậm chí là cdo cá chình biến thành, nhưng đôi mắt màu đen của hấn vẫn hoàn toàn bình thản.

Nếu hấn hoảng sợ, thậm chí hèn nhát chạy trốn như một người bình thường thì ta sẽ cảm thấy tương đối dễ chịu chứ không phải như bây giờ, ta rất khó quyết định nên đối mặt với hấn bằng thái độ như thế nào.

“Vì sao người không sợ? Người đã nhìn thấy, chắc cũng biết ta không phải nhân loại”.

“Không có gì phải sợ”.

“Người không sợ ta là yêu quái, là phù thủy, ta sẽ làm hại loài người?”

“Chức trách của tôi là bảo vệ ngài!”

“Người người cần bảo vệ là công chúa Monica. Đó chỉ là nguy trang của ta”.

Hấn cúi đầu, “Nhưng, ngài sẽ trở thành vương tử phi, bất kể thân phận chân thực của ngài là gì”.

“Ha ha, người đúng là trung thành với Eric”. Bởi vì ta là vị hôn thê của vương tử cho nên cũng nhận được sự thần phục của hấn như vậy sao? Nhưng ta không cần. “Có điều, ta không thể để người giữ lại đoạn trí nhớ này, rất xin lỗi!” Nói rồi, ta giơ tay lên chuẩn bị thi triển phép thuật đối với hấn.

Hấn đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt lại xuất hiện một thoáng bối rối ngoài dự kiến, “Điện hạ, tôi, tôi sẽ không nói ra, kỳ thực từ lâu tôi đã...”

Ta dừng tay lại, nhìn hấn với vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ. Từ lâu đã làm sao? Chẳng lẽ nguy trang của ta có sơ suất gì?

Meredith nhìn ta, cặp mắt màu đen sáng đến mức đáng sợ, “Từ lâu tôi đã phát hiện cô không phải nhân loại bình thường”. Lần đầu tiên hấn không dùng các xưng hô tôn kính với ta nữa.

“Lần nọ người hầu của ngài ăn vụng cá, tôi mang nó đến gõ cửa phòng cô. Trong phòng không có thị nữ khác, nhưng cánh cửa gỗ nặng nề đó lại được mở ra, mà người duy nhất trong phòng khi đó, cũng chính là cô, thì đang ngồi trên ghế cách xa cửa. Nếu là cô mở cửa thì sẽ không thể nhanh chóng về đến vị trí đó như vậy”.

Hấn ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói, “Còn nữa, lúc đi săn mặc dù cô đã cố ý tụt lại phía sau nhưng tôi vẫn phát hiện bóng dáng cô đột nhiên

biến mất, giống như là đã... tàng hình”.

“Cho nên người phát hiện ta là người có dị năng? Người biết rõ mà không báo, chẳng lẽ không sợ ta rắp tâm hại người?”

“Không, cô sẽ không làm vậy, cô chỉ...”

Hắn chưa nói xong ta đã nhấc tay, một tia sáng hiện lên, bắn vào giữa trán hắn.

Không thể để hắn nói tiếp được. Dù sao ta cũng sẽ trở thành vương tử phi.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, ánh mắt Meredith lại khôi phục vẻ sâu thẳm bình tĩnh như lúc thường.

Hắn nhìn thẳng vào mắt ta, thần sắc như thể cuối cùng cũng tìm thấy mục tiêu cần tìm. Hắn cúi chào thi lễ, một đồng tiền vàng được đục thủng và đeo trên sợi dây như một lá bùa bình an từ cổ áo hắn buông xuống.

Hắn nói, “Điện hạ, rốt cục cũng tìm được ngài. Việc ngài biến mất đã khiến cả vương cung rối loạn”.

“Ồ, ra bãi biển giải sầu, giờ đã về rồi. Đi thôi!”

Tất cả những gì ta có chỉ là một cái tên: Meredith. À, còn cả một đồng tiền vàng đeo trên cổ từ nhỏ, trên đồng tiền có một cái lỗ, bình thường ta vẫn luôn đeo nó trước ngực như một tấm bùa hộ thân.

Cho dù có đói đến mấy ta cũng chưa từng nghĩ đến chuyện dùng đồng tiền này để đổi bánh mì ăn, ta luôn cảm thấy đó có lẽ là ai đó đã đeo vào cho ta, mặc dù ta không biết là ai, có thể là người thân của mình.

Từ khi ta bắt đầu nhớ được thì ta đã sống cuộc đời phiêu bạt, đã làm mọi việc vì sinh tồn.

Ngày đó, ở bến tàu, ta đã sắp ngất xỉu vì nhịn đói ba ngày liền. Vì cái dạ dày quặn thắt vì đói, ta đã nhắm đến một người có tiền - bên người hẳn không có đám đông hộ vệ, lại còn nghênh ngang đeo ví tiền bên hông, hẳn nhìn đông nhìn tây như chưa bao giờ tới bến tàu này.

Nếu như thành công thì ta nhất định phải đi mua một đồng bánh mì ăn cho sượng miệng. Mang ý nghĩ như vậy, ta chạy qua, va phải con dê béo đó, đắc thủ.

Đáng tiếc là còn chưa kịp mua đồ ăn ta đã bị chặn lại. Một đồng hộ vệ của người đó ngụy trang thành người bình thường chạy ra chặn đường ta lại, ta bị bọn họ kéo vào ngõ tối, đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng.

Máu tươi che kín hai mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, ta chỉ thấy toàn thân đau đớn, có lẽ cách cái chết không còn xa. Có điều khi một bàn tay đầy lông đưa đến cổ ta định giật đồng tiền vàng trên cổ ta xuống thì ta lập tức bảo vệ nó theo trực giác, sau đó há mồm cắn tới. Ta nghe thấy một tiếng kêu thảm, mùi máu tươi tràn ngập miệng mũi. Thật sự là quá đói nên ta liền nuốt dòng chất lỏng mằn mặn và nóng bỏng đó xuống.

Lại mấy cú đá liên tiếp vào người, nhưng khớp hàm ta vẫn không buông lỏng.

Trong lúc ồn ào đó, ta nghe thấy một âm thanh tôn quý: “Mang thằng nhóc này về. Một thằng dã man, huấn luyện được thì sẽ thành một thanh kiếm tốt”.

Sau đó ta ngất xỉu, lúc tỉnh lại thì đang ở trong vương cung.

Thì ra người có tiền mà ta chọn làm mục tiêu hôm đó lại là thái tử cải trang vi hành. Ông ấy đã cho ta một cuộc đời mới.

Ngày qua ngày, cùng với những bài học và chương trình huấn luyện, từ một thằng nhóc hoang dại đầu đường ta đã trở thành thị vệ và thư đồng đạt tiêu chuẩn của vương tử điện hạ. Đương nhiên trong quá trình này ta đã phải đối mặt với không ít khinh bỉ và gây khó dễ, nhưng ít nhất ở trong vương cung ta cũng được ăn no, thậm chí sau khi có công bảo vệ vương tử điện hạ

trong lần ám sát nọ ta còn được thụ phong tước vị.

Đối với kẻ có thân phận thấp hèn như ta thì đây thật sự là điều khó mà tưởng tượng được.

Đương nhiên ta cũng biết những người khác thảo luận thế nào. Ở trong vương cung mặc dù mọi người không tranh đoạt đồ ăn như đám lang thang ngoài đường nhưng họ lại tranh giành thứ khác.

Cho nên, khi nhìn thấy cô bé không biết nói kia ta hầu như có thể đoán được kết cục của cô ấy.

Quá mức xinh đẹp, nhưng lại yếu đuối, khó mà sinh tồn. Mềm mại như nước, nhất định phải có thùng chứa, một khi thùng vỡ thì lập tức sẽ tung tóe tàn nát khắp nơi.

Nhưng có vẻ điện hạ đã yêu hóa hoa mảnh mai đó. Thậm chí anh ấy còn âm thầm lập kế hoạch dùng những hứa hẹn ưu đãi thuế phú để đổi lấy sự ủng hộ của các đại quý tộc có thể lực đối với hôn sự. Ta không đồng ý, nhưng ta vẫn bôn ba để thực hiện mệnh lệnh của anh ta.

Đến tận lúc vị công chúa đó xuất hiện.

Loại hình hoàn toàn không giống nhau, có học thức, có giáo dục hoàn mỹ, diễm lệ vô song, như một ngọn lửa thiêu rụi tất cả, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Ta biết vương tử điện hạ đã bị mê hoặc. Ngay cả ta cũng bất giác chú ý đến cô ấy.

Bởi vì lần đầu nhìn thấy cô ấy, cặp mắt màu lam lộ ra sau chiếc quạt gấp đã khiến ta chú ý, ta cảm thấy ngạc nhiên vì lần đầu tiên có một người phụ nữ không cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của ta.

Cho nên, ta không hề cảm thấy khí chịu khi phải đảm nhiệm chức trách bảo vệ cô ấy.

Nhưng ta dần phát hiện cô ấy còn có một mặt khác.

Trước mặt mọi người, cô ấy tỏ ra diễm đạm, nhã nhặn, nhưng trước mặt cô bé kia cô ấy lại tỏ ra ác độc đến đáng sợ.

Nếu là bình thường thì ta nhất định sẽ cho rằng đây là sự ghen ghét giữa những người phụ nữ. Nhưng cô ấy làm như vậy thì ta lại cảm thấy nghi hoặc. Bởi vì rõ ràng là cô ấy có ưu thế áp đảo, hướng hồ xem cách đối đãi hạ nhân của cô ấy hàng ngày có thể thấy cô ấy hoàn toàn không khó tính và xấu xa như những quý tộc hoàng thất khác.

Có điều ta còn chưa kịp suy nghĩ cô ấy đã bất ngờ hôn ta. Đó là một nụ hôn nóng bỏng tràn đầy dư vị. Có lẽ chỉ là vì hứng thú nhất thời, như các phu nhân khác tâm hoan với đám thị vệ cũng là chuyện thường ngày ở huyện. Từ

trước đến nay khuôn mặt đáng sợ của ta đã giúp ta không cần phải đối mặt với loại chuyện này, không ngờ cuối cùng chuyện này vẫn xảy ra, mà đối phương là một công chúa.

Ta phát hiện mình bỗng nhiên muốn tìm hiểu rõ nhất cử nhất động của cô ấy. Ta nhớ lại gương mặt cô ấy, rồi chợt phát hiện khi nhìn nghiêng thì gương mặt cô ấy lại rất giống với chân dung người phụ nữ trên đồng tiền vàng đeo trên cổ mình - không biết là nữ vương của đất nước nào.

Đó là những đường nét cực kì xinh đẹp.

Chỉ có điều không thể thuộc về ta.

Khi ta nhìn thấy vương tử điện hạ đẹp trai đặt một nụ hôn lên trán cô ấy ở dưới lều hoa, cảnh này đẹp đến mức một kẻ không hề biết thưởng thức nghệ thuật như ta cũng rõ ràng: Bọn họ xứng đôi biết bao, mà cô bé yếu đuối không biết nói kia thì nhất định sẽ bị tổn thương.

Cô ấy cao quý, xinh đẹp, kiêu ngạo, kiên cường.

Sau khi uống say, cô ấy lại khóc như một em bé.

Sự đau khổ cô ấy thể hiện ra khi đó khiến trái tim ta như bị chém một dao. Cô ấy đã bị phản bội sao? Hel là ai? Vì sao lúc cô ấy tuyệt vọng thì chủ nhân của cái tên cô ấy gọi đó lại không ở bên?

Ta bế cô ấy về phòng cô ấy. May là hầu gái của cô ấy cũng quen biết ta, hơn nữa nó cũng không phải một đứa lảm nhảm. Cô bé hầu gái đưa tay định đỡ lấy cô ấy nhưng ta đã tránh ra đi thẳng vào phòng trong.

Đặt cô ấy xuống giường, kéo chăn đắp cho cô ấy, ta chợt cảm thấy việc này rất quen thuộc. Nhưng hành động như thế này sẽ không thể lặp lại lần nữa, điều này không hợp lễ nghi. Có lẽ, cả đời này chỉ có một lần như vậy.

Nhưng ta sẽ bảo vệ cô ấy. Nếu cô ấy trở thành vương tử phi thì cũng sẽ là đối tượng để ta phục vụ suốt đời.

Lúc đi sẵn, ta vẫn luôn chú ý đến an nguy của cô ấy. Ta phát hiện cũng có chuyện cô ấy không giỏi, đó là cưỡi ngựa. Bộ dáng bất an nhích tới nhích lui trên yên ngựa đó tỏ ra kém rất nhiều so với vẻ ung dung tự nhiên thường ngày. Có điều trong ánh mắt ta, bóng dáng cô ấy bỗng nhiên hoàn toàn biến mất.

Sao có thể như vậy được? Rõ ràng ta vẫn chú ý đến cô ấy!

Ta bắt đầu tìm tung tích cô ấy, dù sao ở đây cũng là trong rừng, hướng hồ còn có thể có gấu.

Lúc tìm được cô ấy, tình hình làm cho ta kinh hãi, máu trong người ta gần như đông lại. Ta giương cung bắn tên theo trực giác, sau đó cưỡi ngựa chạy về phía cô ấy.

Trong lúc bối rối ta chỉ có thể kéo cô ấy lên trên lưng ngựa, nhưng vì không phân biệt rõ phương hướng nên ta và cô ấy đã rơi vào tuyết cảnh.

Ta đưa dây cương cho cô ấy, trong lòng tính toán xem mình có thể giữ chân con dã thú này được bao lâu. Nhưng cô ấy vẫn còn lải nhải nói, dường như không hề hiểu rõ tình cảnh của bọn ta đang nguy hiểm thế nào.

Sẽ phải chết sao? Không quan tâm, quan trọng nhất là bảo vệ được cô ấy. Nếu ta có thể cầm cự một hồi thì cô ấy sẽ chạy thoát được.

Nhưng ta không ngờ được cô ấy lại làm như thế. Nghe thấy tiếng ngựa hí chạy đi, ta tưởng rằng cô ấy đã rời xa nguy hiểm, không ngờ, đến khi ta phản ứng lại thì cả ta và cô ấy đã ở trong trạng thái mất trọng lượng.

Ta cố gắng bảo vệ cô ấy trong lòng. Nếu như ta rơi xuống đất trước thì ít nhất cô ấy còn có một tia hi vọng.

Khi tỉnh lại, ta phát hiện cả hai người lại đều không chết. Ngữ khí châm chọc của cô ấy làm cho ta rất muốn cười. Còn sống, vậy là tốt.

Chưa bao giờ nghĩ sẽ ở bên cạnh cô ấy như thế này, ta không giỏi ăn nói, nhưng nghe cô ấy nói chuyện ta cảm thấy rất vui. Có điều, ta không nhận được hỏi vì sao cô ấy không chạy trốn, câu trả lời của cô ấy lại làm ta cảm thấy giận dữ.

Ta giận dữ vì cô ấy không chạy trốn là vì cứu ta. Nếu như cô ấy chạy trốn, cho dù chết dưới tay gấu ta cũng vẫn làm tròn trách nhiệm và thực hiện được lời thề đối với chính mình. Không phải lần nào cũng có thể may mắn như vậy, tất nhiên với điều kiện cô ấy chỉ là một người phụ nữ thông thường.

Đúng vậy, những điểm kì lạ ta phát hiện trước đó khiến ta nhận ra có thể cô ấy là người có dị năng. Không phải công chúa nào cũng có sức mạnh kéo một người đàn ông từ dưới đất lên trên ngựa. Có lẽ trong thời khắc nguy cấp đúng là sức mạnh của con người sẽ được phát huy mạnh mẽ, nhưng thái độ lạnh nhạt trước nguy hiểm của cô ấy khiến ta nghiêng về giả thiết dị năng hơn.

Nhưng vậy thì sao? Nhìn gương mặt cô ấy, ta biết mình vẫn sẽ thực hiện chức trách bảo vệ cô ấy.

Cô ấy hỏi ta có thích cô gái nào hay không, ta chỉ có thể lẳng lặng nhìn cô ấy.

Ta có, nhưng ta vĩnh viễn không thể để cô ấy biết. Mà thứ ta có thể hiển dâng chỉ có sự bảo vệ tận tâm mà thôi.

Cô ấy cho phép ta gọi thẳng tên cô ấy, nhưng ta không dám gọi. Ta sợ một khi gọi tên cô ấy thì ta sẽ không thể thay đổi lại cách xưng hô nữa. Mà cuối cùng thì bọn ta vẫn sẽ phải trở lại vương cung, ở đó ta chỉ có thể xưng

hồ cô ấy là điện hạ.

Vương tử quả nhiên tìm được bọn ta, đó là ba ngày sau. Ta nhớ kĩ những gì cô ấy nói trong ba ngày này, ta khắc ghi gương mặt cô ấy trong lòng.

Bởi vì cô ấy mất tích nên vương tử điện hạ đã phát hiện tình cảm của mình với cô ấy. Qua hành động của vương tử ta có thể nhận thấy điều này, dù sao ta và vương tử cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cho nên ta biết, thời gian cử hành hôn lễ của bọn họ sẽ không còn xa.

Từ khoảng cách mấy thân ngựa, ta thi lễ với cô ấy một cách rất tiêu chuẩn, giống như một thị vệ tận chức tận trách nhất.

Cô ấy lau mồ hôi giúp vương tử điện hạ, hai người vẫn xứng đôi như cũ.

Trong tiệc tối, ta đứng giữa đám người nhìn cô ấy, lúc này vẫn là tiêu điểm chú ý của mọi người. Ngay cả khi mệt mỏi cô ấy vẫn thu hút được ánh mắt của tất cả bọn họ. Ta biết mình không thể tiếp tục như vậy, ba ngày chung sống vừa qua đã là ân huệ của trời cao rồi.

Vì vậy, ta lặng lẽ tìm một góc yên tĩnh, dự định ôn lại thời gian ba ngày vừa rồi một lần nữa, xem như là một lần buông thả cuối cùng. Nhưng lúc bước ra ban công ta lại thấy một bóng lưng, bờ vai người đó đang rung lên theo tiếng khóc nức nở.

Ta biết vì sao cô ấy khóc, lúc tiệc tối bắt đầu cô ấy đã bị một đám phụ nữ không có ý tốt vây quanh, một chén rượu đỏ tươi như máu bị cô ý hất lên người cô ấy, làm ố bẩn váy trắng tinh đó.

Sau đó cô gái này đã yên tĩnh rời khỏi đó, thì ra là đến đây đứng khóc. Nếu là cô ấy thì nhất định sẽ không khóc đúng không? Ta nghĩ rằng nhất định cô ấy sẽ cao ngạo cầm lấy một chén rượu khác rồi đổ lên đầu người làm vương rượu lên váy mình, với khước môi nhếch lên kiêu ngạo.

Ta đang muốn rời khỏi thì cô bé đó lại quay đầu lại nhìn thấy ta. Đôi mắt màu xám nhạt của cô ấy lấp lánh nước, gió đêm làm cô ấy run rẩy.

Ta chỉ có thể khó xử cởi áo choàng đưa cho cô ấy, vì dưới roi vọt của giáo viên năm đó, lễ nghi và phong độ sớm đã xâm nhập vào tận cốt tủy. Huống chi khi vương tử điện hạ làm sai thì người ăn đôn của giáo viên lễ nghi cũng vẫn là ta, vì vậy ta tự nhiên không thể quên được.

Cô ấy nhận lấy rồi khoác lên người, gật đầu biểu thị cảm ơn rồi dịch sang bên cạnh, tỏ ý mời ta đi tới bên người mình.

Được một phụ nữ mời, đương nhiên ta chỉ có thể nhận lời. Đi tới vị trí bên cạnh cô ấy, ta phát hiện từ đây có thể nhìn thấy mặt biển xa xa.

Cô bé đó đột nhiên viết chữ lên trên lan can, cô ấy viết rất chậm nhưng không sai chữ nào.

Cô ta hỏi ta: “Anh có thích ai không?”

Nhìn cô ấy, ta gật đầu.

Đường như cảm thấy hài lòng, cô ấy tiếp tục viết: “Tôi cũng có. Tôi sẽ vẫn thích anh ấy, vẫn sẽ”.

Ta hơi kinh ngạc nhìn cô ấy, trong mắt cô ấy vẫn còn nước mắt, nhưng lại nhìn ta rất kiên định. Lần đầu tiên ta cảm thấy, có lẽ cô gái này không hoàn toàn yếu đuối. Có lẽ, cô ấy cũng có thứ phải giữ vững.

Ánh mắt cô ấy nhìn về phía mặt biển xa xôi. Không nói gì, đương nhiên, cô ấy cũng không thể nói được.

Rất lâu sau, cô ấy lại viết tiếp: “Có thể nói cho tôi nghe không, người anh thích là một cô gái như thế nào?”

Câu này tương đối dài, cô ấy viết sai vài chỗ nên ta phải đọc kỹ một hồi mới hiểu được.

Cô ấy cười khô, chỉ cổ họng mình, rồi viết tiếp: “Đương nhiên, tôi sẽ không nói với ai đâu”.

Ta khẽ cười, chậm rãi mở miệng. Ta nói: “Tôi thích một cô gái, nhưng tôi vĩnh viễn không thể để cô ấy biết. Mà thứ tôi có khả năng hiến dâng bất quá chỉ là sự bảo vệ tận tâm mà thôi”.

Ta chưa bao giờ cảm thấy chột dạ như lúc này.

Đứng trước thánh đàn, nhìn lão già râu bạc trước mặt đang nói lái nhai, nhưng ta lại không nghe được chữ nào. Trong đầu ta tính đến chuyện trốn chạy nhưng rồi lại cười nhạo sự không thực tế của chính mình.

Tà vấy dầy và nặng kéo dài mười thước đó, cho dù có người hầu nâng giúp, vẫn kéo trọng tâm thân thể ta lệch về sau khiến ta lúc nào cũng phải duy trì thăng bằng. Ta cảm thấy mình không phải cô dâu xinh đẹp khoác váy lụa trắng mà là một con ngựa kéo xe.

Người ta nghĩ ra loại váy cưới dày nặng như vậy có phải là để phòng trường hợp cô dâu xoay người bỏ chạy mất?

Kỳ thực đã đến nước này, lẽ ra ta không nên còn có những ý nghĩ kì lạ này nữa mới đúng.

Vừa rồi sau khi đi vào cổng thánh đường, ta nhìn thấy rất nhiều quý tộc đứng dày đặc hai bên tám thảm đỏ. Lụa trắng che khuất tầm mắt nhưng ta vẫn bắt giác đưa mắt tìm kiếm.

Tìm cái gì? Ta còn có cái gì phải do dự?

Nhưng đột nhiên ta rất muốn nhìn thấy đôi mắt màu đen đó một lần nữa.

Eric bên cạnh đột nhiên cầm tay ta. Phục hồi lại tinh thần, ta phát hiện tâm trạng không yên của mình đã khiến mọi người thảo luận. Hoặc cũng có thể vì phải chờ đợi quá lâu, tóm lại là mọi người đang thì thào bàn tán gì đó.

Vị Đại tể ti mặc lễ phục màu đỏ sậm khó xử hắng giọng, nhắc lại lời thề kết hôn một lần nữa, hỏi ta có đồng ý trở thành vợ Eric hay không.

“Tôi đồng ý”. Ta nói ra lời này. Mặc dù một giới luật thiên thần nhấn mạnh với các tín đồ là việc bịa đặt trước Tế đàn sẽ bị trừng phạt, nhưng đối tượng của giới luật này chắc không bao gồm thần tộc...

Trong lúc ta đang suy nghĩ miên man, một cây bút lông được nhét vào trong tay ta. Eric bên cạnh đã nhanh chóng kí đầy đủ họ tên vào góc tờ hôn thư bằng lụa có đóng dấu biểu tượng vương thất phức tạp đó.

Đến lượt ta kí tên mình bên cạnh tên hắn.

Ta đang định viết cái tên giả Monica vào đó, nhưng lúc chắm mực ta lại không cẩn thận làm đổ lọ mực đặt bên cạnh.

Vị quan đứng bên cạnh vội vàng đưa tay đỡ, bàn tay dính đầy mực. Mặc dù ta tránh rất nhanh, không để mực bắn vào tay áo nhưng vẫn có một vết mực bắn lên vị trí bên cạnh chỗ kí tên của ta trên hôn thư.

Vết bắn đó nhìn rất vương mắt, nhưng ta vẫn ký tên Monica lên chỗ trống bên cạnh.

May là ta không phải Monica thật sự. Để ý tới sắc mặt quái dị của mọi

người xung quanh, ta nghĩ đây có lẽ không phải một điềm báo tốt cho một việc vui như thế này.

Đại tể ti cầm lấy hôn thư, tuyên bố chúng ta kết làm vợ chồng. Ta và Eric cùng nhau đi ra bên ngoài, trên đường đi tiếp nhận sự chúc mừng của tất cả mọi quý tộc. Bọn họ nhiệt tình tung gạo trắng và hoa tươi lên đón tân lang tân nương, nhưng thân là nhân vật chính, ta lại nghĩ đến đôi mắt của Meredith vì nó cũng đen như vết mực vừa rồi.

Có lẽ hắn đang đứng nhìn ở một góc nào đó, có điều ta đã xóa bỏ trí nhớ của hắn. Ta đã xóa bỏ đoạn hắn nhìn thấy Bảo Bảo biến thân trên bãi biển và đoạn chính miệng hắn nói rõ sự hoài nghi của mình với ta.

Không thể không nói, hắn đúng là một người nhạy cảm. Có lẽ ta nên xóa bỏ tất cả, kể cả những gì xảy ra trong ba ngày sau khi gặp gấu đó.

Lần sau gặp hắn mình sẽ làm như vậy - ta tự nói với mình.

Cùng với đám người đi pheo phía sau, cuối cùng ta cũng đi ra thánh đường hùng vĩ làm người ta cảm thấy ngạt thở đó. Ngoài cửa lớn, dưới mấy trăm bậc thang màu trắng, một chiếc xe ngựa xa hoa được trang trí với đầy hoa tươi đã đỗ sẵn, trước sau đều có đội nghi lễ xếp hàng thật dài. Chúng ta sẽ đi xe ngựa lên tàu, cùng hạm đội tới thăm nước láng giềng, đồng thời cũng là chuyến lễ hành trăng mật.

Ta để chồng mình đỡ lên xe ngựa, hắn đang vui vẻ tràn trề còn ta lại rất muốn hỏi một chút xem hắn có nghĩ tới Loreley tóc vàng hay không? Ta nhớ trong tờ nhật ký đánh rơi đó cô ta viết, mỗi khi nghe thấy tiếng chuông của thánh đường cô ta sẽ luôn nghĩ đến hình ảnh lễ cưới. Nhất định cô ta nghĩ có ngày mình sẽ cùng Eric tổ chức hôn lễ ở đây đúng không?

Eric quả thực đã tổ chức hôn lễ, chỉ có điều cô dâu lại là ta. Tất cả những điều này tỏ ra thật buồn cười.

Từ cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, đám người xếp hàng hai bên nhiệt tình hoan hô, những dải lụa màu và hoa tươi tung bay, ban nhạc đi theo diễn tấu dọc đường. Ta và Eric giơ tay vẫy đáp lại sự nhiệt tình của dân chúng. Cảm thấy mình không còn là mình nữa, ta bây giờ rất giống một con rối bằng gỗ được giật dây.

Đến lúc lên thuyền lại là một buổi vũ hội nữa. Kỳ thực vũ hội trên thuyền cũng không khác biệt gì so với trong vương cung, trừ địa điểm tổ chức. Mà chiếc thuyền này rất lớn, rất vững vàng, cộng thêm thời tiết hôm nay rất tốt khiến cho nơi này cũng không khác gì trên đất liền.

Ta lấy lí do muốn về phòng thay đồ để nghỉ ngơi. Dưới ánh mắt mập mờ của mọi người, Eric dẫn ta trở lại khoang thuyền xa hoa nhất. Trong khoang

mọi thứ trang trí cũng không khác gì ở trong vương cung.

Eric theo ta vào phòng, còn chưa kịp xoay người ta đã cảm thấy một hơi thở ấm áp phun tới bên cổ. Ta sợ run, cảm thấy hình như lông măng trên người đều đã dựng đứng lên.

“Hôm nay em thật xinh đẹp...” Giọng nam trung của vương tử lúc này trầm thấp hơn bình thường rất nhiều, mà hình như hắn đang dùng sống mũi cao ráo khế cọ lên làn da ta, như có như không.

Ta xoay người, bị hắn ôm chặt lấy. Hành động của hắn vội vàng và thô bạo chưa từng thấy. Ta vội vàng giơ tay chống lên ngực vương tử để giữ khoảng cách, gượng cười thuyết phục hắn: “Đừng nóng vội, để khách khứa lại như vậy sẽ không tốt, hôm nay chúng ta là nhân vật chính. Em cho rằng sau khi đưa em về phòng anh sẽ phải quay lại chứ”.

Eric nhìn ta, áp tới đặt một nụ hôn lên môi ta rồi nói: “Cũng đúng, dù sao giờ đây em cũng đã là nàng dâu của anh rồi. Anh nghĩ anh còn đủ kiên nhẫn để chịu đựng đến tối, mặc dù rất đau khổ”. Hắn cười buông ta ra, vừa đi ra khỏi phòng vừa quay đầu nhìn lại.

Ta gọi thị nữ vào, cảm thấy vẻ mặt kì dị trên mặt cô ta giống như cảm thấy kinh ngạc vì vương tử có thể để lại tân nương ở đây.

Được rồi. Đối với một đôi vợ chồng mới cưới mà trước khi kết hôn tình cảm đã nồng cháy thì không vội vã lên giường đích xác là một vấn đề đáng để nghiên cứu, nhưng ta lại thật sự không có dự định trở thành vợ chồng với Eric. Kỳ thực Eric rõ ràng là một chàng trai cực kì đẹp trai, ngủ cùng hắn không phải một chuyện không thể chịu được. Có điều sau đêm nay, bất kể Loreley có quyết định giết chết hắn hay không thì sáng mai tất cả đều sẽ kết thúc. Mà ta cũng nên trở về cung điện thần biển bị xâm chiếm, thu lại những thứ ta cần thu hồi.

Huống chi, nếu con bé người cá điên cuồng một chút - mặc dù cô ta yêu đuối, nhưng ghen tuông chắc chắn sẽ khiến người ta điên cuồng - quyết định xông tới giết chết người yêu khi hắn đang lên giường với người phụ nữ khác, đó đúng là chuyện không thể tưởng tượng được, nhưng ta hoàn toàn không muốn mạo hiểm như vậy. Cho nên ta mới không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện phong lưu, càng khỏi phải nói đến chuyện có thể sáng hôm sau vương tử sẽ trở thành một người chết.

Với sự giúp đỡ của thị nữ, ta thay bộ đại lễ phục hoa lệ đã hành hạ mình từ sáng sớm đến bây giờ ra, nằm trên giường định ngủ một giấc, để mặc cô ta xoa bóp. Trong bữa tiệc vừa rồi, chịu đựng ánh mắt đánh giá của tất cả mọi người, nghe những chờ mong về người thừa kế tiếp theo của vương quốc

Austar, trên mặt còn phải mang nụ cười, đó là một việc rất mệt mỏi.

Đến lúc bị tiếng nổ của pháo hoa đánh thức ta mới mở mắt ra.

Đã đến đêm rồi sao? Ta hơi cử động ngồi dậy, thị nữ bên cạnh vội vàng tới giúp ta chải đầu, đồng thời còn gọi người bên ngoài mang một thùng nước nóng tỏa ra mùi thơm vào phòng ngủ.

Một thị nữ khác đi vào nói: “Điện hạ, đội trưởng đội thị vệ của ngài đợi ngài triệu kiến từ buổi chiều, bây giờ ngài có gặp anh ta hay không?”

Ta nghi hoặc, “Đội trưởng thị vệ của ta?”

Cô ta trả lời, “Chính là tước sĩ Meredith. Trước đây anh ta phụ trách an toàn của ngài cho nên bây giờ vương tử điện hạ lệnh cho anh ta tới kiêm nhiệm vị trí đội trưởng đội thị vệ cho ngài”.

Ta vốn định từ chối, có điều nghĩ lại, gặp cũng được. Chuyện trí nhớ vẫn nên giải quyết cho xong, sáng mai là ta phải đi rồi.

“Mời anh ta vào đi. Đợi chút, để ta ra ngoài gặp anh ta”.

Nữ phục vụ lui ra, sau khi trang điểm xong ta bước ra gian ngoài. Meredith đang đứng đó chờ ta.

Hắn cúi đầu, hành đại lễ đối với vương phi. Ta hơi ngẩn ra một chút rồi mới nghĩ ra, không sai, bây giờ trong mắt họ ta đã là vợ của Eric...

Hắn nói, “Vương tử điện hạ phái tôi tới làm đội trưởng thị vệ của ngài. Với tính mạng và vinh dự của mình, tôi thề sẽ hiến dâng sự trung thành của mình cho ngài”.

Ta nhẹ nhàng gật đầu. Xem ra phép thuật của ta rất hữu dụng. Nhớ tới lúc ở bãi biển, lần đầu tiên hắn không dùng kính ngữ xưng hô ta nhưng lại bị ta dùng phép thuật ngăn chặn lại. Bởi vì ta có dự cảm, nếu hắn nói tiếp thì tình huống sẽ không thể... kiểm soát được? Tóm lại, như bây giờ mới là chính xác đúng không?

Ta tạm thời đuổi mấy nữ phục vụ ra ngoài, lặng lẽ đưa tay, một vệt ánh sáng chìm vào dưới mép tóc Meredith. Hắn vẫn cúi đầu báo cáo danh sách một số nhân viên cho ta nghe.

“Được rồi, người cứ quyết định là được. Ta tin tưởng người sẽ hoàn thành tốt chức trách của mình”. Ta không nhìn được lên tiếng ngắt lời hắn.

“Vâng”. Hắn ngẩng đầu, có điều ánh mắt không hề nhìn vào người ta.

Lúc ta đang định kêu hắn lui ra thì chợt nghe thấy tiếng bước chân đến gần. Khi cửa phòng bị mở ra, tiếng pháo hoa và tiếng tiếng hoan hô của mọi người bên ngoài cũng vọng vào trong phòng.

Trên mặt vương tử lộ vẻ say rượu, bên cạnh sự hào hoa nhã nhặn bình thường giwof có thêm một chút ngang tàng. Được tùy tùng diu đỡ, hắn loạng

choạng đi vào, phía sau còn có một đám quý tộc ồn ào say xỉn đi theo.

Nhìn thấy ta, Eric liền lao tới, “Cô dâu... của... anh...” Hành động này của hắn làm cho đám người lăm chuyen kia huyết sáo và hò hét âm ỉ.

Nhưng có vẻ như vương tử đã say lắm rồi, hắn nói lúng búng: “Vương phi, vì sao trong động phòng của chúng ta lại có... ơ, lại có người lạ...” Một tay hắn ôm chặt lấy ta, ta không thể đẩy ra được, mà tay kia của hắn thì chỉ thẳng vào Meredith đang kính cẩn đứng bên cạnh.

Mà đám quý tộc chỉ sợ thiên hạ không loạn đó cũng đồng thời ồn ào bàn luận, mặc dù chắc chắn không thể toàn bộ đều say đến mức không thể nhận ra người khác như vương tử.

Ta lạnh mặt, đè tay xuống Eric, “Anh thân yêu, anh say rồi. Đó là Meredith mà. Anh sai anh ta làm đội trưởng vệ đội của em, anh ta đến đây để báo cáo danh sách vệ đội”.

Eric lắc đầu, lại mở to mắt, bật cười, “Ha ha là anh em, Mere... Hôm nay ta kết hôn rồi... Ồ, ta nói với bạn, ta rất vui vẻ...” Nói rồi hắn lại loạng choạng lao tới Meredith.

Meredith đưa tay đỡ vương tử lại. Ta quát đám tôi tớ: “Còn đứng đó làm gì? Không mau nâng điện hạ đi vào!”

Lúc này bọn chúng mới nâng Eric với mùi rượu nồng nặc từ bên người Meredith vào phòng trong.

Mà ta thì trợn mắt nhìn đám người lăm chuyen mượn rượu gây rối kia, bọn họ vẫn đang âm ỉ, có người la hét đòi xem cô dâu chú rể hôn nhau, có người nghi vấn ta triệu kiến vệ đội trưởng một mình không hợp lễ nghi, càng không thiếu người đứng xem chuyện cười.

Ta đang muốn thể hiện sự uy nghiêm của vương phi để bức lui bọn họ thì lại có người đứng ra nhanh hơn một bước.

“Mời các vị rõ ràng đối tượng mạo phạm và nội dung nghi vấn của các vị! Nếu có người dám làm nhục vinh dự của vương phi điện hạ thì sẽ phải tiếp nhận khiêu chiến của tại hạ!” Tiếng nói trầm thấp của Meredith leng keng như sắt thép, hắn không hề nâng cao âm lượng nhưng vẫn làm cho đám quý tộc đó lập tức yên tĩnh lại.

Vẻ mặt hắn nghiêm túc và ngưng trọng khiến vết sẹo chạy ngang mặt đó càng thêm đáng sợ, hình như tất cả mọi người đều không dám thở mạnh.

“Đã không có ai có ý này, vậy thì lúc này quấy rầy vương tử điện hạ và vương phi điện hạ có phải là một việc không hợp lễ nghi hay không?” Hắn lại mở miệng, mặc dù là một câu hỏi nhưng hàm ý lại là khẳng định.

Động tác của đám người chậm lại, Meredith đứng bên cạnh ta nhìn chăm

chằm những người đó, bọn họ hậm hực thi lễ với ta rồi lui ra ngoài.

Cuối cùng, hắc củi người chào ta rồi xoay người rời đi.

Ta nhìn vạt áo choàng tối màu phía sau lưng hắc cuộn sóng theo nhịp bước chân vững chắc, không rõ trong lòng mình có cảm giác gì.

Trong ánh nền vàng chập chờn, hai bóng dáng lơ mờ nằm trong màn, đó là vương tử Eric và tân vương phi Monica trong đêm tân hôn.

Bầu không khí trong gian phòng mập mờ mà kiều diễm, đặc biệt là chiếc chụp đèn màu đỏ sậm bên giường khiến ánh nền biến thành màu đỏ khác thường, càng thêm vài phần ướt át.

Ta ẩn thân ngồi trên chiếc ghế dài bên giường nhìn khung cảnh này.

Cảnh tượng này đúng là quá kì lạ, trong lòng ta không nhìn được nghĩ như vậy.

Được rồi, đối với ta thì xem li vờ sô cũng không phải chuyện gì đó đáng ngạc nhiên, dù sao cũng phải nói hành động của một số vị trong thần tộc là rất phóng đảng. Chẳng hạn như thần chăn nuôi Pan, sau khi ngủ trưa dậy vẫn thường không hề che giấu nửa thân thú bên dưới, chạy khắp nơi tìm các Nymph để giao hợp. Mà thiên thần Zeus tối cao cũng cam chịu biến thành bất cứ động vật nào, thậm chí nước mưa, chỉ để có thể đến gần và dụ dỗ gian dân với người đẹp ông ta coi trọng. Ngay cả thần mặt trời Apollo tuần mỹ thanh nhã tương đối giữ mình trong sạch cũng không thiếu chuyện phong lưu.

Trừ Hel, kẻ cùng ta lớn lên từ nhỏ, hẳn là một ngoại lệ rất kỳ lạ. Ta suy nghĩ một chút, dường như đến nay vẫn chưa bao giờ nghe thấy chuyện xấu gì của hắn...

Nghĩ đến Hel, không biết mấy trăm năm này hắn đi nơi nào. Nếu hắn biết ta bị Ceto phản bội như vậy thì chắc sẽ rất hả dạ. Bởi vì trước đó ta đã dùng phương thức như vậy để làm hắn tổn thương - đương nhiên ta chưa bao giờ biết ý nghĩ của hắn đối với ta là như thế nào, cho nên cũng rất khó nói là “tổn thương”. Nhưng cho dù hắn không có loại tình cảm nam nữ đó đối với ta thì cách phá hủy hôn ước và tình nghĩa thanh mai trúc mã của ta cũng thực sự rất quá đáng.

Đại khái là trong một ngàn năm tới ta vẫn không mặt mũi nào gặp hắn.

“A...” Tiếng rên rỉ khoan khoái của đàn ông vang lên trong màn.

Kết thúc rồi? Ta cảm thấy gương mặt mình nóng lên vì hình ảnh này. Ồ, nhìn hình ảnh của chính mình và một người đàn ông trên giường thật sự là quá quái dị.

Mặc dù đó chỉ là một ảo ảnh nhưng cũng vẫn làm người ta khó mà chấp nhận được.

Đúng vậy, ta biến ra một ảo ảnh để thay ta làm tròn nghĩa vụ cô dâu, còn chính ta thì ẩn thân bên cạnh, chờ đợi con bé người cá tới nhà.

Xuất phát từ động cơ mà chính ta cũng không hiểu rõ lắm, sau khi ẩn thân ta còn thôi hơi thở ru ngủ vào tất cả hạ nhân và vệ sĩ bên ngoài, chỉ vì để cho

Loreley có thể lên vào trót lọt.

Cô ta sẽ đến chứ? Không có người nào ngu xuẩn như vậy. Giết kẻ phụ lòng để chính mình sống sót, đây không phải là lựa chọn đương nhiên sao? Đúng rồi, có lẽ cô ta cũng sẽ không nhìn được giết chết ta trên giường... Dù sao cũng không có ai không cảm hận kẻ cướp mất người yêu của mình, thậm chí còn trở thành vợ của hắn nữa...

Mà sau khi cô ta giết chết vương tử, ta sẽ phải hiện thân, đùa cợt thứ cô ta tự cho là tình yêu đó, hơn nữa còn nói rõ cho cô ta biết hết thấy những gì ta làm đều chỉ để thấy cô ta đau khổ. Đương nhiên còn phải vạch trần việc làm ti tiện vô sỉ của cha cô ta nữa. Cuối cùng sẽ tóm cô ta đi đến cung điện thần biển.

Chắc hẳn khi thấy ta đến Ceto nhất định sẽ hoảng sợ đến mức lăn từ trên giường xuống. Ta sẽ dùng tư thế kiêu ngạo nhất để trở về địa bàn của mình.

Ta sẽ lấy Loreley làm con tin, ra lệnh cho Ceto quỳ xuống trước mặt ta, hèn mọn, run rẩy và kính sợ thừa nhận sai lầm của hắn, cầu xin sự khoan dung của ta! Ta sẽ đánh hắn về nguyên hình trước mặt đám con gái hắn và những thần dân hắn thống trị mấy trăm năm đó. Đó nhất định là một cảnh làm mọi người sáng khoái vô cùng.

Một kế hoạch hoàn mỹ biết bao! Đây là đối sách ta sửa đổi sau khi đưa con dao găm đó cho đám người cá.

Kỳ thực ban đầu ta muốn Loreley phải chết, ta muốn làm cho đứa con gái hắn yêu nhất cũng chết vì tình yêu, coi như báo ứng cho việc hắn lấy tình yêu dụ dỗ ta trước đây. Nhưng sau đó ta lại đổi ý, muốn kéo lớp nguy trang giả nhân giả nghĩa của con bé người cá đó xuống, muốn ép nó đến tuyệt cảnh để xem nó vùng vẫy, cho nên ta không thể không sửa đổi kế hoạch.

Có điều vẫn có thể đạt được mục đích như nhau.

Nếu Loreley không giết Eric? Không, không thể như vậy. Ta tin chắc.

Cho dù chuyện này thật sự xảy ra thì ta vẫn đạt được mục tiêu báo thù. Nhưng ta khẳng định khả năng này cực kỳ bé nhỏ. Bị phản bội như vậy, không ai còn có thể cam tâm được, huống chi cái giá của nó phải trả là tính mạng - tính mạng của tộc người cá dài hơn loài người nhiều! Nếu vậy thì quá... quá...

Tóm lại, ta khó mà tìm ra từ ngữ thích hợp để diễn tả khả năng quả thực không thể xảy ra này được.

Tiếng thở đều đều vang lên trong màn. Ta biết Eric đã ngủ.

Nhưng vì sao Loreley còn chưa tới? Không phải cô ta để quên con dao găm đó rồi chứ?

Ta nghi hoặc, thậm chí nôn nóng mà không hiểu vì sao, lắc mình ra phòng ngoài, ta muốn đi xem cô bé Loreley yếu đuối này đến cùng đang ở chỗ nào.

Đi qua đám thị vệ và người hầu nằm ngả nghiêng nên ngoài, ta nghe thấy tiếng ồn ào của mọi người vẫn còn thừa thớt. Đi khắp một vòng quanh chiếc thuyền ta vẫn không tìm được cô bé tóc vàng kia.

Cuối cùng ta đi lên trên boong tàu, ban đêm nhiệt độ trên boong khá thấp, nhưng ta lại nhìn thấy một bóng dáng không sợ gió lạnh ở phía mũi tàu, áo choàng phật bay múa sau lưng.

Là Meredith, hắn đang khẽ vuốt đồng tiền vàng trên cổ với một loại vẻ mặt dịu dàng ta chưa từng thấy bao giờ.

Ta cảm thấy một luồng xót xa không có lý do. Trong mấy ngày mất tích đó ta đã nhìn thấy đồng tiền vàng trước ngực hắn, ta biết hắn rất quý trọng nó. Đó là ai cho hắn? Ta từng hỏi hắn như vậy nhưng hắn không trả lời. Một cô bé hắn thích?

Bây giờ trong mắt hắn ta chỉ là vương phi điện hạ thôi sao? Có lẽ từ đầu tới giờ cũng chỉ là từ công chúa điện hạ biến thành vương phi điện hạ.

Hắn đột nhiên quay lại nhìn về phái ta, làm ta sợ đến mức vội vàng trốn vào sau một cái thùng gỗ, sau đó mới nhớ ra mình đang tàng hình. Cũng chính vì vậy ta mới nhớ ra mục đích của mình, vội vàng tiếp tục tìm kiếm tung tích con bé người cá.

Cuối cùng, ta nhìn thấy tà váy trắng tinh của cô ta ở một chỗ rẽ hành lang.

Xem hướng đi của cô ta, đích xác là đang đi tới phòng tân hôn. Ta đi theo phía sau cô ta, phát hiện sau có mấy ngày cô ta đã hốc hác đến mức khó nhận ra.

Loreley không một tiếng động tiến vào khoang của ta và vương tử. Đi qua phòng khách, vào phòng ngủ, nhưng bước chân cô ta càng ngày càng chậm, dường như sợ quấy nhiễu cái gì đó. Nói thật, nếu không phải ta biết hôm nay cô ta sẽ xông vào thì tuyệt đối sẽ không phát hiện trong phòng có thêm một người.

Cô ta chậm rãi tới gần màn che, vén lên một góc. Ta đứng phía sau bên phải cô ta thấy rõ vẻ mặt cô ta và những gì cô ta nhìn thấy: Eric đẹp trai và vợ mới cưới ngọt ngào ôm nhau ngủ. Mà trên mặt bọn họ, không biết là vì ánh nến hay vì thứ gì khác mà còn có một thoáng ửng đỏ hạnh phúc.

Loreley run nhẹ, dao găm cầm trong tay giờ lên, nhắm chuẩn trái tim vương tử.

Đúng thế, chính là như vậy! Giết chết kẻ phụ lòng này đi! Ta cảm thấy

nội tâm mình lặng lẽ rì rầm như đầu độc. Đắm xuống đi, người sẽ trở lại thành một người cá không lo không nghĩ dưới biển, người sẽ triệt để thoát khỏi đôi chân luôn luôn hành hạ mình...

Bàn tay cô ta run rất mạnh, càng ngày càng không thể khắc chế. Mũi nhọn lấp lánh ánh sáng của con dao đó cũng rung động theo bàn tay cô ta.

Ta nghe thấy con bé người cá hô hấp nặng nề, cô ta hít một hơi thật sâu, không chế run rẩy, sau đó đưa tay lên cao, ta biết, chỉ một giây sau nó sẽ đâm vào ngực Eric...

Cổ tay cô ta cử động!

Con dao găm rơi thẳng xuống đất...

Lại không cảnh máu tươi tung tóe như ta mong muốn. Con dao găm đó từ trong tay con bé rơi xuống tầm thẳm không hề phát ra âm thanh nào.

Như không còn sức mạnh nữa, cô ta quỳ xuống bên giường, cúi thấp đầu.

Người không dám sao? Nhưng người sắp biến thành bong bóng rồi! Người sẽ biến mất khỏi cõi đời này! Còn không mau đứng lên giết chết hắn? Ta cảm giác mình rất muốn gào lên với con bé mềm yếu này như vậy, phải cố gắng lắm ta mới kìm chế được kích động nhwungcamr giác nôn nóng cấp bách đó vẫn không hề biến mất.

Sau một lúc lâu, Loreley mới di động.

Ta nín thở chờ đợi, cho rằng cô ta sẽ nhặt con dao găm đó lên hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cô ta lại có một cử động làm ta không thể nào hiểu nổi.

Cô ta lại... đứng dậy, đặt một cái hôn lên trán Eric đang ôm ảo ảnh của ta ngủ say, sau đó quyết đoán cất bước rời đi.

Ta sửng sốt.

Vì sao? Vì sao? Vì sao? Vì sao? Vì sao!

Ta hiện thân xông ra, bắt chấp tất cả.

Đến lúc ta chạy lên boong tàu, cô bé kia đã đứng bên cạnh cột buồm, gió biển thổi tà váy trắng muốt của nó tung bay. Cô ta cứ đứng bên cạnh như vậy, dường như sắp sửa vỗ cánh bay đi.

“Người! Vì sao? Vì sao không giết hắn?”

Cô bé đó không trả lời, cô ta chỉ quay đầu nhìn ta, mấy sợi tóc màu vàng bay phấp phới bên mặt. Khóe mắt cô ta có nước mắt, nhưng cô ta lại mỉm cười, toát ra một vẻ đẹp ta chưa từng được thấy. Phía sau cô ta, một ánh vàng chói mắt đã lộ ra bên trên mặt biển.

“Bây giờ còn kịp, mặt trời còn chưa mọc hết!” Ta gào lên, cũng không biết chính mình đang làm gì.

Cô ta vẫn không hề cử động, chỉ nhìn ta lắc đầu rồi ngã về phía sau rơi

xuống biển như một con bướm gãy cánh.

Khi ta sốt ruột vọt tới bên cột buồm nhìn xuống thì chỉ thấy cô ta chìm xuống biển mang theo nụ cười đẹp nhất mà ta được thấy từ trước đến giờ đó.

Thân hình cô ta rơi xuống nước, bọt nước bắn lên tung tóe, sau đó chỉ còn lại một đám bọt biển bảy màu lấp lánh ánh sáng dập dờn trên mặt biển.

Ta chậm rãi ngồi xuống boong tàu, không thể nào tin được.

Cứ thế hóa thành bong bóng? Vậy là hóa thành bong bóng?

Ta nên vui vẻ, ta nên cười to, điều này hoàn toàn diễn ra theo kế hoạch của ta. Cô ta chết rồi, con bé ngu xuẩn kia chết rồi. Nhưng vì sao ngực ta lại thắt chặt như vậy, ta sắp không thể nào thở được nữa rồi.

“Con gái của ta... Con gái của ta!”

Mặt biển đột nhiên cuộn sóng, nước biển mãnh liệt bốc lên dạt sang hai phía, một âm thanh bi thương vang vọng chân trời.

Vô số loài người trên thuyền hoang mang lo sợ tới tấp chạy lên boong tàu, phát ra tiếng thét sợ hãi. Bọn họ nhìn thấy nước biển tách ra hai bên, một thứ gì đó cực lớn đang chầu chực bị phá nước nổ lên.

Ta bị âm thanh này làm tỉnh táo lại, đứng dậy. Ceto, còn chưa tìm người chính người đã đưa lên cửa. Tốt lắm!

“Con gái bé bỏng yêu quý của ta, Loreley của ta... Là ai hại con?” Sinh vật to lớn kia đã hiện thân, đương nhiên chính là kẻ năm đó.

Loài người bên cạnh sợ hãi run lên, bọn họ âm ỉ cầu khẩn thần biển Poseidon tha cho mình.

Ta nghe vậy chỉ cười nhạo, sau đó hiện nguyên hình. Được ta làm phép, ánh sáng nhu hòa trên vương miện ngọc trai lập tức tỏa sáng rực rỡ, biển thành vô số mũi kiếm ánh sáng sắc bén đâm vào trong cơ thể sinh vật to lớn kia.

Bị ta tấn công bất ngờ, hấn chấn động, lượng lớn nước biển cũng sôi trào theo, cả con thuyền khổng lồ cũng lắc lư như một chiếc thuyền nhỏ. Mọi người bên cạnh đều không đứng nổi, chỉ có ta vẫn đứng thẳng tắp.

Sinh vật kia như đã bị thương nặng, tơ máu tràn ra khóe môi, “Thì ra, chính là ngươi...”

Thân hình hấn nhanh chóng thu nhỏ, khôi phục thành kích cỡ người thường, rơi xuống boong tàu. Đám người cả kinh tránh ra thành một khoảng trống, chỉ còn lại ta giằng co với hấn. Ngoại hình hấn không thay đổi gì so với năm đó, nghĩ đến việc hấn đã sống sung sướng nhờ Trái Tim Biển Cả, trong lòng ta lại giận điên lên.

“Ta nên nghĩ đến từ sớm...”

“Đích xác là ngươi nên nghĩ đến từ sớm, ta sẽ đến thu hồi những thứ thuộc về ta, đừng không kẻ trộm cắp vô sỉ kia!”

“Ta, ta chỉ...”

“Ngươi chỉ cái gì? Năm đó ta cho ngươi chẳng lẽ còn không đủ vinh quang sao? Phản bội người yêu vì dục vọng đối với quyền lực, còn phong ấn cô ấy mấy trăm năm dưới vực sâu rồi lấy vợ khác? Ngươi thật sự làm ta buồn nôn! Chỉ dựa vào thân phận người cá thấp hèn của ngươi cũng dám giả danh Poseidon cha ta”.

“Ha ha ha ha...” Hắc đột nhiên cười điên cuồng. “Ngươi biết không? Chính là loại thái độ này của ngươi đã khiến ta hạ quyết tâm! Ta đã chịu đựng sự cao ngạo đó của ngươi đủ rồi! Từ nhỏ ngươi đã là thần tộc, xem thường hết thảy. Tất cả những gì ngươi cho ta đều phải dựa vào ngươi mới có thể duy trì được. Nhưng sự thay đổi thất thường đó của ngươi làm sao khiến ta dựa vào được? Ta không thể tiếp tục chịu đựng những ngày phải nhìn sắc mặt ngươi mà sống đó nữa!”

Ta cười lạnh lùng, “Đây bất quá chỉ là cái cớ để ngươi che giấu sự ti tiện của chính mình thôi. Ngươi chính là một người tham lam ngông cuồng! Từ khi quen nhau ta vẫn chưa bao giờ che giấu bản tính và thân phận của ta, tất cả chỉ là lý do để ngươi thuyết phục chính mình!”

Như bị ta lột trần lớp mặt nạ, hắc khó xử dường như lưng lay sắp đổ, “Ngươi... muốn trả thù thì cứ nhắm vào ta, vì sao làm cho những đứa con gái của ta mất hết bản nguyên linh lực quan trọng nhất của người cá, còn có con gái út của ta nữa, vì sao?”

“Chẳng lẽ ta trả thù thế nào còn phải chọn lựa cách thức ngươi đề ra à? Đúng là kì lạ. Lúc đầu ta cũng xin ngươi, ngươi còn không phải vẫn phong ấn ta vào rãnh biển tuyệt cảnh mấy trăm năm không thấy mặt trời hay sao?”

“Huống chi, từ trước đến nay sự trả thù sảng khoái nhất vốn không phải lấy tính mạng của kẻ thù mà là nhắm vào điểm yếu của hắc mà xuống tay. Xem ra quả nhiên không sai, ha ha. Bây giờ có phải ngươi còn đau khổ hơn so với việc chính ngươi phải chết không?”

“Lúc đầu ngươi lợi dụng tình yêu để dụ dỗ ta. Giờ đây con gái ngươi chết vì tình yêu, ta cảm thấy điều này hết sức công bằng! Cô ta bị tạo nghiệt của chính ngươi hại chết! Ha ha ha, muốn đánh một trận sao? Sức mạnh của ta đã khôi phục, mà dùng thân thể người cá để sử dụng sức mạnh của thần tộc nên ngươi không thể thắng được ta. Ngươi còn muốn hấp hối vùng vẫy một chút không?”

Hắc nói không nên lời, cuộn mình trên mặt đất như đang vô cùng đau

đón, vẻ mặt yếu ớt mà đau khổ.

Ta khẽ phát tay triệu tập Trái Tim Biển Cả trở lại bên người chủ nhân. Cây quyền trượng hoa mỹ đó rời khỏi bóng người đang bị giày vò đau đớn kia bay về phía ta. Ta dùng ánh mắt xem thường nhìn hấn một cái, người này đã bị ta triệt để đánh gục rồi, hấn đã hoàn toàn trở thành cái xác không hồn.

Đưa tay cầm lấy quyền trượng, ta xoay người rời đi. Trước hết vẫn nên đến núi Olympus xem xem cha mẹ ta có còn ngủ say hay không...

Nhưng đột nhiên ta bị đẩy văng sang một bên, tiếng kêu thét sợ hãi xung quanh vang lên.

Ta quay lại, nhìn thấy một cảnh tượng làm ta suốt đời khó quên. Toàn bộ máu trong người ta lập tức đông cứng thành băng.

Bóng người vốn đã bị đánh gục kia đang đánh về phía này, hấn cầm trong tay một cây quyền trượng khác, dốc hết sức mạnh của thần biển đánh về phía người đẩy ta ra kia - bóng dáng khoác áo choàng tối màu đó!

Cây quyền trượng giống trong tay ta như đúc phụng một tiếng đâm thủng ngực người đó, chất lỏng màu đỏ nóng bỏng bắn tóe lên mặt ta. Một đòn dốc hết thần lực, người thường lập tức tro bụi không còn.

“Không...” Ta hét lên, sức mạnh toàn thân dồn lại đánh về phía kẻ thù. Hấn bị ta đánh bay, đập gãy cột buồm rơi xuống biển.

“Không, không, không phải, không phải...” Ta vội vàng yếu đuối dùng hai tay lom còm bò về phía người đang nằm trong vũng máu kia.

Ta ôm thân hình hấn vào lòng, từng có lúc bóng dáng cao lớn yên lặng này luôn đứng ở bên người ta, ta chưa từng nghĩ tới thời khắc hấn ngã xuống. Ta phí công vô ích để vết thương trên ngực hấn lại, dòng máu đỏ thẫm vẫn tràn ra thấm đẫm hai bàn tay ta.

Vì sao? Tại sao có nhiều máu như vậy? Tại sao có thể chảy nhiều máu như vậy? Mau dừng lại! Dừng lại... Ta làm phép lung tung, muốn chặn đứng dòng máu tươi cuộn cuộn không dứt đó. Có thể, còn có thể cứu được. Hấn chưa chết ngay, còn có cơ hội...

“Vì sao ngươi phải ngăn cản?” Ta cúi đầu run rẩy hỏi, nhìn thấy trên mặt hấn xuất hiện từng giọt nước như bị nước mưa rơi vào.

Đôi mắt đen của hấn đã sắp không mở ra được nữa. Hấn cố gắng khẽ nhúc nhích môi: “Nói... với ta, ngươi... tên thật... là gì?”

Đó là câu nói cuối cùng của Meredith.

Ta đi tới một bến đò.

Người chèo thuyền gầy gò đó ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ.

Hắn đến nhìn ta, kỳ quái chào hỏi: “Con gái thần biển Ursula, người đến âm phủ làm gì? Con của Diêm vương đã từ hôn với người rồi”.

Ta lúng túng không biết trả lời sao, nhưng lập tức lại nhớ tới mục đích chuyến này của mình, “Người đã từng chở một nam giới cao lớn ít nói, trên mặt có vết sẹo qua sông bao giờ chưa?”

Người chèo thuyền Charon cười nhạo một tiếng, “Ursula, người vốn không phải thích mấy tên đẹp trai sao? Thế mà bây giờ lại quan tâm đến một tên mặt sẹo?”

Ta hơi tức giận, ném tiền tới bên cạnh hắn, “Người chỉ cần trả lời ta thôi!”

Hắn nhặt tiền lên, đưa lên miệng cắn một chút rồi trả lời: “Mỗi ngày ta phải chở nhiều vong hồn như thế, chẳng thà người nói xem hắn mang theo bao nhiêu tiền đò thì có khi ta còn nhớ được”.

Ta sợ hãi, hắn chết đi như vậy, đồng tiền vàng đó có được coi là tiền đi đò không? “Nếu như hắn không có tiền thì sẽ thế nào?”

“Vậy thì sẽ như đám hồn phách xót xa kia, vĩnh viễn không qua nổi suối vàng, không tới nổi âm phủ! Chỉ có thể ở bên kia ăn xin, mong chờ một ngày nào đó sẽ xin đủ tiền đò!” Charon chỉ vào cái hang trên vách núi bên bờ, cửa hang tràn ngập khí đen. Những vong hồn đó vươn hai tay khô gầy cầu xin mọi người bố thí.

Hắn sẽ biến thành như vậy sao? Ta cảm thấy trong lòng đau xót, đi đến nơi bọn họ tụ tập, muốn tìm bóng dáng kia, nhưng lại cầu khẩn hắn không ở trong số đó.

Sau khi đi hết một lượt, tìm rất kỹ ta vẫn không thấy. Hắn không ở đây là tốt rồi.

Khi quay lại chạy về ta lại bị một linh hồn đưa tay giữ chắc, “Xin hãy bố thí cho ta chút tiền...” Ta gạt ra, nó lại lao tới, “Cho ta...” Một vong hồn khác bên cạnh cũng đưa tay bắt lấy ta.

Ta cố gắng vùng vẫy nhưng những vong linh đó lại có chấp kinh người, “Cho ta, ta muốn qua sông. Tiền...”

Mà các hồn phách khác thấy vậy cũng bắt đầu tràn tới phía ta. Càng ngày càng nhiều bán tay giằng xé, cướp giật, ta chỉ cảm thấy mình sắp bị xé nát...

Ta mở mắt, phát hiện là cảnh trong mơ. Vách tường thủy tinh và mái nhà cho ta biết giờ đây ta đang ở trong cung điện thần biển.

Đã không phải lần đầu tiên mơ thấy chính mình đến âm phủ tìm

Meredith. Ta cũng đã thật sự đi tới, nhưng lại bị người chèo thuyền kỳ quái kia ngăn cản ở lối vào dòng sông âm phủ. Hắn không chịu chờ ta, kể cả khi ta mang một đồng bảo bối dưới đáy biển đến mua chuộc hắn.

Mà muốn đi vào âm phủ thì chỉ có cách đi trên con đò nhỏ của Charon, ngay cả thần tộc cũng không ngoại lệ. Ta chỉ có thể để lại một túi tiền, khăn cầu Charon nếu hắn gặp một nam giới cao lớn trên mặt có vết sẹo mà trên người anh ta không có tiền thì túi tiền này của ta sẽ được dùng làm tiền đi đò cho anh ta.

Thần chèo đò nhận tiền nhưng vẫn cần nhẫn. Ta cố nén giận không cãi lại hắn, vì ta thật sự không thể khẳng định anh ta có tiền đi đò hay không, nên ta chỉ có thể làm như vậy.

Kỳ thực không chỉ một lần trong đầu ta vọng tưởng đến âm phủ đoạt linh hồn Meredith trở về, sau khi anh ta sống lại ta có thể học Artemis làm cho anh ta sống mãi trong giấc ngủ say...

Nhưng chuyện của Orpheus (1) đã cho ta biết đó chỉ là chuyện phí công vô ích.

Người đàn ông thâm tình kia mặc dù có thể mang theo hồn phách của người vợ đã chết rời đi sau khi dùng tiếng đàn làm cảm động hoàng hậu của âm phủ nhưng cuối cùng vẫn thất bại khi chỉ còn cách nhà một bước. Bởi vì không có chuyện gì có thể thật sự làm người đã chết sống lại. Khi bước lên con đò ngang của Charon, người chết đã bước lên một con đường không thể quay lại được. Huống hồ ta còn không thể bước vào địa bàn âm phủ. Hơn nữa, ngay cả thân thể Meredith cũng không còn tồn tại, nói gì đến chuyện sống lại...

Đã gần một trăm năm kể từ ngày ta quay về biển cả. Nói thật, trước kia ta không rõ ràng lắm đối với thời gian, thần tộc không có giới hạn tính mạng, vì vậy trước giờ ta không để ý đến thời gian. Có điều từ ngày đó trở đi, quan niệm về thời gian đã được ta nhớ kỹ.

Những nhân loại nhìn thấy mọi chuyện xảy ra đó đều bị ta sửa lại trí nhớ, bọn họ không còn nhớ công chúa Monica, không còn nhớ lần kinh biến nọ. Có điều vẫn có thể còn sót ai đó, chuyện ta hiện thân vẫn lan truyền ra ngoài như chuyện thần thoại. Theo Bảo Bảo, kẻ luôn yêu cầu ta biến nó thành hình người để lên bờ ăn uống, vương quốc Austar đã cho xây dựng Thần điện để thờ phụng thần biển.

Còn Eric, hắn lại lấy công chúa thực sự của nước láng giềng.

Hắn không hề biết có một cô bé đã lặng lẽ biến mất vì hắn. Hắn chỉ thấy kì lạ là tại sao không tìm thấy cô gái cầm tóc vàng đỏ. Ta không hề xóa bỏ

những trí nhớ không liên quan đến ta trong đầu hấn, cho nên hấn vẫn nhớ Loreley. Có điều sau khi tìm kiếm khắp thuyền, hấn vẫn không thể tìm được bóng dáng cô gái váy trắng đó. Ta vốn muốn báo cho hấn, cô ta đã lựa chọn cái chết vì hấn, để xem hấn sẽ áy náy đau khổ như thế nào. Nhưng cuối cùng ta không hề làm như vậy.

Đại khái là bởi vì nụ cười cuối cùng của Loreley, nụ cười vô cùng đẹp để cho dù khước mắt vẫn còn vương nước mắt. Ta chỉ cảm thấy có lẽ cô ta không muốn hấn biết.

Tóm lại, tất cả nhân gian không còn quan hệ gì với ta. Ta trở lại đáy biển.

Sau khi đánh bại Ceto, ta lần nữa giành lại quyền thống trị biển cả, khôi phục thân phận cao quý của con gái thần biển.

Ta không hề giết chết Ceto, cho dù hấn từng là kẻ thù của ta. Lúc bị phong ấn ở rãnh biển tuyệt cảnh, hấn không thể ăn thịt hấn, uống máu hấn, ta từng nghĩ đến hàng trăm cách hành hạ hấn. Cho dù không thể dứt khoát như phù thủy Medea giết chết con đẻ của mình thì ít nhất cũng cần như cách Zeus đối phó kẻ dám ăn trộm lửa là Prometheus, trói hấn lên đỉnh núi để cho chim ưng ăn hết nội tạng, sau đó lại làm hấn sống lại để ngày nào cũng phải chịu cảnh này. Thậm chí, bạo ngược hơn là tiêu diệt toàn tộc người cá, vân vân...

Nhưng ta không hề dùng bất cứ loại nào.

Không phải vì ta chưa dứt tình với Ceto. Trên phương diện tình cảm, sự phản bội của hấn từng làm ta khó mà tiếp nhận, nhưng từ ngày đó trở đi ta đột nhiên cảm thấy người này không còn bất cứ quan hệ nào với mình. Hấn phản bội cũng được, thay lòng đổi dạ cũng được, tất cả đối với ta đều không quan trọng. Trong mắt ta, hấn là một hạt bụi tầm thường nhất.

Đương nhiên, hấn vẫn phải bị trừng phạt vì tội ác đánh cắp thần lực và mạo danh cha ta. Cho nên ta cướp đoạt thứ hấn coi trọng, ta nghĩ, sự trừng trị nặng nhất không phải lấy mất tính mạng mà là làm cho hấn mất thứ hấn trân trọng nhất.

Đứa con gái hấn sủng ái nhất đã biến thành bong bóng. Mà quyền thế hấn theo đuổi đã bị ta lấy lại. Có điều mặc dù tuổi thọ của người cá chỉ tới gần ngàn năm nhưng khi Trái Tim Biển Cả bị ta thật sự thu hồi lại hấn vẫn không lập tức chết đi mà chỉ già yếu nhanh chóng. Gương mặt trẻ trung đẹp trai đó trở thành già nua làm mọi người buồn nôn.

Nhưng hấn lại không chết. Có thể là vì hấn đã giữ Trái Tim Biển Cả mấy trăm năm, đã nhiễm được một chút hơi thở bất tử của thần tộc.

Hấn trở thành một con quái vật già nua xấu xí, ta hút hết tất cả linh lực của hấn, biến hấn thành kẻ hầu đón khách trước cửa đại điện của ta. Hấn phải

vô cùng cung kính thi lễ với tất cả hải tộc đi qua hay đến bái kiến. Đương nhiên đám hải tộc đều rất hiểu ý ta, chúng biết nên đối xử với hấn bằng phương thức nào.

Không phải hấn từng theo đuổi vị thế ăn trên ngồi trước thống trị một phương sao? Vậy thì ta sẽ đánh hấn về nguyên hình, thậm chí đập xuống bùn đen. Thần dân hấn từng thống trị bây giờ mỗi người đều có thể sai khiến hấn, chà đạp hấn, coi hấn như một nô lệ hèn mọn nhất.

Cách xử trí như vậy, ta cảm thấy là không thể tốt hơn. Chỉ có điều ta vẫn ra lệnh không cho phép hấn xuất hiện trước mặt ta, bởi vì ta sợ mình sẽ không nhìn được dùng tới phép nguyên rửa tà ác nhất để phá giải hơi thở bất tử trên người hấn - vậy thì dễ chịu cho hấn quá.

Bởi vì, mỗi khi nhớ tới Meredith ta lại rất khó nhìn xuống cảm giác muốn giết chết Ceto, nhưng ta lại không cam lòng để hấn chết như vậy, đành phải áp dụng cách làm khuất mắt trông coi này.

Có lẽ cũng na ná như cách cha mẹ ta đối xử với ta năm đó.

Bọn họ vẫn đang ngủ say trong cung điện trên núi Olympus. Vì vậy, hiện nay ta là người thống trị cao nhất của biển cả.

Ta đứng dậy rời khỏi tấm cung đi tới đại điện, ngồi xuống chiếc ngai bằng vỏ trai - ta đã cố ý đi tới rãnh biển tuyệt cảnh để mang về thay chiếc ngai bằng thủy tinh, bởi vì trong mấy trăm năm bị phong ấn đó ta đã quá quen với nó - bên người là cây quyền trượng có chứa sức mạnh của thần biển. Nó vốn là biểu tượng quản lý hải dương, Trái Tim Biển Cả. Sau khi bị ta biến thành hình dạng này mấy trăm năm trước, nó vẫn được duy trì hình dạng quyền trượng này, chưa bao giờ thay đổi.

Kỳ thực rất lâu trước kia khi cầm Trái Tim Biển Cả ta luôn suy nghĩ sẽ biến nó thành các hình dạng khác nhau, chẳng hạn như nhẫn, chẳng hạn như dây chuyền, thậm chí là một con cá nhỏ biết bơi lội. Nhưng sau ngày đó ta đã không còn tâm tư này, cho nên nó vẫn giữ nguyên hình dạng quyền trượng.

Có lẽ là bởi vì nó từng dính máu của Meredith.

Meredith, ta khế thì thâm cái tên này.

Ta cho rằng cùng với thời gian trôi qua mình sẽ quên cái tên này, nó sẽ biến mất khỏi trí nhớ của ta, như một thoáng bọt biển trên con sóng.

Nhưng ta vẫn thường xuyên nhớ tới.

Nhớ tới hấn. Nhớ tới câu kia. “Người tên thật là gì?” Ta rất muốn trả lời hấn, “Ta là Ursula, vĩnh viễn nhớ kỹ cho ta!” Nhưng hấn không nghe được nữa. Ngày đó, hấn chưa kịp nghe câu trả lời đã chết trong lòng ta.

Hấn thật ngốc, không phải sao?

Hắn biết rõ ta không phải nhân loại, vì sao còn giúp ta ngăn cản đòn đánh đó? Đúng là, đúng là một kẻ ngốc. Nếu cú đánh mang tất cả sức mạnh thần biển đó đánh trúng người ta thì cho dù ta có thể bị thương nặng nhưng sẽ không sao cả, ta chính là thần tộc. Nếu như hắn không lao tới, vậy thì hắn sẽ không phải chết, đúng không?

Không, hắn vẫn sẽ chết. Hắn chỉ là một người thường, sau chưa đến trăm năm vẫn cứ phải chết! Một âm thanh trong lòng ta trả lời.

Nhưng ít nhất không phải chết như thế. Một âm thanh khác phản bác, đồng thời với âm thanh này là cảm giác nhói đau quen thuộc trước ngực.

Không rõ là từ khi nào ta đã quen với sự nhói đau này. Lần đau nhất là khi biết trong ngôn ngữ nhân loại tại một nơi nào đó, Meredith có nghĩa là “người bảo vệ biển cả”, khi đó hầu như ta đau đến mức không thể hô hấp được.

Nhất định là ta đã mắc chứng bệnh kì lạ nào đó. Thần tộc cũng mắc bệnh sao? Ta không biết, có lẽ ta là kẻ đầu tiên.

Cúi đầu cảm lấy đồng tiền vàng vẫn được ta đeo trên cổ tay, đây là thứ duy nhất hắn để lại.

Thị nữ đột nhiên đi vào, nói gì đó bên tai ta, ta không nghe rõ mà lập tức lên tiếng đuổi ra ngoài. Mỗi khi nhìn thấy đồng tiền vàng này ta đều không có tâm tư suy nghĩ gì khác.

Chỉ có thể nhớ lại khi đó - thân hình Meredith đầy máu tươi từ từ biến mất trong lòng ta, chỉ còn lại đồng tiền vàng này và cây quyền trượng đã lấy mạng hắn rơi xuống boong tàu.

Nguyên nhân phép thuật xóa trí nhớ của ta mất hiệu lực đối với hắn có lẽ là do hơi thở thần tộc lờ mờ lưu lại lên đồng tiền vàng này - có thể là đồ vật của vị thần tộc nào đó đánh rơi xuống nhân gian, cuối cùng rơi vào tay Meredith. Sau đó ta phát hiện chân dung trên đồng tiền vàng này rất giống chính mình.

Meredith chết rồi. Người hại chết hắn giờ đây đang sống không bằng chết. Mà ta, vẫn như cũ, không quên được hắn...

Nghĩ đến chỗ xúc động, tay ra chợt run rẩy, đồng tiền vàng đó rơi xuống dưới ghế, va vào một vật phẩm thủy tinh nào đó phát ra tiếng vang trong trẻo.

Quỳnh lên, ta vội vàng ngồi xuống đưa tay tìm kiếm đồng tiền.

Ta biết thứ gì đã chặn đồng tiền vàng lại - đó là đám bóng nước bảy màu con bé người cá hóa thành, ta đã hao hết sức mạnh thu gom lại, cho vào trong một cái chai thủy tinh nho nhỏ, đặt dưới cái gai bằng vỏ trai của mình.

Kỳ thực ta không biết vì sao mình phải làm như vậy, tựa như ta không

biết vì sao Loreley sẽ lựa chọn như vậy, không biết vì sao Meredith không mất trí nhớ, biết rõ ta không phải nhân loại mà vẫn ngăn cản một đòn đó giúp ta. Tất cả những điều này đều làm ta khó hiểu.

Nhưng nghĩ đến những điều này cũng thường thường làm cho ngực ta đau nhói. Cho nên ta chỉ có thể thu thập bột biển, giữ đồng tiền vàng lại để bệnh trạng của ta giảm bớt một chút.

Ai da, không lấy được! Ta cố gắng duỗi dài cánh tay nhưng vẫn không với tới. Ta nghĩ, bây giờ tư thế của mình nhất định là rất buồn cười, có điều không cần nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ muốn nhanh chóng lấy được đồng tiền vàng đó.

Chẳng lẽ là lặn tận góc xa nào rồi? Ta sột ruột nằm rạp xuống đất nhìn xem, khi dịch sang bên trái lại bất ngờ đụng vào một chướng ngại vật.

Ta quay đầu nhìn lại, đó là một đôi giày màu đen có khảm đá quý đen lấp lánh.

Người đến kéo ta đứng dậy, hỏi: “Ursula, em cúi xuống làm gì vậy?”

Ta nhìn cặp mắt màu đen quen thuộc mà mình vẫn tưởng niệm trăm năm nay đó, nói không nên lời.

Người đến nở một nụ cười hiếm thấy, hắn đưa tay gạt một lọn tóc buông rơi bên mặt ta: “Có lẽ, anh nên gọi em là Monica?”

The End

=====

(1). Orpheus là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, con trai của vua Oeagrus xứ Thrace và nữ thần thi ca (muse) Calliope. Trong một số truyền thuyết khác thì Orpheus là con trai của Apollo và Calliope. Orpheus không được đề cập đến trong các tác phẩm của Homer và Hesiod, nhưng được biết đến vào thời của Ibycus (khoảng 530 TCN), một trong 9 thi sĩ danh tiếng của Hy Lạp cổ đại.

Nhiều giả thuyết cho rằng Orpheus là một trong những đại thi hào, nhạc sĩ thuở sơ khai, là người sáng tạo ra hoặc cải tiến chiếc đàn lyre. Pindar, một nhà thơ khác trong 9 thi sĩ danh tiếng của Hy Lạp cổ đại đã gọi Orpheus là “cha đẻ của thi ca”. Tương truyền rằng những bài hát của Orpheus có thể làm xiêu lòng vạn vật, và khiến cho đất trời, thần linh phải rơi lệ. Theo Pindar, Orpheus, với tay đàn và giọng ca của mình, đã góp một phần không nhỏ vào chuyến hành trình của Jason và thủy thủ đoàn Argonauts.

Truyện kể rằng Eurydice, vợ của Orpheus, bị rắn cắn chết trong ngày cưới. Đau lòng trước cái chết của nàng, Orpheus cất lên tiếng ca đau thương, khiến cho thiên nhiên, thần tiên phải rơi lệ. Tìm đường xuống địa phủ, với cây đàn lia (lyre) và tài âm nhạc của mình, Orpheus đã thuyết phục Hades và Persephone, vị vua và hoàng hậu của âm phủ, động lòng thương, cho phép Eurydice về lại dương gian, với một điều kiện: cho đến khi cả hai lên đến được dương thế, Orpheus phải giữ im lặng và không được ngoái lại nhìn người vợ đi đằng sau. Thoạt đầu Orpheus cũng làm theo lời dặn. Nhưng, khi họ đã đi được một thời gian lâu mà Orpheus không nghe thấy tiếng bước chân và hơi thở của nàng Eurydice, chàng đánh liều quay đầu lại. Và rồi hình ảnh nàng Eurydice lụi thật nhanh về phía địa phủ rồi biến mất, nhanh đến nỗi Orpheus chỉ kịp gọi tên vợ lần cuối. Orpheus vội quay lại nhưng người lái đò địa phủ không cho phép chàng đến địa ngục lần nữa dù Orpheus đã quỳ ở đó đến 7 ngày 7 đêm.

Ta đã nhớ ra tất cả.

Từ trên giường ngồi dậy, ta cử động cổ làm cho khớp xương cứng đờ giãn ra một chút, bởi vì đã rất lâu không dùng tới, từ khi thần thức của ta chuyển sinh thành người thường và bắt đầu phiêu bạt.

Đời cuối cùng ta gọi là Meredith.

A, ta không nhịn được tự giễu một chút, thực ra là đời nào cũng dùng cái tên này, chỉ có điều không nghĩ tới lại gặp cô ấy ở thế giới của người thường.

Rất lâu trước kia, khi được biết cô ấy sẽ là vợ tương lai của ta, ta rất vui mừng. Bởi vì ta sớm đã khắc hết thủy của cô ấy vào trong lòng.

Nhưng ta không thể khẳng định cô ấy có thể theo ta về sống dưới âm phủ hay không. Nơi này yên tĩnh và vắng lặng, rừng bách tối tăm che phủ khắp nơi, sương mù đặc trăn ngập không gian, những vong hồn yếu ớt phiêu đảng khắp nơi.

Cô ấy thật sự có thể chịu đựng được môi trường và những thần dân này sao? Cô ấy cao ngạo và ngang ngược, tràn ngập sức sống, tỏ ra hoàn toàn không hợp với nơi này.

Mặc dù ta khát vọng có thể ở bên cô ấy nhưng ta lại không muốn cô ấy giống mẹ ta. Ta sợ thấy cô ấy sẽ biến thành như vậy.

Mẹ là bị cha cướp đến âm phủ. Khi đó mẹ là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, đang đón gió nhảy múa trên cánh đồng, cha đi qua nhìn thấy liền lập tức động tâm. Khi mẹ cúi người xuống hái hoa cha đã tách mặt đất ra bắt mẹ xuống âm phủ, đội vương miện hoàng hậu âm phủ lên đầu. Nhưng mẹ là con gái của nữ thần mùa màng Demeter, mẹ thuộc về thực vật, thuộc về ánh mặt trời, thuộc về mặt đất, đương nhiên không thể thích ứng với những ngày tháng u tối cô liêu ở đây.

Vì vậy mẹ dần dần hốc hác, khuôn mặt xinh đẹp trở nên gầy gò trắng xanh, ngay cả đứa con trai thân sinh là ta cũng không thể làm mẹ nở nụ cười.

Thấy mẹ càng ngày càng yếu ớt, cha chỉ có thể thỏa hiệp. Hơn nữa nữ thần mùa màng mất con gái nên không còn tâm trí lo việc đồng áng, đất đai bị tuyết phủ, nạn đói tràn lan, ngay cả thần Zeus cũng không thể không đứng ra can thiệp.

Cha chỉ có thể nhượng bộ, ông đồng ý để mẹ trở lại bên cạnh nữ thần mùa màng một nửa thời gian hàng năm. Thậm chí khi mẹ trở về mặt đất nữ thần mùa màng còn nhường vị trí trong mười hai chủ thần cho cha, chỉ để ở bên con gái mình. Mà khi đó mặt đất lại hồi xuân, còn khi mẹ trở về âm phủ thì nữ thần mùa màng lại chìm vào trong đau buồn và nhung nhớ, cũng vì vậy từ đây nhân gian có bốn mùa khác biệt.

Khi lần đầu tiên mẹ được biết có thể trở lại thế gian, thần thái cũ đã trở lại trên gương mặt mẹ. Mẹ vui sướng bước lên dò ngang của Charon, không quay lại nhìn ta và cha đứng trên bên dò tiến đưa lấy một lần.

Ta để ý thấy cha nắm chặt nắm đấm. Sau đó, vốn đã ít lời, cha càng thêm trầm lặng, đặc biệt là trong những ngày mẹ không ở âm phủ ông luôn tự nhốt mình trong phòng, không muốn bất cứ ai quấy rầy.

Có lẽ là vì cũng không có ai nói chuyện với ta nên ta cũng càng ngày càng ít nói như cha mình.

Mỗi khi Ursula quán quít lấy ta chơi đùa ta đều cảm thấy rất vui vẻ, nhưng ta không biết nên đáp lại như thế nào. Đồng thời ta cũng lo lắng, sự hoạt bát của cô ấy có thể sẽ bị héo mòn sau khi đến nơi này giống như mẹ ta. Ta không biết mình có thể chịu đựng được cảnh người mình yêu luôn u sầu khi ở bên mình, chỉ khi rời khỏi đây mới có thể vui vẻ hay không.

Hơn nữa, với cá tính của cô ấy, nếu đã quyết định rời khỏi thì nhất định sẽ không quay lại. Cho nên, thậm chí không thể áp dụng được cách chung sống như của cha mẹ.

Vì lo lắng điều này, những gì ta có thể làm được chỉ là dứt khoát buông tay khi cô ấy muốn rời đi. Ta đã hạ quyết tâm như vậy, mặc dù rất đau, mặc dù ta cầu khẩn ngày như vậy sẽ không bao giờ đến.

Nhưng chuyện này vẫn xảy ra. Ta không biết mình đã trở lại âm phủ như thế nào. Ngay cả lúc lên thuyền tên Charon tham tiền kia nói giây ta đã bị rơi mất một viên đá quý ta cũng không để ý tới hấn.

Hôm sau, ta tới gặp cha cô ấy để từ hôn, hoàn thành lời hứa với chính mình, để cô ấy rời đi. Như vậy, cô ấy sẽ có thể ở bên người cô ấy yêu đúng không? Ít nhất, ta sẽ không phải thấy cô ấy miễn cưỡng lấy ta để rồi lại trở nên càng ngày càng u sầu yếu ớt.

Ta cười khổ, quyết định để mặc cho thần thức hóa thành người thường phiêu bạt, lúc trở về có lẽ ta có thể quên những điều này, thành tâm chúc phúc cho cô ấy.

Trên sông địa ngục, Charon vừa chèo thuyền vừa hỏi ta: “Con của Diêm vương, cậu muốn đi đâu?”

Ta không trả lời hấn, chỉ cảm lấy một đồng tiền vàng ở trên thuyền. Ngón tay ta vuốt ve, chợt phát hiện cùng với tâm tư của ta, chân dung trên đồng tiền đã biến thành người ta nghĩ tới. Đó là hình ảnh gương mặt cô ấy nhìn từ một bên.

“Người thu được bao nhiêu tiền chèo thuyền của người chết như thế, đồng tiền này cho ta!” Ta nhét đồng tiền đó vào túi, coi như không nghe thấy

tiếng kêu đau lòng của Charon.

Sau đó ta bước lên bờ ở một vị trí ngẫu nhiên, bước lên con đường chưa biết, lang thang phiêu bạt, lại không nghĩ rằng vẫn gặp lại cô ấy.

Và bây giờ, ta đã trở về.

Nhớ lại hết thảy, đường nhiên cũng nhớ đến khi gặp gỡ và chung sống với cô ấy. Không ngờ ta lại một lần nữa đưa cô ấy vào vòng tay người khác. Tại sao lại như vậy?

Nhớ lại hình ảnh cuối cùng, những giọt nước mắt đau đớn đến tột cùng trong đôi mắt màu lam của cô ấy chảy ra, đó là sự đau thương ta chưa hề nhìn thấy - có lẽ, mọi chuyện không hoàn toàn giống như ta nghĩ. Có lẽ, ta nên chủ động mở miệng hỏi cô ấy.

Ta đứng dậy, chuẩn bị đi tới cung điện thần biển.

Lần này, ta sẽ không đứng nhìn cô ấy rời đi.